

Av innholdet forøvrig:

- David Wilkerson er tilbake i storbyjungelen.
- Tormod Engelsen om «Demonbesettelse i dag»
- Edin Løvås om farer omkring husmenigheten.
- Åge Åleskjær: Fornyede kristne.
- Fornyelsesfolket i Norden møtes.
- Møte med trosforkynneren Kenneth Hagin.

**Møte
med**

**polske
kristne**

Kr. 10,- pr. stk.

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:

Olavsgt. 9A

3190 HORTEN

Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:

Postboks 8

4480 Kvinesdal

Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen

Robert Kvalvaag

Edin Løvås

Jim McInnes

Sven Nilsson

Sigvard Wallenberg

Åge Aleskjær

Medarbeidere fra

T.B.Bibel og Misjonsinstitutt:

Arl Edvardsen

Martin Meland

Marit K. Rasmussen

Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg

Rolf Jansson

Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg

Yngvar Martinsen

DISTRIBUSJON

Judith Bettum

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Intet tillegg for abonnenter i utlandet. BESTILLING av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) 1 års prøveabonnement for 1/2 pris kr. 30,00.

Gi Pioneren 1 år til venner og kjente.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer

POSTGIROKONTO

Pioneren 3 19 84 62

Misjonsskolen 5 62 09 35

Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden

PAST UP,

REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden

TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Jesus og vår tjeneste

Av Rolf Erik Janøy

Vår kirke er så velorganisert at om Jesus ikke var iblant oss, så ville det ikke merkes», sa en som var ansatt i den svenske statskirke i et radiointervju. Det er ingen tvil om at vi kan drive virksomhet på Jesus vegne, uten at han får ha herredømme over den. Mennesket har alltid likt aktivitet. Det skal større nåde til å være i stillhet inntil vi hører fra Herren. «Dere skal ikke forlate Jerusalem, men vente. . .» var Jesu siste befaling til disiplene (Ap 1,4). Tenk om de isteden hadde begynt å «virke»!

Det ene nødvendige

Er vår tjeneste og virke selvbestalt, eller er den sprunget ut fra vårt personlige forhold til Jesus? Det er det helt avgjørende spørsmål. Tjenester og virksomheter som har sitt opphav i vår virketrang, kan skade oss selv og andre. Marta var så engasjert med å tjene Jesus at hun mistet den personlige kontakten med ham, og ble kritisk mot sin søster. Maria og Josef var så opptatt med all virksomheten rundt høytids-samlingene i templet at de mistet Jesus. Jesus er langt mer interessert i vårt personlige forhold til Ham, enn vår tjeneste. Vi er først og fremst kalt til «samfunn med hans Sønn, Jesus Kristus» (1. Kor 1,9). Plassen ved Jesu føtter er **det ene nødvendige** for alt som heter tjeneste for Gud. Kristus i meg og jeg i ham, er den avgjørende hemmelighet for å bære frukt som varer.

Rett perspektiv

Det farlige er at det er de gode tingene som kan ta Jesu plass. Sannheter som i sitt rette sammenheng er av største verdi, kan bli erstatninger for et oppriktig hjerteforhold til Jesus. Vi blir opptatt med sannheter istedenfor Sannheten. Jeg leste et kort referat fra en distriktskonferanse. Der var uttrykket «læren» nevnt 23 ganger, mens Jesus bare var nevnt en gang, — i en bisetning. Når Jesus blir trengt til siden, er det ingen hjelp i at det er viktige sannheter som har tatt hans plass. Det er kun gjennom vårt personlige kjærlighetsfor-

hold til Ham som er sannheten, at vi kommer i et sant forhold til de mange sannheter. Når vi er underordnet livs-samfunnet med Jesus, kommer alt annet i rett perspektiv. Da er det ikke mennesker som virker for Gud, med all den skade det alltid forårsaker, da er det Gud som virker i oss.

Menigheten

«Menigheten er mitt liv», er det blitt sagt. Paulus, som mer enn noen åpenbarte hva Guds menighet er, sa det bedre: «For meg er livet Kristus». Det var årsaken til at han ble til slik velsignelse for menigheten. Når vi taler sterkt og stort om «menigheten», så er det ikke **Kristi legeme** vi mener, men «vår menighet».

Vi arbeider for organisasjoner, kirker og samfunn og kaller der for «menigheten». Det som ligger oss på hjertet, er at nettopp «min menighet» opplever framgang. De andre kristne virksomheter på stedet har man heller et lunkent forhold til.

Hvor lett kan det da ikke bli at vi tjener «vår virksomhet» og tror at det er det samme som å tjene Jesus? Tenk om Jesus hadde fått være hode og Herre for «våre menigheter» — da hadde det bare blitt tale om HANS MENIGHET! Enhver kristen bør tilhøre en lokal menighet. Slik forholdene er i dag, betyr det et kirkesamfunn. Da er det **livsviktig** at vi i vårt hjerte tilhører Kristus og Hans legeme. Når han har vår fulle lojalitet, tillater vi ikke noe kirkesamfunn å komme mellom oss og troskapen mot Ham og samfunnet med de andre lemmer på Kristi legeme.

Han planer

Tenk om alle virksomhets-opptatte Guds barn kunne forenes i denne bønn: «Herre vis meg dine veier, jeg er trett av mine. La meg få del i ditt sinn, så jeg ser tingene som du Jesus ser dem.» Isteden for å drive «vår virksomhet», skulle vi i daglig stillhet og avhengighet av Kristus søke å bli redskap for **Hans planer**.

Orientering til leserne

Er det noe galt

med din adresse, kommer Pioneren uregelmessig e. l., så nøl ikke med å kontakte vår ekspedisjon i Sarons Dal. Nå er vårt abonnent-register lagt inn på data der nede. Det gir oss mulighet til å holde god orden på vårt abonnent-kartotek om du sier fra når noe er galt. Særlig må dere være på vakt nå i overgangstiden, så mulige feil raskt blir rettet på. Du kan skrive eller ringe. (Pioneren, Boks 8, 4480 Kvinesdal, Tlf. 043/50 711).

Har du glemt

å betale Pioneren for 1982, så kommer en vennlig påminnelse til deg i posten med det første. Det betyr svært meget for oss at du da så snart som mulig ordner denne saken. Hjertelig takk på forhånd! Vi vil så gjerne fortsatt ha deg som abonnent. Igjen vil vi si: Er noe galt (du har f. eks. betalt, men får purring) så kontakt oss straks, så vi kan rette feilen. Dette er siste nr. for de som ikke ordner sitt abonnement for 82.

Videre vekst

Pioneren vokste over all forventning i 1980, da bladet fikk ny redaksjon. I 1981 har abonnement-tilveksten vært mer preget av stagnasjon. Det ser ut til at det er vanskelig for oss å komme over 10.000-tallet for betalende abonnenter, men det kan skje i 1982, med din hjelp. Vi vet at mange av våre abonnenter forteller andre om Pioneren, men det skal liksom et ekstra lite puff til for at noen skal abonnere. Det er derfor viktig å spørre venner og interesserte konkret om de vil bli abonnenter og sende inn deres navn og adresse. Som takk for hjelpen kan du velge en av kassetene du ser på baksiden av dette nr. Om du tegner flere, så kan du videre velge de kassetter du ønsker fra Dynamis kassett. Bare skriv på hvilke kassetter du vil ha i vervepremie. Glem heller ikke at vi tar bare ½ pris for 1 års gave-abonnement.

«Vi opphøyer deg», sang denne polske barnemusikken på sitt eget språk. På neste side begynner vår reportasje fra Polen. Om du vil, kan du være med og hjelpe polske kristne. Se opprop i slutten av reportasjen!

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Åp 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjering og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, forat verden skal tro. Joh 17,21.

INNHold:

Fremfor alt.....	2
Orientering til leserne.....	3
Møte med polske kristne.....	4
Fornyelses folket fra hele verden —.....	8
Hva Gud lærte meg i Asfaltjungelen.....	10
Demoner og besettelse.....	14
Hjem og familie.....	20
Samspill og harmoni.....	21
Frisk vind over Færøyene.....	24
Bevar troen.....	26
Rhema Bibel Training Center.....	31
Med påskens budskap i kirkekunst og forkynnelse.....	32
Hindringer for fremgang.....	34
Korset og vårt tjeneste i Guds rike.....	36
Åndsutgyltelse i vårt århundre.....	38
Vårt behov for sannhet.....	41
De åndelige gaver.....	42
Operasjon Ungdomsteam.....	44
Fra Misjonsskolen.....	46

Polske kristne samlet utenfor et møtelokale i Stettin etter et søndag formiddagsmøte. Bildet er tatt en uke etter krigstilstanden i landet, men de har ikke mistet motet i Gud.

*Reportasje:
Rolf Erik Janøy og
Leif Harry Håvåg*

MØTE MED POLSKE KRISTNE

**Fulle kirker
og møtelokaler
under
krigstilstanden**

I samarbeid med lokalavisen «Gjengangeren» hadde vi satt i gang aksjon «Julehjelp til Polen». Tadeuz Dyczko hadde gitt oss de beste kontakter med frimenigheter i Stettin (Szczecin). Lørdag et par uker før jul hadde vi den siste telefon med Polen og avtalte de siste detaljer. Noen få av oss skulle bli med for å se til at varene kom vel fram. Vi regnet med en rutine-tur lik de mange andre hjelpesendinger som gikk til Polen før jul. Men søndag kom meldingen om at all telefonforbindelse var brutt, og krigstilstand var innført. Vi stod reiseklar med 20 tonn mat og klær. Det stod straks klart for oss at mer enn tidligere trengte det polske folk det vi hadde samlet inn. Så sant det var mulig, ville vi dra

Vogntog

Vi var lovet trailer fra Polen, men p.g.a. den nye situasjonen i landet, fikk vi ingen. Vi behøvde en lastebil av den største typen for å få med oss alle varene, og vi forsøkte mange muligheter, men slike biler er ikke enkle å få på kort varsel. Vi hadde 20 tonn varer, men ingen bil, og julehøytiden nærmet seg raskt. Vi kjente oss overbevist om at Gud hadde en løsning, og plutselig kom en tanke: «Du møter så ofte store lastebiler på veien som det står ARNE PEDERSEN på, ring til ham.» Jeg tok en telefon og presentert meg som den «Skiens-gutt» jeg egentlig er (Arne Pedersen holder til i Skien). Jeg fikk snart kontakt med transportsjefen som holder orden på over 20 trailere, og møtte straks velvilje. Etter at den effektive transportsjefen hadde tatt en rekke telefoner, fikk vi samme kveld beskjed om at de ville ta turen for oss — gratis! Vi skulle bare betale ferjen fra Ystad over til Polen. Det var onsdag kveld da jeg ringte, og torsdag kom en trailer med to store «kapeller» for varer opp fra Sverige, og lastingen kunne begynne. Fredag var vi på vei mot Polen med et vogntog fylt av varer fra giverglade nordmenn.

Tanks og maskingevær

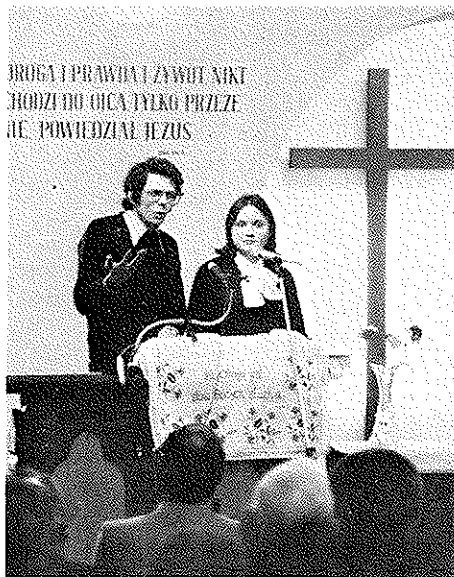
Alt da vi kjørte i land fra ferjen, møtte vi det som er typisk for dagens Polen: Militære med maskingevær og timesvis venting i kø. Siden vi hadde med oss mat, måtte vi vente på «doktor» som skulle inspisere varene. Inspeksjonen besto av et blikk på matkartongene, men utfyllingen av papirer tok timer. Et annet problem var at våre fraktpapirer ikke var utfyllt i syv kopier. Mye er endret de siste månedene i Polen, men byråkratiet fungerer fremdeles. . .

På vei inn mot Stettin som er en av de store byene i nord mot Østersjøen, passerte vi tank-stillinger hvor militærpatroljer holdt vakt ved veikryss mens de varmet seg rundt store bål.

Lettet og glad over at alt var gått vel så langt, stanset vi utenfor Stettin for å ta med en av våre kontakter som skulle løse oss til kirken i byen, hvor varene skulle losses. Vi hadde ikke riktig greid å omstille oss fra den norske førjulstemning til et land, med unntakstilstand. Derfor stanset vi nær huset til våre venner og tok med oss kamera for å ta de første bilder fra et polsk hjem. . .

Arrestasjon

Før vi riktig forstod hva som hadde skjedd, svermet det med bevæpnet politi rundt oss. Under stor opphisselse tok de fra oss våre to

Rolf Erik Janøy forteller polske kristne at vennene i Øst-Europa ikke er glemt av norske kristne. Trengselstider har ofte vært vekselstider.

I politistasjonen til venstre ble vi brakt inn til flere timers forhør og fremkalling av våre filmer. Til høyre en av politifolkene som kretser rundt Arne Pedersens trailer.

Vår trailersjåfør var Tomas Rolandsen fra Skien. Her plukker han glassbiter av sidevinduet som ble knust av tyver.

fotoapparater og førte oss inn på noe som viste seg å være en politi-stasjon, og som vi hadde parkert i nærheten av. Det var forklaringen på at det så hurtig myldret fram 8-10 politimenn. Vi ble ført inn til kommisær Kierownik til forhør som foregikk på et ytterst begrenset tysk. Filmene i kameraet ble sendt til fremkalling mens kommisæren bryskt lurte på om vi ikke hadde sett på TV i Norge at Polen var i KRIG.

Han fortalte at syv menn var skutt mot grensen til Tjekkosllovakia, og pekte på en polsk avis hvor det med store røde bokstaver stod kunngjort krigstilstand i landet.

Vi spurte hva som var skjedd med de streikende i Stettin, og han gjorde tegn med fingrene at streikekomiteen var bak gitter. . .

— Hvor er Leck Walesa? spurte vi politisjefen.

— Han er i Polens Buckingham Palace, nemlig Boluward i Warsawa!

Mens vi ventet på fremkalling av filmene, begynte han å vise oss hvilken vei vi skulle kjøre inn til byen. Vi måtte ta en stor omvei for å unngå strøk hvor større fabrikker lå som var omringet av militære og tanks. Vi fikk en passerseddel hvor gatene vi hadde lov å kjøre i var nedskrevet punkt for punkt.

Da filmene kom, ble det nytt bråk. En av oss hadde tatt bilder av tanksperringen langs hovedveien.

— Dette er kriminelt! ropte vår påtvungne vert, idet han rev av de deler av filmen som var fra Polen. Bilder vi hadde tatt i Sverige, fikk vi beholde.

En jublende lossegjeng

Det var dannet en komite fra byens frikirker (Pinsemenigheten, Metodistkirken og Baptistkirken) som skulle sørge for at varene vi hadde med kom til dem som behøvde de mest: store familier og gamle.

Dagen før telefonen ble brutt, hadde vi hatt grundige samtaler med pastor Mieczysław Czajko som skulle lede fordelingskomiteen. Da vi kom frem til kirken lørdag ettermiddag, var pastor Czajko til stede sammen med et par medhjelpere som soterte noe klær de hadde fått fra Sverige. Av matvarer så vi bare noen kartonger med makaroni.

Czajko ble både glad og forunderet over at vi tross den nye situasjonen hadde kommet fram med varene. Gleden ble noe dempet av komisæren som marsjerte inn sammen med oss. Han tok pastoren inn på kontoret og ble sittende et par timer for endeløse formalitets-diskusjoner. Vi forstod snart at han ikke hadde noen viktig innvendinger, vi hadde nemlig alle våre papirer i orden, men han ville ha med seg en pakke mat. Det var ingen annen råd enn å fylle en liten kartong med

Denne jublende flokken av kristen ungdom har arbeidet i flere timer med å bære mat fra traileren og inn i kirken. Foran sitter pastor Czajko sammen med Rolf Erik Janøy og Leif Harry Håvåg.

Bønn og takk for hjelpen fra Norge. De polske kristne var preget av Bønnens Ånd.

noe av den maten vi hadde med oss, og da dro han endelig av gårde. Han ba så meget om unnskyldning for alt bryderiet. Da kommisæren vel var dratt, brøt jubelen løs! Nå kunne lossingen begynne for fullt. Venner strømmet til fra alle kanter. Til tross for at telefonen var stengt, kunne pastoren mobilisere en stor «losse-gjeng» på kort tid. Jeg har aldri sett en slik jubelende avlastning av en lastebil. Folk sang og roppe oppmuntrende til hverandre mens de sprang inn i kirken med matvarene. Da vi åpnet sideveggene på vogntoget, tror jeg de hadde vondt for å tro sine egne øyne. De så lastebilkapellet fylt med varer som er umulig å få i dagens Polen.

Tomme hyller

Mens varene ble losset, gikk vi en runde i byens sentrum. Bl. a. besøkte vi byens største varemagasin som jeg ved et tidligere besøk kunne brukt en hel dag på å gå igjennom. Nå hadde jeg sett alt de hadde på 5 minutter. Det var tomme hyller over alt. Bare noen patetiske rester med arbeidsklær, slips, og vinglass lå igjen i de tomme hyllene. Jeg la også merke til et parti moderne slalåm-støvler som stod i sportsavdelingen. Så vidt meg bekjent finnes det ingen slalåmbakke i mils omkrets i dette flate landskapet.

Et stort skomagasin vi passerte, hadde endeløse rekker av tomme hyller, parene som var igjen, kunne raskt telles. Men selv rundt disse ukurante sommerskoene stod folk samlet for å kjøpe. Vi møtte mange i den strenge vinter-kulden som bare hadde sommersko eller endog tennis-sko. Ellers var det mange velkleddede mennesker å se på gatene.

Vi var glad for at vi hadde sortert

tøyet vi hadde med oss meget nøye. Bare det beste av vinterklær og skotøy hadde vi med. De som sender ned varer til Polen, bør først forvise seg om hvilke varer som er mest nødvendige og kun ta med seg slike. Takket være vår polske venn Tadeusz, visste vi nøyaktig hvilke varer som var mest aktuelle. I krisetider oppstår også lett korrupsjon, og sendinger har lett for å komme på avveier. I slike tider er det derfor ekstra viktig å påse at varene kommer i rette hender og at man bruker de beste kanaler for fordeling av hjelpesendinger. Vi fikk flere eksempler på at myndighets-personer var lite å stole på og korrupte.

Personlig tror jeg der er få som har slike muligheter til en og direkte fordeling av varer som de som virkelig behøver dem, som kirkene har. Her er ingen korrupsjon, eller grådighet, men kun ønske om å hjelpe hverandre.

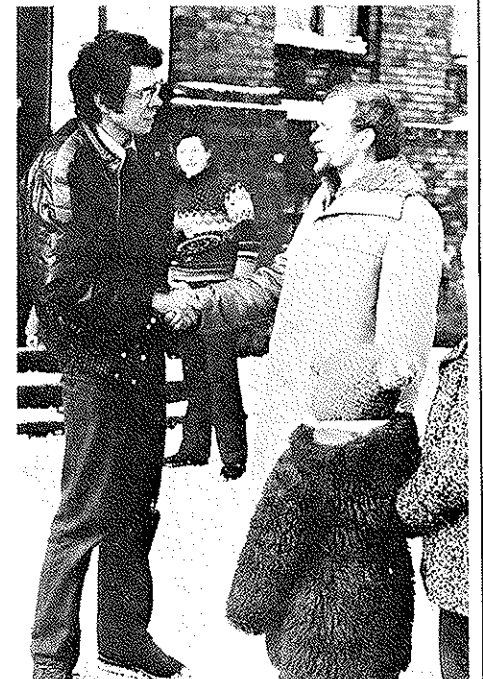
Da vi kom tilbake til kirken, var tre store rom fylt med varer og hvilken jubel som brøt løs da vi tok noen bilder sammen med ungdommene som hadde losset lastebilen! Hvilken glede det var for oss å se at varene var kommet i rette hender og å vite at det ville bli en liten oppmuntring i mange polske hjem til julehøytiden!

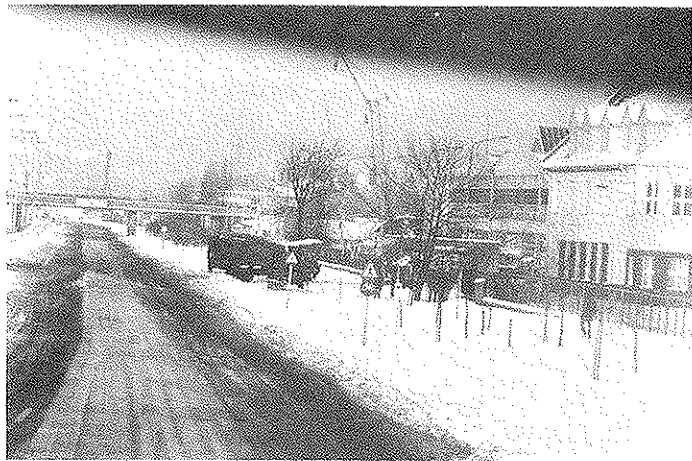
Innbrudd

Vi hadde kjøpt tre kartonger med matvarer i Sverige som vi skulle gi til familier vi visste hadde det spesielt vanskelig og som vi kjente personlig. Disse kartongene hadde vi satt i køyen bak setene i førerhuset. Foruten sjaføren var det bare plass til to til og det ble ledere for denne innsamlingsaksjonen Leif Harry Håvåg og Rolf Erik Janøy som ble med traileren. Bilen stod parkert utenfor pinsemenigheten i byen med gjerde rundt område. Mens våre venner spiste inne i kirken etter lossingen ble vi bedt med til kvelds hos en familie i menigheten. Mens vi sitter i dette trivlige polske hjem kom beskjed om at det hadde vært innbrudd i traileren. Da vi kom til kirken, var det fullt opp med maskingevær-bevæpnet politi.

Sidevinduet ved fører sete var knust og de tre kartongene med matvarer samt et par bagger med personlige effekter var borte. En av tyvene var grepet på fersk gjerning i det folk i kirken hørte hva som foregikk og ringte politiet. Da vi fortalte hva som var borte fikk vi gutten til å vise oss hvor matvarene var. Han og hans medhjelper hadde gjemt dem ved noen søppelkasser bare 100 meter fra traileren. Vi mistet noen personlige effekter av liten verdi, mens all maten kom til rette. Så var det ny tur til politistasjon, denne gang i Stetten sentrum. Gutten som var blitt tatt, han hadde tidligere også vært tatt for innbrudd. Men det var lite vi kunne gjøre for han. Han skulle sikkert selge matvarene videre på svartebørsen. Det

En kristen arbeider, som militære hadde jaget fra sin arbeidsplass, kom og overrakte oss et trefat som sin personlige takk for hjelpen fra Norge.

Militære i ferd med å omringe en fabrikk ved hovedveien inn mot Stettin. Da vi var i Polen, var det stor militær aktivitet.

En enke som har fire barn, i ferd med å pakke opp matkartongen fra Norge.

faktum at vi bare kunne stå noen timer før det ble innbrudd i bilen illustrerer også hvilken mangel det var på det som for oss er vanlige matvarer.

Gudstjeneste

Dagen etter var det søndag. Tross det fikk vi ordnet med ny siderute etter å ha betalt en mekaniker med en kartong matvarer. Så fikk vi være med på søndags formiddagsmøte i byens pinsemenighet. Lokalet var fylt til siste plass og det var en uforglemmelig atmosfære på dette møte. Tidligere på formiddagen hadde vi sett hvordan folk strømmet til messe i en katolsk kirke, rett utenfor byen hvor vi bodde. Kirken hadde 5 gudstjenester den søndagen for å få plass til alle menneskene som strømmet til messe. Det var en strøm av mennesker omtrent som vi ser det her hjemme når folk går til fotballkamp.

Fordi vi først måtte få reparert den knuste ruten kom vi litt ut i møte, men jeg ble straks bedt om å gi en hilsen til forsamlingen. Menigheten har to pa-

storer som begge deltok i møte, så jeg mente disse burde få tiden. Men ingen protester nyttet. Det var gripende å kunne bringe en hilsen fra norske kristne og fortelle dem at mange ba for Polen i denne tid. Når vi delte Guds ord sammen, fulgte forsamlingen ivrig med og kom med tilrop nesten i kor til spesielle ting de merket seg. Når det ble tid til bønn så var det som en stafett. I samme sekund som en sluttet å be, begynte en ny. Her var ingen pauser og venting på hverandre. Det var konsentrerte og ivrige bønner. Mange ba med tårer. Jeg hadde understreket at trengselstider også kan bli vekkelses-tider for et folk. Det var tydelig at menigheten forventet at Gud ville fortsette sitt verk i Polen, tross den ytre uro.

Til samme møte kom det overraskende to andre nordmenn, det var Sigurd Sørhus og Jan Hanevold, som skulle videre inn i landet. Jan har ofte vært i Polen og kjenner godt til de ulike virksomheter i landet.

Etter møtet fikk vi forsamlingen med ut for å ta et bilde. Etterpå gikk de inn igjen og fortsatte møtet. Nå skulle de bl. a. samtale om fordelingen av varene vi hadde kommet med. Vi tok kontakt med noen av arbeiderne i menigheten, og de kunne fortelle om hvordan militære hadde spylt dem bort fra fabrikk-

ne de arbeidet i. Arbeiderne på de største fabrikkene i Stettin gikk til streik da militæret overtok, de nektet å forlate arbeidsplassen. Denne formen for streik er den mest effektive fordi arbeiderne da hele tiden kan holde sammen. Når de blir drevet bort fra sin arbeidsplass, kan de gå på den enkelte arbeider, som da enten må skrive under på ikke å streike eller få sparken. De kristne arbeidere vi snakket med, var ikke redd for framtiden. De tok en dag om gangen og var innstilt på vanskeligere tider. En baptist i byen var nettopp blitt arrestert fordi han hadde delt ut traktater på gaten. Han ble dømt til et lengre fengselsopphold. Men det er mulig å ta inn bibler til Polen nå, det er særlig blant katolikkene det er mangel på bibles. Tradisjonen i den kirken har ofte vært at det er nok at prestene leser Bibelen. Kristne i andre menigheter har som regel hver sin bibel.

Pastorene gav oss et brev på at varene var kommet vel fram, og med tårer ba de oss ta med hilsen og takk tilbake til Norge.

Abonner for 1982:

Vil du hjelpe Polen?

Etter mange oppfordringer vil vi ta ny tur ned til Polen. Vi vil da først finne kristne som er «glemt» av andre hjelpesendinger. Polakken Tadeusz Dyczko har de beste kontakter med kristne i landet, da han selv har reist og besøkt menigheter. Vi vil dra ned med de ting som det er spesielt behov for å la dette komme mennesker på «gras-rot»-plan til gode. Vi vil gå til «glemte» nøds-områder i landet. Vi vil også forsøke å få ned evangeliske kassetter på polsk, for det er stor åpenhet for evangeliet i landet nettopp nå. Om du ønsker å gi på en slik direkte og personlig måte, kan du sende midler til:

AKSJON POLEN
3190 Horten
Bankgiro 2450 21 55411
Postgiro 3 16 82 91

En komitee vil være ansvarlig for at midlene blir brukt på beste måte.

FORNYELES FOLKET FRA HELE NORDEN MØTES I SOMMER

Glimt fra stevne-hallen på Ralingsås. Her vil de offentlige bibeltimer og møter holdes med talere og tilhørere fra hele Norden.

Som internasjonal taler medvirker Derek Prince, fra Sverige bl. a. Sven Nilsson, Lars Erik Lindvall, Bjørn Bonobauer, Fredrik Brosche og Helge Fosseus, fra Danmark kommer Johannes Facius, Erik Ewalds fra Finland og fra Norge blir Åge Åleskjær, Eivind Frøen og Kjell Haltorp med. Det vil bli en rekke aktuelle seminar, arr. for barna, og store offentlige bibeltimer og gudstjenester. Ralingsås er et av de mest kjente stevnesteder i Sverige og ligger naturskjønt til med mange fritidsmuligheter for hele familien.

Nytt perspektiv

Norden har vi idag et tiårig perspektiv på den karismatiske vekkel-sen. Alle samfunn er blitt berørt av den åndelige fornyelsen. Det som i begynnelsen bare var personlig opplevelser omkring Den Hellige Ånd har idag utviklet seg til en undervisningsbevegelse uten sidestykke i vårt århundre. Lokale menigheter har også fått impulser og velsignelser fra denne undervisning som har gitt en sterk utvikling på flere områder i menighetslivet.

Fornyelsen har også ført til at kristne har funnet hverandre over samfunnsgrensene bl. a. gjennom bønne-grupper og husmenigheter som har vokset opp i fornyelsens spor.

Den første Nordiske konferanse ble

holdt i Katarina Kyrkan i Stockholm 1977 og det har vært liknende konferanser i Helsingfors og Oslo.

Den Nordiske Konferansen i Katarina Kyrkan i 77 markerte dog et depunkt og en begynnelse til slutten på en epoke innen den åndelige fornyelse. I en pressemelding som konferansen sendte ut kunne en lese: «Det sterkeste inn trykk av konferansen fikk nok deltagerne den siste dagen. Temaet var «Hvetekornets lov». Konklusjonen var at også den karismatiske vekkel-sen må falle i jorden og dø for å vokse opp og bære frukt i ulike former.»

Nå i ettertid kan man kon-

Den siste uken av juli (27. juli-1. aug. 82) vil det bli avholdt en stor fornyelses-konferanse på stevnestedet Ralingsås, ved Aneby. Komiteer i de fem nordiske land arbeider med forberedelsene. Samlingen vil bli en unik mulighet for norske kristne og møte medkristne fra ulike kirkesamfunn over hele Norden.

Nordisk
konferanse
for
åndelig
utrustning
i
Sverige

Ralingsås ligger i naturskjønne omgivelser ikke langt fra Jönköping. Det er ikke mer enn en dags-tur å kjøre dit med bil fra østlandsområdet.

Noen av brødrene som har gjort forarbeidet til Nordisk Konferanse under en samling i Stockholm. Til venstre to brødre fra Finland, Johannes Facius, Claes Göran Nilsson, Rune Brännström, komiteens formann Roland Wolst, Lars Erik Lindvall og to andre brødre fra Sverige. (Foto: Rolf Erik Janøy)

statere at det første avsnitt av den åndelige fornyelse var over i og med konferansen i 1977.

Januar 1980 ble det avholdt en ny oppsiktsvekkende Katarina-konferanse. Det skjedde fire år etter den første og markerte sterkt opptakten til en helt ny utvikling i den åndelige fornyelse over Norden. Det sentrale budskap i denne konferansen var ansvar for nasjonen og oppbyggelse av den lokale menighet uten murer. Denne konferanse munnet ut i bost og bededager i Stockholm 1.—2. mai, som ytterligere bekrefter at fornyelsens folk i de ulike samfunn ville ta ansvar for nasjonen og bygge lokale menigheter som er åpne for alle kristne.

konferanse» eller «undervisningskonferanse», men en konferanse der ansvaret for nasjonen og utrustning for oppbyggelse av den lokale menighet meget sterkt vil bli betont.

Norsk komitee

Også her i Norge er det nedsatt en komitee som vil spre opplysning om denne viktige konferansen her i landet. Komiteen ledes av Rolf Erik Janøy som også er med i konferansens hovedkomitee. Komiteen består av Hans Rogstad, Oppdal, Hans

Jakob Frøen, Leif Jacobsen, Pauli Staalesen, Ole Bjørn Urne og Kjell Haltorp. Hensikten med sommerens Nordiske Konferanse er ikke å samle mest mulig folk, da plassen er begrenset. Hensikten er at våkne og lengtende kristne også i vårt land skal få være med i en konferanse hvor **Åndelig utrustning** for den tid vi idag opplever i Norden står i fokus. Vi regner med en ca. 200 deltagere fra Norge. Disse vil også få et førstehåndskjennskap til utviklingen av fornyelsesbevegelsen i våre naboland. Vi kommer tilbake i neste nr. av Pioneren med opplysninger med påmelding etc.

Fornyelse i Norden

Helt siden begynnelsen av 1970 har et samarbeide pågått blant ledende brødre i den karismatiske fornyelsen i Norden. Den nordiske Jesusfestivalen sommeren 74 var et resultat av dette samarbeide over grensene.

Det var denne festival som gjorde at brødre møttes i Gøteborg våren 75 fra hele Norden og besluttet å arrangere den første Nordiske konferanse i Katarina kyrkan i Stockholm 77.

Nå er det igjen kommet istand et slikt samarbeid over kirkesamfunns-grensene. En tverrkirkelig komitee for Nordisk Konferanse 82 er dannet. Denne komitee har hatt som målsetting for sommerens konferanse at den skal vise veien for fremtiden og på et profetisk sett vise Guds strategi for Norden.

Sommerens Nordiske konferanse er altså ikke en ny «velsignelses-

Vekst

82

fornyeskonferanse

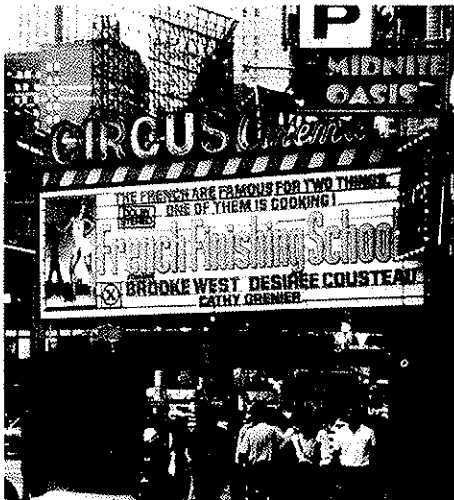
FORNYESKONFERANSE PÅ STEVNEPLASSEN I SKIEN

30. APRIL — 2. MAI

Talere: JACK HAYFORD, USA
ARIL EDVARDSEN, INGULF DIESEN, KAJ HOLTTI,
EDIN LØVÅS m. fl.
Sangere: ARNOLD BØRUD, KJELL FJALSETT,
STORT LOVSANGSKOR m. fl.

Åpen konferanse for alt Guds folk. Campingvognplass. Innkvartering. Skriv etter informasjonsbrosjyre.

Arr.: Det Norske Misjonsforbunds menigheter i Grenland.
VEKST 82. Postboks 1641, 1301 Skien.

David Wilkerson er tilbake på gatene i USA's storbyer.

Selv her i Norge har de fleste hørt om David Wilkersons tjenste for å vinne ungdom for Gud. Han er grunnlegger av Teen Challenge som idag har avdelinger over hele verden. Han ba til Gud bl. a. for Nicky Cruz, og har utgitt en rekke bøker. I mange år har han egnet mye av sin tid til administrasjon og forkynnervirksomhet i mer tradisjonelle sammenheng. Nå er Wilkerson tilbake som gatepredikant. I denne artikkelen forteller han om den uhyggelige situasjon som råder i USAs storbyer idag. Men han forteller også hvilket budskap Gud gav ham til disse. Artikkelen er et referat av en tale Wilkerson holdt under et offentlig møte i en stor pinsekonferanse i USA. (Assembles of Gods General Council) Artikkelen er oversatt fra «Pentecostal Evangel».

Hva Gud lærte meg i ASFALTJUNGELLEN

Gud har kalt meg tilbake til gatene — akkurat der hvor jeg hadde begynt for 23 år siden. Vi har allerede holdt to store kampanjer: en i San Francisco og nå nylig i New York City. Og vi har planlagt andre kampanjer til sommer i Los Angeles, Washington D.C., New York City, og andre steder.

Vi forsøker ikke å vinne byer for Kristus. Selv ikke Jesus maktet det. Vi adlyder ganske enkelt en befaling om å gå ut på gatene med evangeliet.

Vi delte ut flere lastebiler med bøker skrevet spesielt for mennesker med store vansker — vi hadde gateaksjoner og friluftsmøter; vi opprettet krisetelefoner; og vi plasserte arbeidere på gaten til å gjøre en innsats på det personlige plan og følge opp enkeltpersoner som kom til Jesus.

San Francisco

I San Francisco traff vi et ømt punkt i det homoseksuelle kvarteret. Det er anslått å være ca. 300 000 homoseksuelle i San Francisco. Vi opprettet en kaffebar, og den var fylt natt og dag av homoseksuelle; 200 av dem mottok Jesus som deres frelser.

En 18 år gammel gutt hadde nettopp

ved avstemning fått tittelen «drag queen» i San Francisco. Nedbrutt og gråtende sa han: «Hr. Wilkerson, jeg har aldri vært lykkelig. Jeg kom inn i dette fordi jeg var på utkikk etter kjærlighet. Jeg har vært på gatene siden jeg var 10 år. Men dette er ikke kjærlighet. Nå nylig var det fem sadomasochister som banket meg opp, misbrukt meg, og etterlot meg for å dø. Jeg er her nå fordi Gud må ha holdt sin hånd over mitt liv.» Jeg ba med denne gutten til frelse.

New York

Sist uke avsluttet vi vår kampanje i New York, og det jeg så og erfarte har forvandlet mitt liv.

Vi tok med 150 arbeidere i tillegg til vår stab og musikerne (Scepter). Vi delte ut over en million bøker, — fra Wall Street til Times Square. Vi hadde samlinger i parkene; og vi blokkerte hele bygater i de problemfylte områdene av lower East Side, Brooklyn, og Spanish Harlem.

Vi vitnet for New York beboerne, og opplevde ting som turistene aldri får se. Tro meg, New York City er blitt et bosted for onde ånder!

New York har alltid vært en krimi-

nell by. tenårings-gjengene har terrorisert den i 50 år. Den har alltid vært overfylt av mennesker og full av fattigdom og vold. Men det som har skjedd der dette siste året går ikke å forklare.

Barnemishandling er alminnelig utbredt! Tusenvis av barn er blitt banket opp, misbrukt, og etterlatt. Ett hundre og ti barn døde av barnemishandling siste år.

Hundrevis av barn er født stoffmisbrukere på grunn av mødrenes blod. Disse barna skriker hele tiden, og det går moren slik på nervene at hun slår barnet, noen gagnar til døde.

Værnet krig

I året som gikk begynte sinnsykehus-personalet å dumpe psykotikere på gatene. De opplever overbelastning og nedskjæringer på budsjettet, så de ikke-voldsomme tilfellene blir ganske enkelt dumpet på gatene. Aldri før i mitt liv har jeg sett så mange gale mennesker spasere på gaten. Det er som en zoologisk hadde — et menneske-zoo!

På 42nd Street og Times Square har teatrene gitt seg fullstendig over til blod, og vold, og homoseksualitet. De har kinoer hvor de har levende framførelser med sex-scener, og det finnes teatre for sadomasochister, og kinoer som forherliger mord, voldtekt, blodsutgytelser og slagsmål.

Fra kl. 11 om kvelden til kl. 3 om morgenen tar undergrunnsbevegelsen over Times Square. Du kan gå 42nd Street og 8th Avenue opp til 48th, seks blokker med helvete. I dette 6-blokks-kvarteret finnes det 300 langere (narkotikaselgere) eller flere som trenger seg sammen og selger stoff mens de snakker med politibetjentene.

Det finnes ikke nok narkotika-agenter i politiet. Agentene er nede i havnekvarterene og ute i lufthavnene.

Søndag morgen kan du se stoffbrukerne ligge ovenpå biler eller i trappeoppgangene som lammet. Søndag morgen er den forferdeligste av alle dager for disse forstenede vesener. Hver eneste blodåre står ut av nakkene deres, og det eneste de lever for er det neste «skudd».

Noen av dem finner du døde av overdoser. Pistolskudd høres nesten overalt i nabolaget. Det er som en væpnet krig!

Våre arbeidere holdt på å rigge istand for et arrangement på Coney Island. Plutselig kjørte tre patruljebiler opp til en tom parkeringsplass. Noen hadde rapportert en stank fra en etterlatt bil. Våre arbeidere så med skrekkslagne øyne politibetjentene rive en bil åpen — en mann hadde ligget der i to uker, med hodet gjennomhullet av kuler.

Mødre kom bort til meg under gate-møtene og sa: «Legg hendene på barna mine. Jeg vil ikke at de skal dø på gatene. Jeg vil ikke at barna mine skal vokse opp og bli stoffmisbrukere og alkoholikere.» Disse mødrene i gettoene er bekymret for sine barn like så vel som du og jeg, og de elsker dem.

Hedninger

Ungdommen blir etterhvert hedninger. Jeg tilbrakte det meste av min tid i San Francisco og New York med å tale med studenter, og jeg er fremdeles sjokkert over hva jeg hørte. De tror ganske enkelt ikke på Gud i det hele tatt nå.

En student sa: «Jeg kjenner ikke til en eneste tenåring i min vennekrets som tror på Gud lenger. Gud har ikke noe forhold til vår verden idag. Bønn er nytteløst. Kirkene er døde. Religion er en fortidslevning.»

En annen student sa: «Vi tror på 80 års-teorien. Livsforventningen er nå ca. 80 — så det betyr at du har de 80 årene å leve livet; å dra på fest, ta et skudd, leve høyt — glemme Gud, glemme helvete, glemme Bibelen. Livet er bare fornøyer. Det finnes ikke noe liv etter døden. Alt er fornøyer og fest nå.»

En student sa: «Ingen har tro lenger! Kirken hadde et bestemt budskap. Nå er alt døde troesbekjennelser. Det er ikke noe følelse i kirkene lenger, så du får dine opplevelser ute på gatene. Alkohol er en opplevelse. Narkotika er en opplevelse. Sex er en opplevelse. Kirken tilbyr ingen opplevelse, ingen følelse lenger; den er død.»

Og hør, dette har satt seg fast i mitt sinn, fordi jeg selv har pleid å si: «Du må ta imot i tro». Men barna våre vil ha opplevelse. Jeg har hørt hundrevis av narkotika-offere si: «Dersom jeg kunne føle Gud, og oppleve ham, så skulle jeg gi mitt liv til ham.» Derpå begynte vi å be Gud komme ned og røre ved dem, og la dem kjenne hans nærvær. Og Gud gjorde det.

Jeg har talt med studenter fra Tyskland, England og Skandinavia, og jeg er blitt forferdet. Det minner meg om hva Carl Jung, dybdepsykologen, sa: «Det motsatte av kjærlighet er ikke hat, det apati (en sløvhetsstilstand).» De er ikke sint på Gud, men de er uvitende om ham og overser ham.

Så sier du til deg selv: «Se på disse menneskene. De er blinde. De er åndelig døde. De er drukne. De er dopet. Homoseksuelle som er ute etter bytte, med øynene fulle av lyst og hat. Som får uten hyrde — og omtrent alle sammen er på vei til helvete!»

Velstands budskap

Jeg begynte å tenke over dette. Jeg

kan ikke bringe disse et budskap om suksess. Jeg kan ikke forkynne en velferds-Kristus i gettoen. Jeg kan ikke fortelle disse elendige, fortapte sjelene at et visst kvantum eller en viss kvalitet av tro vil gi dem kontanter i lommene, eller vil gi dem andel i et nytt boligprosjekt, eller skaffe dem en ny bil.

De nærer allerede mistenksomhet til at kristendommen bare er for de rike og de som lykkes. Kristendom er for dem et spill.

Venner, det evangeliet jeg leser om i Bibelen har også undervisning om lidelse.

Paulus sa: «Herren vise barmhjertighet mot Onesiforus' hus; for han har ofte forfrisket min sjel, og skammet seg ikke over mine lenker» (2 Tim. 1,16). Han sa: «Gud, velsign Onesiforus. Han skammet seg ikke over at hans lærer kunne lenkes.»

Vi har såkalte troes-lærere idag som skammer seg over Paulus' evangelium — skammer seg over at han ikke hadde nok tro eller kunnskaps-ord til å unngå fengsling, slippe fra skipsforlis, og befri seg selv fra tornen i kjødet. Jeg hørte en predikant si: «Hvis Paulus hadde hatt den åpenbaring vi har idag, ville han ikke ha behøvd å lide.»

Jeg skammer meg ikke over et evangelium som får meg til å stå stille og vente på Guds suverene handlemåte i hans time og på hans måte. Jeg skammer meg ikke over et evangelium som har latt både min kone og datter gjennomgå kreftsykdom.

Bibelen sier: «Håpet gjør ikke til skamme!» Og hvor får du håpet fra? Fra erfaringene med Herren! Du får det gjennom å utholde store påkjenninger og trengsler. Uten trengsler får du ingen opplevelse, og følgelig blir du værende uten håp!

Og håpet gjør ingen til skamme. Daniels tro brakte ham i løvehulen. Hebreer-ungdommens tro brakte de i ildovnen. Og våre fedres tro lot dem lide tortur, hån og spott, slag, stening, gjennomsaging, nød, trengsel, lidelser og plager. Sier du at de ikke hadde tro? Bibelen sier at de alle døde i tro. Verden var dem ikke verd.

Vi skal våkne for en sannhet i disse siste dager: Den menighet som er rik og har overflod, og ikke er i mangel av noe; den er også blind, ynkelig, naken og fattig, og kan være en avskyelighet i Guds øyne!

Moralisere

Jeg tenkte: vel, jeg får begynne å moralisere. Kampanjer til bekjempelse av umoral begynner å bli svært populære idag. Det er en utvekst av den vreden som de kristne går og kejnner på i sitt indre mot syndere som brisker seg med sin ondskap.

Vi er alle sinte på syndernes frekkhet

idag. Hva skal vi gjøre med det? Vi må erklære dem krig! Vi forsøker å få de homoseksuelle ut av klasserommene. Vi samler inn millioner til avertissementer i avisene for å oppmuntre de «rettferdige» til å organisere seg mot synden. Andre ønsker seg en politisk vaskeklut som kan rense bort perverisjon og synd, ved å vedta lover mot den.

Blodet koker i meg ved den hårreisende synd og gudsbespottelighet som jeg ser rundt meg.

Jeg gikk til den homoseksuelle kirken i San Francisco, Metropolitan Community Church, sammen med sin kone. Stedet var overfylt med homoseksuelle.

De hadde en fest som kirken stod bak hver eneste kveld. Vel, slik hadde jeg sett og hørt før. Men det som virkelig plaget meg var at avslutningen av gudstjenesten gjorde presten korets tegn og sa: «Jeg tilsier dere her ved syndenes forlatelse.

Jeg ble så rasende at jeg løp ut og sparket i kirkebygningens hjørnestein!

Min kone sa: «Hva er det som er så galt?»

Jeg sa: «Det er slik en gudsbespottelse!» Så kom jeg til å tenke på at Saulus var gudsbespottet. Jesus elsket ham og frelste ham, og han ble apostelen Paulus.

Guds nåde

Når jeg står i 42nd Street kan jeg ikke forkynne et budskap om velstand; jeg kan ikke komme med et moraliserende budskap. Så va gjør jeg? Hør, venner, jeg er kommet til en enkel konklusjon: **Det eneste budskapet som vil nå dette nytelses-gale samfunn er budskapet om nåde — Guds nåde!**

Hva er nåde? Det er Guds gave og tilgivelse til syndere som ikke har fortjent den. «Den gis fritt, er ufortjent; du har ikke gjort deg fortjent til den, har ikke opptjent den, og kan ikke betale for den.»

«Men Gud viser sin kjærlighet mot oss ved at Kristus døde for oss, mens vi ennå var syndere... Da vi ennå var Guds fiender, ble vi forsonet med Gud ved hans Sønnens død. Når vi nå er forsonet, hvor mye mer skal vi ikke da bli frelst ved hans liv.» (Rom 5,8,10.)

«... engang var dere uten Kristus ... og hadde ikke del i paktene ... og var derfor uten håp og uten Gud i verden. Men nå, i Kristus Jesus, er dere som var langt borte, ved Kristi blod kommet nær.» (Ef 2,12-13.)

Lytt til nådens språk! *Dere som er fremmedgjort og står fremmede for evangeliet, er uten håp, uten Gud, og fremdeles befinner dere i deres ondskap — Gud elsker dere ennå! Han er ikke vred på dere! Han bønnfaller dere om å komme tilbake og motta hans ga-*

David Wilkerson:
**«Vi forkynner perfeksjonisme
 istedet for Guds nåde,
 fordi vi ikke forstår nåden!»**

ve. Han kom for å frelse dere, ikke for å fordømme dere. Dette er nådens språk.

Jeg står i Times Square, og kjenner i mitt sinn nøden overfor synderne. Men Gud er ikke sint på dem, og det er denne tanken som må gripe tak i deg. Gud var i Kristus og han forlikte med seg selv, også sadomasochister, mordere og voldtekstforbrytere.

Vi kan ikke forstå dette: Hvordan kan Gud elske disse menneskene? Vi er ute av stand til å elske dem som ikke er verd å elske, fordi vi tror at Gud ikke elsker dem. Men Bibelen forteller, at «Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv, slik at han ikke tilregner dem deres misgjerninger, og han overga ordet om forlikelsen til oss.» (2 Kor 5,19.)

Kan du tro dette? Han tilregnet dem ikke deres synder! Dersom de kommer og angrer og mottar nåde, så blir de rensset rene!

Vi forkynner ikke nåden, for vi forstår den ikke! Hvem av oss har i virkeligheten akseptert det velsignede mysteriet som Rom 4,7—8 formulerer slik: «Salige er de som har fått sine overtredelser tilgitt og sine synder skjult. Salig er det menneske som Herren ikke tilregnet synd?»

Så dette er hva Gud viste meg: «David, du kan ikke forkynne det før du har forstått det. Du må først selv ta imot det.»

Skyldbetyngt

En ting er å se på en flokk syndere og si: «Jeg vil at dere skal vite at Gud tilgir. Jeg vil at dere skal forstå at Gud ikke er sint på dere. Jeg vil at dere skal forstå at dere kan bli hellige, løst og frikjent; at det er nåde for dere.» Det er noe annet å se inn i mitt eget hjerte og innrømme at jeg fremdeles til tider

er under loven. Jeg er ennå bundet av opplevelsen av at Gud har imot meg, jeg kjenner meg skyldbetyngt; jeg er føleskald, og jet er bekymret over de fristelser jeg kjenner på.

Joseph Cooke, en framragende teolog, sa noe i en bok kalt «Free for the taking» (Fritt, om du tar imot det), som jeg ikke kan glemme: «Jeg fant opp en umulig Gud, og fikk nervøst sammenbrudd. Jeg trodde på nåden; jeg underviste om den; men fremdeles trodde jeg at Gud så sint og truende ut. Hele dagen hakket han på meg: «Hvorfor ber du ikke mer? Hvorfor vitner du ikke mer? Når skal du noen sinne lære deg selv-disiplin? Hvordan kan tillate deg selv å huse slike onde tanker? Gjør dette! Gjør det! Bøy deg! Bekjenn! Arbeid! Arbeid hardere! Hvorfor er du ikke en bedre troende? Sett igang og lev et hellig liv! Og da jeg satte igang med det, fantes det ikke et ord eller noen følelse eller tanke som Gud virkelig likte hos meg, så jeg tenkte: Gud liker ikke noe av det som finnes hos meg.»

Visste du at en hel del av oss forkynner denne perfeksjonisme? Vi programmerer oss inn i umulige selvanstregelser. Vi taler imot gjerningsstrev, men gjør stadige turer til bostebanken for å søke å bli kvitt den nagende følelsen av at Gud er sint på oss; at vi ikke behager ham, og at vi mangler disiplin. Vi kjenner på at vi ikke ber nok, og ikke leser mye nok i bibelen. Vi har nesten aldri hvile — vi er ikke kommet inn til den hvile som står tilbake for Guds barn.

På denne måten blir det hele en merkelig blanding av gjerninger og tro. Den kan by på et system av bønn og faste og arbeid og vitnetjeneste — overmenneskelige anstregelser for å søke å utrote synden. Å, hvor vi lengter og hungrer etter hellighet. Men hør, venner, rettferdighet er ikke noe du ber om, eller faster for å oppnå, eller arbeider deg fram til: det er Guds ufortjente gave. Det er hva bibelen kan fortelle!

«Men ufortjent og av hans nåde blir de erklært rettferdige på grunn av forløsningen i Kristus Jesus» (Rom 3,24).

«For vi mener at mennesket blir rettferdig for Gud ved tro, uten lovgjeringer» (Rom 3,28).

«Annerledes er det med den som ikke har gjerninger, men som tror på ham som erklærer den ugudelige rettferdig. Han får rettferdigheten tilregnet fordi han tror» (Rom 4,5).

«De kjenner ikke Guds rettferdighet, men vil bygge opp sin egen rettferdighet, og derfor har de ikke bøyd seg under rettferdigheten fra Gud» (Rom 10,3).

Dette tar byrden av din og min nakke, og legger den ved Golgata kors! Alt sammen tok sitt utgangspunkt i Guds

kjærlighetsfylte hjerte som elsker syndere. Forsoningen var bare et uttrykk for kjærligheten i Guds hjerte til de fortapte.

Løst og frelst

Men nå syntes dette som et helt urealistisk budskap å bringe til store syndere. Jeg tenkte: **Skal jeg gå ut på gaten og si: «Gud er ikke sint på dere»? Jeg kan ikke. Jeg er sint på dem!**

Men hør hva Skriften sier: «Eller forakter du hans uendelige store godhet, overbærenhet og tålmodighet? Skjønner du ikke at Guds godhet driver deg til omvendelse?» (Rom 2,4).

Dette nådens budskap er ment å bringe syndere til omvendelse. Så jeg begynte å forkynne nåde i mine gateaksjoner. Og jeg skal fortelle deg at min teologi ble prøvet.

Ta f. eks. Union Square Park i hjertet av Manhattan. Parken er blitt delt ved en avtale mellom langere og stoffbrukerne.

Politiet lo da vi satte opp høytaleranlegget. En forkynner fra et annet kirkesamfunn sa: «Hr. Wilkerson, du kommer ikke til å se noen frelst her. Denne parken er håpløs. Vi har vært her i 14 år. Det er ingen av dem som er blitt frelst.»

Scepter sang i omtrent en time. Så stilte jeg meg opp foran disse menneskene og ba: «Jesus, la meg kjenne din kjærlighet til disse synderne. La meg forstå bare lite grann av din nåde, at du kan ta en av de guttene som ligger her og som har dopet vettet av seg, og legge din kraft inn i ham og frelse ham, og kanskje til og med gi ham kallet til å forkynne evangeliet. Hjelp meg til ikke å hate ham. Hjelp meg til å ha medynk med ham slik som du har.»

Jeg fortalte disse menneskene: «Det er ikke bare stoffene som sender dere til helvete. Det er ikke alkoholismen, ikke langingen, og ikke det at dere driver rundt med kvinner. Den synden som fordømmer dere er at en mann kom inn i denne parken og sa: «Jesus elsker dere trass i alt dette», og så forkastet dere Jesu kjærlighet. Det er den synden som fordømmer — at dere slår vrak på Jesu Kristi kjærlighet. Den vil sende dere i fortapelsen.

Den første mannen som kom for å bli frelst var en politimann. Deretter kom en djevlebesatt stoffbruker, så 25 til, og deretter ennå 15 stykker. Å se demonbesatte stoffbrukere øyeblikkelig utfridd og helbredet gå omkring å omfavne mennesker og prise Herren; å høre den vantro forkynneren mumle: «Jeg forstår det ikke; jeg kan ikke forstå det» — **det er Guds nåde!**

8th Street — er en av de verste gatene i Lower East Side. Det visste vi ikke, da vi rigget til for friluftsmøte. Det

Gruppe «Scepter» i aksjon.

var en gate for stoff-selgere.

Håndheveren av ro orden der var en stor, mørkhudet mann med baseballkølle. Han var betalt av stoff-langerne for å se til at de kunne «arbeide» i fred. Han gikk fram og tilbake under gatemøtet. Stoff-selgerne gikk fram og tilbake. Halvparten av menneskemengden var dopet sanseløse. Da så vi den Hellige Ånd ganske enkelt fylle stedet. Vi sa til dem: «Hallo, Jesus vet hva dere går igjennom. Han har omsorg for dere og elsker dere; han rekker ut sine hender mot dere.» Og den første som kom for å bli frelst var han som skulle sørge for ro og orden under salget av stoff!

Venner, kan dere forstå hva dette har betydd for meg? Det har gitt meg utfrielse, en lettelse i mitt hjerte. Jeg analyserer ikke troen lenger. Bibelen vitner om at Gud forblir trofast selv om vi er troløse.

Etterat jeg har virket på gatene er min teologi blitt til følgende: «Jeg har en Far som elsker meg, og han elsker syndere; jeg er rettferdiggjort ved tro, på grunn av hva han gjorde på Golgata; og jeg kan si til enhver synder: «Bare stå opp og følg Jesus! Det er det eneste krav han gjør!»

Om ikke Gud gjør noe annet for meg, så vil jeg at han skal hjelpe meg til å slutte med å moralisere mot syndere, slutte med å forbanne deres mørke, og gå ut for å tenne dette nådens lys — nåden fra den Allmektiges Ånd gjennom Jesus Kristus!

Oversatt av Jørn Bestum

NYTT FRA DYNAMIS

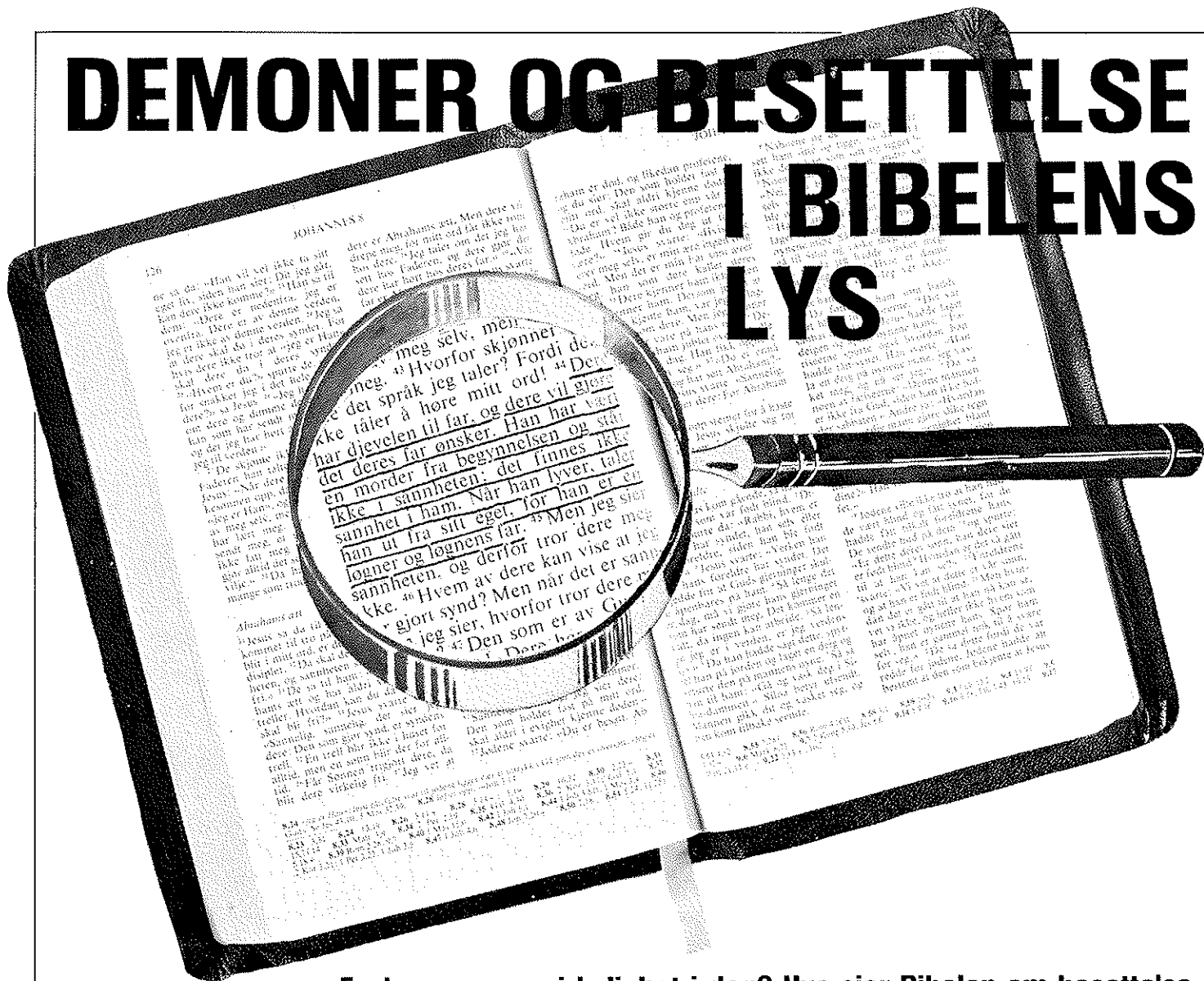
GI EN KASSETT I GAVE!

- D-220 SVEN NILSSON
«Omvendelse fra religiøsitet»
Dette budskapet vakte stor oppsikt i Sverige. Radikalt, om religiøsitetens åndsmakt og denne verdens vesen som hindrer fornyelse og videre vekst for Guds folk i dag.
- D-229 SVEIN THORKILDSEN
«Grobunn for vekst»
Her vitner redaktøren av gateavisen «Utfordringen» om betydningen av et menighetsfellesskap preget av kjærlighet. Det vil utvikle vår tjeneste, skape vekst og trivsel.
- D-230 ROLF ERIK JANØY
«Det nye menneske»
Veien til et rikt kristenliv er å legge ned alle egne anstrengelser så «det nye menneske» får slippe til. Et sterkt forløsende budskap for alle som lengter etter åndsfyldt kristenliv.
- D-231 EGIL OG ARNE
«Verdens beruselse»
Fra fellesmøter i Horten, hvor de kjente evangelistene synger og vitner til vekkelse og omvendelse. Mye sang og musikk.
- D-232 EGIL OG ARNE
«Denne din dag»
Bli med på vekkelsemøte av det gamle slaget. Sterke budskap til omvendelse og frelse. Mye sang og musikk.
- D-233 INGOLF KOLSHUS
«Åndelig vekst»
Inspirert og innsiktsfull tale om grunnsannheter for åndelig utvikling i vårt kristenliv. Her har den kjente bibellærer mye å gi oss.
- D-234 ROLF ERIK JANØY
«Min svakhet — Guds kraft»
Det er ikke fordi vi er for svake Gud ikke kan bruke oss, men fordi vi er for sterke i egen kraft. Viktige sannheter for alle som vil oppleve Guds kraft i sin egen svakhet.
- D-235 CHRISTER LINDBERG
«Herren fornyet meg»
Her kan du høre Lindberg med egne ord fortelle om sin fornyelse. Han har også et viktig budskap til Guds folk på denne kassetten. Inspirerende og lærerik.
- D-236 CHRISTER LINDBERG
«Åndens gaver»
En grundig og selvopplevd innføring i hvordan motta Åndens fylde og gaver, og hvordan disse virker i våre liv. Undervisning som kan hjelpe deg til opplevelser med Gud.
- D-237 PAULI STÅLESEN
«En pastors fornyelse»
Et sterkt og vekkende budskap om hvordan også forkynnere og menighetsledere behøver å møte Gud. Et ærlig og interessant vitnesbyrd.

- Kr. 20,00 pr. stk. (+ porto)
 - Topp teknisk kvalitet.
 - Ypperlige gave-kassetter.
 - Kryss av de du vil ha.
- Send inn med navn/adr. til:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

DEMONER OG BESETTELSE I BIBELENS LYS

Er demoner en virkelighet i dag? Hva sier Bibelen om besettelse og utdrivelse? Hva er forholdet mellom besettelse og sykdom? Hvilken plass har demonutdrivelse i vår tjeneste i dag? Med utgangspunkt i det siste års debatt om demon-utdrivelse tok Tormod Engelsen opp disse aktuelle spørsmål under et møte for forkynnere under Oase-81. Disse vanskelige spørsmål vekker interesse langt utover forkynnerens rekke. Vi vil derfor med Engelsen's tillatelse her publisere hovedpunktene i hans sindige og bibeltro forelesning.

Tormod Engelsen er forskningsstipendiat på Menighetsfakultetet. Han har bl. a. studert den karismatiske vekkelset og skrevet flere bøker om Den Hellige Ånd.

Vi har hatt en stormfull debatt om besettelse og onde ånder som har rystet Den norske kirke. Igjen har den karismatiske bevegelse kommet i søkelyset på en måte som har gjort det nødvendig å ta opp dette temaet.

En forvirrende debatt.

Alle vi som har fulgt med i debatten denne gangen, og i de rapportene som har blitt lagt frem, har vel blitt rystet og sjokkert over mye

av det som har funnet sted under etiketten «demonbesettelse og eksorsisme». Og selv om vi trekker fra uetterretteligheter og overdrivelser i de såkalte rapportene, står vi allikevel igjen med et bilde av en teologi og en praksis som både har krenket og skadet syke og ledende mennesker. I den grad vi som kristne ledere, lærere og forkynnere ikke har talt klart nok i denne saken, må vi ta det inn over oss i selverkjennelse og beklage det.

Det som har gjort denne debatten så vanskelig og forvirrende for mange av

kirkens folk, er ikke uenighet om å ta klart avstand fra de misbruk og overgrep som har forekommet. Så vidt jeg vet er det ingen som har forsvart offentlig den teologi og den praksis som har blitt avslørt i den senere tid. Men det som har skjedd, har vært utnyttet av de forskjellige deltagere i debatten på forskjellige måter. Demonsaken er blitt brukt mot kirken og mot det kristne budskap av mange som står kirken imot. Også innen kirken har demonsaken blitt brukt til å fremme en etter mitt skjønn, falsk og ubibelsk lære om Satan og de onde åndene. Selv noen som vil stå på Skriftens og bekjennelsesgrunn har også i avsky for det som har funnet sted, tatt så sterk avstand fra demonutdrivelser, at de i praksis har avskrevet demonenes virkelighet og besettelse og utdrivelse som en mulighet. Og denne holdningen går i dag langt inn i selv konservative kretser i vår kirke. I denne situasjonen har noen allikevel med bemerkelsesverdig motvæget å ta opp en kamp, ikke bare mot de overgrep som har funnet sted, men også for den bibelske realisme med hensyn til onde ånder og besettelse. De har våget å anvende den bibelske lære på vår egen tid, og særlig på konfrontasjonen mellom hedenskap og kristendom i kirkens misjonssituasjon.

To fronter

I en situasjon hvor det ikke bare er grovt misbruk og vrang lære med hensyn til demonbesettelse som må avvises, men hvor også kirkens 2000 år gamle bekjennelse og tro på Satan og de onde ånders eksistens og dens forsakelse av alle hans gjerninger og alt hans vesen, blir satt under angrep både fra dem som står kirken imot og fra kretser innen kirken, må Ordets sverd vendes i to retninger. Vi må kjempe en tofrontskamp. En slik kamp er alltid en vanskelig kamp. Hvis vi ikke er villige til å ta denne kampen, risikerer vi en avmytologisering av en helt sentral dimensjon av det kristne budskap. Det vil skape forlegenhet og usikkerhet hos kirkens forkynnere når de står overfor sentrale tekster i NT som skal forkynnes. Det vil lamme og skade kirken i misjonens møte med demonisk hedenskap, og det vil gjøre en vesentlig del av det bibelske evangelium til et tabuområde. Men det alvorligste er kanskje allikevel at en fornektelse av den ondes virkelighet og handlemåte, vil gjøre oss hjelpesløse når det gjelder vår forkynnelse og tjeneste, og dermed innebære et svik mot Jesu oppdrag og kall som hans disipler og vitner. Og til sist vil dette ramme dem som lever i en verden som ligger i det onde og hvor denne verdens fyrste rår.

Jødedommen og onde ånder.

I GT er det klart at all kontakt med demoner og onde ånder, hvis eksistens aldri bestrides, på det strengeste forbys og fordømmes som frafall fra paktens Gud. Før vi går til NT, hvor forholdet er noe annerledes, selv om også der enhver kontakt med onde åndsmakter er utelukket, må vi se litt på den jødiske bakgrunn for NT. Det har vært fremme i debatten at denne bakgrunn skal være så viktig og at det her finnes så mange elementer som er overtatt ukritisk i NT. Det er ikke tilfelle. I den form for jødedom som omgav Jesus og apostlene, var det en utbredt tro på onde ånder, og en tilsvarende sterk frykt for den. Jødedommen var påvirket både av GT og av den gresk-hellenistiske kultur som var den dominerende i jødefolkets omgivelser, og som hadde virket inn på jødernes liv i mange hundre år. I tillegg hadde jødedommen mottatt impulser fra iransk og babylonsk religion. Men det som er nytt i jødedommen i forhold til GT er en sterk opptatthet av det sataniske og det demoniske. Mens Satan ikke omtales så ofte i GT ved navns nevning, ble han i jødedommen mer og mer erkjent som høvdingen for et rike som står Gud i mot. Han blir prinsippet for den absolutte ondskap. Mens demonene i GT bare blir nevnt sporadisk og egentlig alltid bare i periferien av den bibelske åpenbaring, finner vi i jødedommen en detaljert utarbeidet demonologi, en lære om demonene. Mer og mer settes demonene i forbindelse med Satan. Deres makt er ikke evig, men begrenset til denne verden. Og det finnes en sterk forventning i jødefolket på Jesu tid om at Gud vil knuse makten til Satan og demonene i de siste tider. Når den lovede Messias kommer og endetiden begynner, vil disse onde maktenes innflytelse være omme og alle deres trusler mot menneskenes liv vil bli tilintetgjort. Jødisk demonologi kunne beskrive demonenes opphav, deres vesen, deres virkemåte og inneholde detaljerte regler for hvordan man kunne beskytte seg mot demonisk påvirkning og besettelse. Man mente at visse personer hadde en særlig makt over demonene, og kong Salomo ble sett på som den største blant alle eksorsister. Når man var overbevist om at det forelå et tilfelle av besettelse, kunne utdrivelse bli forsøkt. Og prinsippet bak eksorsismen var den såkalte homoeopatiske magi, dvs. eksorsisten forsøkte å drive ut den onde ånden ved hjelp av sin kunnskap om ånden, og ved hjelp av visse magiske midler, som ånden ikke kunne stå seg i mot. Disse midlene hadde ofte en viss tilknytning til åndens vesen og virkemåte. Prinsippet var at likt driver ut likt. Dette betyr at utdrivelsene i Jesu samtid egentlig fore-

gikk på åndenes eget plan, på en måte som svarte til deres natur og vesen. Åndene selv fikk skape premissene for eksorsistenes tjeneste. Det var ikke sjelden at utdrivelsene mislyktes og åndene kunne vende tilbake. En virkelig frigjørelse fra frykten for onde ånder og deres virksomhet var derfor en umulighet.

Nytestamentet's syn på djevelen

Når vi kommer til NT er Satan eller djevelen (diabolos-anklager, baktaler) den absolutt gudfientlige personlige åndsmakt. Som denne verdens herre har han råderett over sitt rike. (Lukas 4,6), ja han kalles endog denne verdens gud i 2 Kor 4,4, eller fyrste i Joh 12,31. Han hersker først og fremst, ifølge Skriften, over de menneskene som ikke står under Guds herredømme. På jorden har han makt over dem som ikke er forløst ved evangeliet om Jesus Kristus (Apg 26,18.) Det er umulig ifølge Skriften å kunne befri seg selv fra Satans makt (Efes 2, 1—3). Det er karakteristisk for hans vesen at han er en morder og en løgner (Joh 8,44) (2. Tess 2,9—12). Han forsøker å ødelegge alt liv som Gud har skapt, og forvrengte Guds sannhet ved løgn og forførelse.

Det er djevelen som i følge NT står bak synd og fristelse til synd. Den som synder, er av djevelen, for djevelen har syndet fra begynnelsen. (1. Joh 3,8 a). Og fristelsen til synd skjer i samsvar med menneskets egne onde lyst, som ligger i dets syndige natur. (Efes 2,2—3). Derfor kan ingen skyldes på Satan når han faller i fristelse. Mennesket står ansvarlig overfor Gud for all sin gjerning og for alt sitt vesen. Ved å friste til synd og anklage mennesket overfor Gud, forsøker Satan å ødelegge gudsforholdet og føre menneskene i fortapelse.

Videre bekrefter NT den nøye sammenhengen som eksisterte mellom Satan og de onde åndsmaktene, demone, og som vi har funnet allerede i jødedommen. Men likevel er forskjellene mellom demonologien og de eksorsistiske metodene i NT's omverden og NT, mer iøynefallende enn likhetene. Vi finner i NT ingen selvstendig interesse for demonologi. Demonisk eksistens forutsettes, men vi leter forgjeves etter spekulasjoner om deres opprinnelse, om deres antall, virkeområder og vesen. Vi møter heller ikke noen frykt for demone og deres makt, heller ingen sinnrike metoder for å beskytte seg mot dem eller drive dem bort. Jesu seier over Satan og demonene står helt sentralt i NT's budskap. Hele hans komme kan sees under dette perspektivet (Hebr 2,14). Han skulle ved sin død gjøre ende

på ham som hersker ved døden, det vil si djevelen. (1. Joh 3,8 B). Det var for å gjøre ende på djevelens gjerninger at Guds sønn åpenbart seg. Jesus gjør ende på visse av Satans gjerninger ved sitt jordiske virke, sin død og sin oppstandelse, og det endelige oppgjør med Satan og hans gjerninger skjer ved verdens ende (Åp 20,10). Den evige ild er, som Jesus sier, gjort i stand for djevelen og hans engler.

Demonisk virksomhet er også i NT i særlig grad knyttet til okkultisme og avgudsdyrkelse. Paulus sier at ingen avgud er til, et avgudsoffer er egentlig ikke et offer til avgudene. De som ofrer til avgudene, kommer i fellesskap med onde makter, demoner. Det må en kristen ikke være med på (1. Kor 10, 19-20). Å tilbe avguder er å tilbe onde ånder (Åp 9,20-21).

Personlige vesener

Det er ingen tvil om at NT fremstiller de onde åndene som personlige vesener. Noen stikkord: de kan tale (Mark 5,9), de kan tro (Jak 2,19), de kan lete og finne (Luk 11,24), de kan komme (Luk 11,25), de kan slå seg til (Luk 11,26), de kjenner sin egen fremtid (Matt 8,29), de vet hvem Jesus er (Mark 1,24). I det hele ser vi at de onde åndene i NT alltid blir omtalt som personlige åndsvesener. De er ikke tanker eller idéer eller prinsipper. Om man da forsøker å avpersonalisere den onde og tale utelukkende om «det onde», kommer en i klar motstrid til NT's enstemmige vitnesbyrd. Dette betyr ikke at man ikke kan tale om «det onde». Vi ber jo nettopp i Fader Vår: «fri oss fra det onde», selv om det kunne oversettes i følge den greske grunntekst, fri oss fra den onde. Men det onde har igjen sin bakgrunn og sitt opphav fra den onde.

De demonene som beskrives i NT, i hvert fall noen av dem, er i stand til å ta bolig i mennesket for å besette dem. Jeg våger en svært enkel, men kanskje allikevel en hensiktsmessig definisjon: **Besettelse er en tilstand hvor en persons organisme og personlighet er under kontroll av en ond ånd som er kommet inn i vedkommende.** Jeg må allikevel påpeke at det er svakheter i det norske ordet besatt. Det ordet som er brukt i Skriften, er ikke et ord som best oversettes med ordet besatt. På gresk karakteriseres besatte ved at de har en ond ånd, eller er demonisert. Man finner i selve betegnelsen for slike som er besatt en henvisning til onde ånder eller demoner.

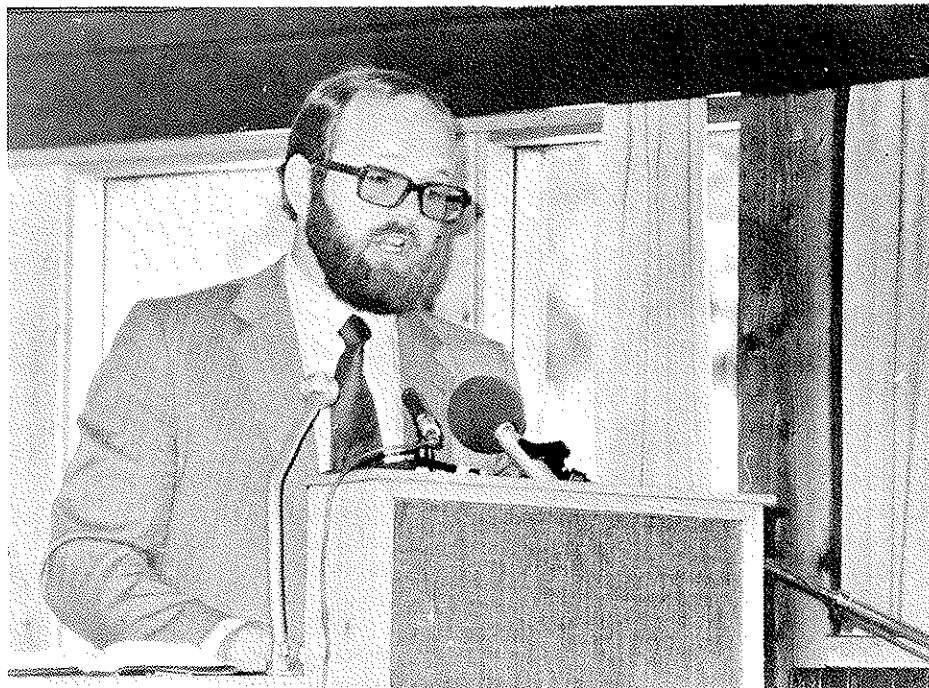
Jesu seier.

Jeg tror det er viktig slik som Oskar Skarsaune, fakulteteslektor på Menighetsfakultetet, har sagt, at for å unngå vilkårlighet i språkbruket

og for å holde oss nær til den bibelske uttrykksmåte, å tale om besettelse kun som et samlebegrep for det Kristus kaller: «å ha en demon» eller «å være demonisert». Da kan man definere en besettelse slik at det er samsvar mellom de to begrepene besettelse og åndsutdrivelse. Vi bør bare tale om besettelse i slike tilfeller hvor det adekvate svar på tilstanden er utdrivelse. Og på denne måte blir det bare de beretningene i NT som uttrykkelig taler om åndsutdrivelse, som kan danne grunnlag for forståelse av begrepet besettelse. Det viser seg da i selve tekstmaterialet at det er samsvar mellom «å være demonisert» eller å ha en demon og handlingen; åndsutdrivelse.

Både historisk og teologisk hører Jesu oppgjør med Satan og det onde til sentrum av NTs budskap. Det er mange tekster som beskriver Jesu seier over den onde, og noen av de viktigste av disse tekstene er nettopp de tekstene som taler om Jesu utdrivelse av onde ånder. Vi finner dem i de tre første evangeliene. Det er enighet blant forskerne, konservative så vel som liberale, at Jesu seier over Satan og hans hær av onde ånder, er uløselig knyttet til hans utdrivelse av onde ånder av besatte. Derfor må vi finne ut hva som egentlig skjedde og hvordan Jesus tolket det som skjedde for sine disipler. Jeg bare nevner at det er tre hovedfortellinger. Utdrivelsen av en ond ånd fra en mann i synagogen i Kapernaum, Mark 1,21-28 og parallelle steder. Utdrivelsen av onde ånder fra de(n) besatte i Gerasenerlandet, Mark 5,1-20, og utdrivelsen av en stum og døv ånd fra en gutt i Mark 9, 14-29 og parallelle steder.

Tormod Engelsviken taler om «Demonbesettelse» under Oase-81. Forelesningen vakte oppmerksomhet i presse og kringkasting. Denne artikkel er et utførlig referat av dette lærerike foredrag.

Besettelse og sykdom.

Jeg kan ikke utlegge disse fortellingene i enkeltheter, man la oss se hva som er felles og typisk. De har nemlig mange fellestrekk. De beskriver for det første alltid en konflikt. Det finnes et motsetningsforhold mellom Jesus og de onde åndene. Mønsteret er stort sett dette: Jesus blir konfrontert med den onde ånden, som gir seg til kjenne for Jesus og de andre som er til stede. Den forsøker å forsvare seg mot Jesus ved å be for seg og ved å avsløre hvem Jesus er. Han er Guds Sønn, Guds hellige. Samtidig er ånden redd for at Jesus skal ødelegge den eller pine den. Jesus befaler så at den onde ånden skal fare ut av den besatte og truer den til å tie stille. Etter en veldig motstand må ånden fare ut. Denne motstanden skjer f. eks. ved at ånden skriker eller river og sliter i den besatte, som ofte faller til jorden som død. Dette enkle mønsteret som utdrivelsesfortellingene i det store og hele følger med visse variasjoner, gjør dem forskjellige fra helbredelsesunderene. La oss bare kort peke på et par slike forskjeller. **Konflikten** som vi her har beskrevet, har ikke noen parallell i de vanlige helbredelsesunderene. Når Jesus helbreder, taler han til den syke, kjærlige, trøstende og oppmuntrende, trosstyrkende ord. Når han driver ut onde ånder, taler han ikke til den besatte, men til ånden, strenge, dømmende, befalende ord. Den besatte selv derimot omtales i tredje person. F. eks. Mark 9,25: «Jeg befaler deg, du stumme og døde ånd: Far ut av ham, og gå aldri mer inn i ham!» Den vesentligste forskjellen mellom helbredelser og ut-

drivelser, en forskjell som kommer klart frem i alle fortellingene, er at i utdrivelsene er tre eller flere personer innblandet: Jesus, den besatte person og den eller de onde ånder, mens det er bare to personer i helbredelsene: Jesus og den syke. Og dette faktum bestemmer hele situasjonen: beskrivelsen av lidelsen, Jesu ord og handlemåte og det som skjer med den som lider, både under selve utdrivelsen og etterpå. Det er derfor forståelig og konsekvent at Bibelen skjeler mellom sykdom og besettelse, og mellom utdrivelse og helbredelse.

Nytestamentet's beskrivelse av besettelse.

Hvordan beskrives så besettelses-tilfellene i NT? Vi har bare noen få eksempler. Vi kan derfor ikke her regne med noen uttømmende beskrivelse. Vi må også være klar over, og dette syns jeg ikke har kommet frem i debatten i det hele tatt, at enhver beskrivelse av et religiøst fenomen, noe besettelse er, nødvendigvis må bli en reduksjon av dette fenomenet.

Vi står altså her overfor et religiøst fenomen som i sitt vesen er uforklarlig og utsigelig. Derfor vil enhver beskrivelse måtte redusere fenomenet til forestillinger vi kjenner og forbinder noe med. Dermed løper vi samtidig en risiko for at man plasserer disse fenomenene innenfor ens egen erfaringsverden og bruker ens egne forklaringsmodeller. Vi står egentlig her overfor det problem å formidle religiøs erfaring og opplevelse. Dette er egentlig umulig. Selv om besettelse «sett innenfra» består i at en ånd besetter et menneske, kan likevel de som iakttar den, kun registrere dens ytringer. Jeg har for oversiktens skyld prøvd å gruppere disse ytringene i fem hovedkategorier.

1.

Kropslige ytringer som stumhet, døvhed og blindhet, er nevnt i Skriften. Disse symptomene er i seg selv ikke forskjellige fra symptomer som kan skrive seg fra sykdom, og er derfor ikke alene noe grunnlag for å beskrive tilstanden som besettelse. Et besettelses-tilfelle er ikke uttrykk for sykdom, derfor kan man ikke hjelpe slike mennesker ved hjelp av medisiner eller ved hjelp av terapi.

2.

Besettelsen har også sjelelige eller psykiske ytringer. Vi kunne også her beskrive dette på en slik måte at vi kunne identifisere dette med ulike psykiske lidelser som ikke har noe med besettelse å gjøre. Det er jo det tragiske i vår situasjon, at mange har gjort den alvorlige

feiltagelse å tro at når psykiske problemer får religiøse overtoner, eller inneholder vanskeligheter med vaner, med syndere og lyster, så har man talt om besettelse uten å være klar over at dette ikke har noe med besettelse å gjøre.

3.

«Overnaturlige» fenomen. Vi kan nevne kort slike ting som **kunnskap** som ikke kan ha blitt tilegnet på naturlig vis. Åndene kjente Jesus. De visste hvem han var. De visste til og med at han var Guds Sønn, sønn av den høyeste Gud. Professor Sverre Aalen påpeker at denne parapsykologiske viten hos demonene i evangeliene, gjelder forhold i den metafysiske verden: De kjente Jesus og de visste hvem han var før dette var åpenbart for folket. Denne kunnskapen hos demonene gjelder ikke bare hvem **Jesus** er, men også hvem **disiplene** er. Åndene vet at disiplene representerer Jesus, Apg 19,15: Den onde ånd svarte dem: «Jesus kjenner jeg, og jeg vet hvem Paulus er, men hvem er dere?» Vi finner samme overnaturlige kunnskap hos slavinnen som Paulus utdrev en ond ånd fra i Filippi. (Apg 16,16—19).

4.

Et annet trekk er den merkelige notis om overføring av åndene til svinene, i Gerasenerlandet, som var en følge av åndsutdrivelse. Det betyr at demoner kan overføres, fra et menneske til andre lokaliteter. Det innebærer igjen at denne innflytelsen på andre, utenfor den besatte selv kan objektivt fastslås. Både Jesu samtale med de onde åndene og det som skjedde med disse svinene, kunne iakttas og ble iaktatt av dem som var til stede. Besettelse er altså ikke bare en tilstand som den besatte selv rent subjektivt opplever. Overføringen skjer på objektivt konstaterbar vis. Og det tror jeg at vi må sette opp som et viktig kriterium. Man kan ikke fastslå om besettelse foreligger utfra rent subjektive momenter. Man må ha trekk ved denne lidelse som er av en slik karakter at det her ikke er tale om en psykisk lidelse, men om åndsbesettelse. Vi er her inne i et veldig vanskelig område, men jeg tror det er dette som vil få avgjørende betydning om man er i den situasjon at man blir stilt overfor spørsmålet om det foreligger en besettelse.

5.

Det synes videre alltid å være slik at besettelse medfører en negativ moralsk holdning hos den besatte. Den ondskap som kjennetegner åndene, viser seg særlig i deres forsøk på å skade og ødelegge dem de besetter. Det viktigste er vel allikevel de onde åndenes forhold til Jesus, det religiøse kjennetegn.

Det kommer særlig frem når de onde åndene møter Jesus selv eller hans disipler. Om åndene viser seg å være urene og moralsk onde i sitt forhold til menneskene, kommer deres gudfiendtlighet frem i deres forhold til Jesus. Og dette er det egentlige kjennetegnet på besettelse, selv om heller ikke det **alene, isolert sett, er tilstrekkelig** kjennetegn. Demonene frykter og hater Jesus. De vet at hans komme innebærer deres ødeleggelse, og de ber ham derfor om ikke å pine dem. Samtidig viser de respekt ved å knele ned for ham. Når de bekjenner hvem Jesus er og hvorfor han er kommet, peker de på vesentlige sider ved Jesu person og gjerning som spesielt har med hans forhold til Gud og hans forhold til dem selv å gjøre.

Det helhetsmønster som fremkommer, viser oss ikke bare enkelte isolerte fenomen, fenomen som enkeltvis ikke kan danne grunnlaget for å karakterisere en tilstand som besettelse. Men man kan se disse forskjellige ytringer **samlet** som et uttrykk for at det kan stå personlige onde ånder bak en lidelse, slik at tilstanden derfor kan kalles for besettelse.

Man kan bare tale om besettelse, etter mitt skjønn, dersom tilstanden er preget av momenter som helt klart ikke er av psykisk art. Jeg har pekt på noen slike trekk. Derfor må forklaringen «besettelse» være den absolutt siste man tyr til, og det bare i de tilfeller hvor man har kriterier som synes å samsvare helt og fullt ut med hele det bibelske materialet. At slike tilfeller kan forekomme i vårt land, kan vi ikke utelukke. Jeg må si for mitt eget tilfelle at jeg aldri har møtt det. Men jeg vil ikke utelukke at andre kan ha gjort det. Men at det forekommer i andre land, i andre kulturer, det er en kjensgjerning som mange kan bekrefte av egen erfaring.

Jesus, den sterkere

Jesus forklarer i en tale innholdet og betydningen av åndsutdrivelsene. Det er den såkalte Beelsebultalen, som vi finner i noe ulik form i de forskjellige synoptiske evangeliene. Det var egentlig et svar fra Jesus på den anklage fra fariseernes side at Jesus ved hjelp av Beelsebul, høvdingen over de onde ånder, drev ut onde ånder (Matt 12,22—24). Jesus visste hva fariseerne tenkte, og på tross av den dype forskjellen mellom Jesus og fariseernes utgangspunkt, føres samtalen dem imellom på et felles grunnlag og med felles forutsetning. Jesus aksepterer nemlig, sammen med fariseerne det faktum at han virkelig driver ut onde ånder. Han er også enig i at det finnes en høvding over de onde åndene, som

Liberal teologi

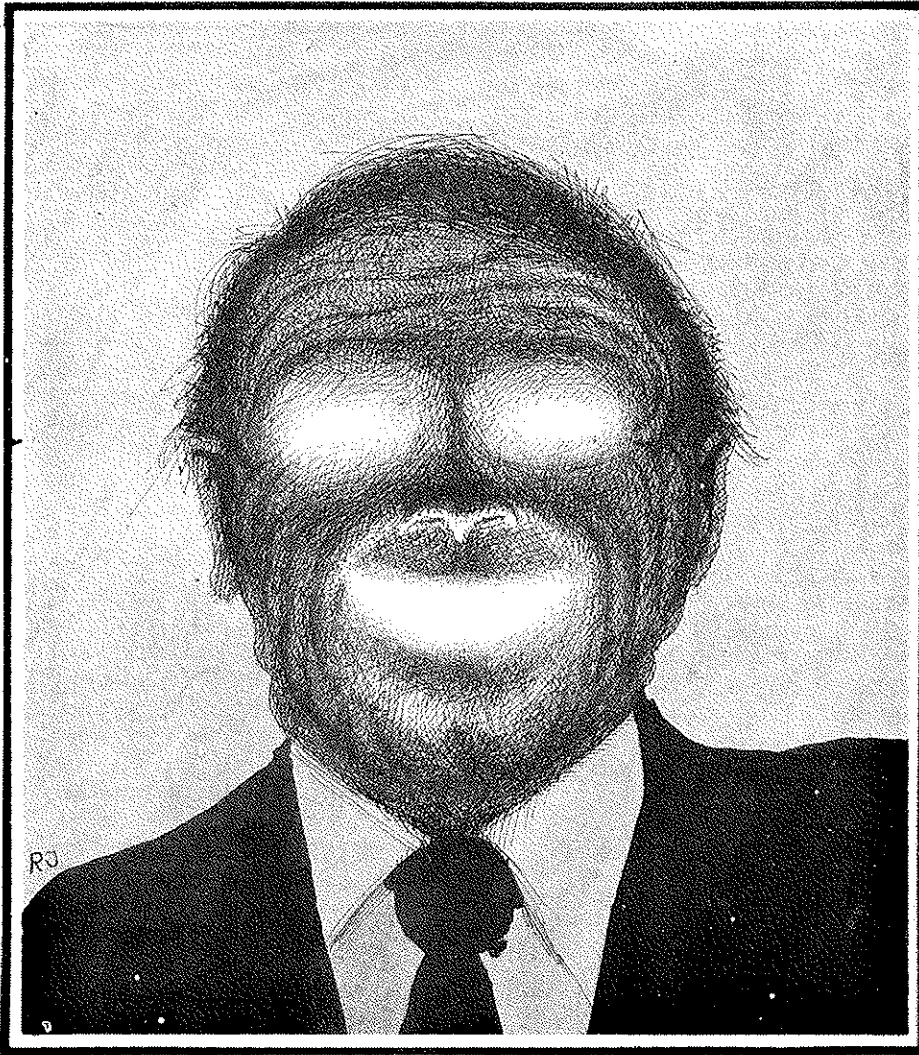
Fordi det er innlysende for folk at åndsutdrivelsene innebærer et nederlag for Satan, kan Jesus bruke dem som et tegn på sin egen makt og seier, som et tegn på at Guds rike er i ferd med å komme med frelse og frihet for dem som ligger under for djevelen.

Blir besettelsesberetningene derimot forstått som en beskrivelse av visse former for sinnslidelser, kan de ikke bære vekten av den argumentasjon som Jesus fører overfor fariseerne på grunnlag av dem. Dersom man altså bestriker at Jesus drev ut onde ånder av besatte, vil man med nødvendighet benekte en helt avgjørende dimensjon ved det frelsesbudskap Jesus forkynnte. Og dermed retter man ikke bare en kritikk mot Jesu samtids forståelse av besettelse, men en kritikk som går på innholdet av Jesu egne ord. En slik bibelsk sakkritikk har alltid vært kjenne-tegnet på liberal teologi. Den kan like lite gjøres gjeldende overfor Jesu åndsutdrivelser som den kan gjøres gjeldende overfor budskapet om Jesu oppstandelse eller om Jesu jomfrufødsel. I alle tilfeller kommer man her i strid med Skriftens klare budskap. Jesus tilpasser seg ikke samtidens forestillinger når det gjelder ånder og besettelse. Men han foretar derimot selv en rekke utdrivelser og holder flere taler hvor han på læremessig vis utlegger betydningen av disse utdrivelsene. Man kan derfor ikke avskaffe Jesu budskap om Satan og de onde åndene uten samtidig å avskaffe budskapet om frihet fra Satans makt.

Jeg syns det er alvorlig når selv kristne som vil være konservative og bibeltro antyder at det virkelighetsbilde som Jesus presenterer i forbindelse med disse utdrivelsene, er et virkelighetsbilde som vi som kristne i dag kan legge til side, fordi det er endel av den kulturelle ramme som ikke er forpliktende for oss. En slik avmytologisering vil ramme evangeliet i dets sentrum.

Kan kristne bli besatte?

Hvis man med besettelse mener det som vi har lagt til grunn her, å ha en ond ånd i seg, eller å være kontrollert av en ond ånd, er det innlysende at dette ikke kan skje med en som hører Jesus til. Vi finner da heller ingen frykt for besettelse blant kristne i NT, ingen advarsler mot å bli besatt, ingen råd om hvordan man skal avverge å bli besatt. Vi hører heller aldri om utdrivelse av onde ånder fra kristne. Vi må altså besvare spørsmålet om en kristen kan bli besatt med et entydig **nei!** Det finner inget bibelsk grunnlag for å tale om kristne som har en ond ånd eller er demonisert. At kristne kan bli angrepet av Satan, og at slike angrep kan føre til

Tegning: Rolf Janson

fariseerne kaller Beelsebul, og som er den samme som Satan. Etter å ha tilbakevist fariseernes anklage, går Jesus over til positivt å fremstille hva åndsutdrivelsene er og hva de egentlig betyr. Han gjør det ved å bruke et bilde av Satan som høvding over et rike som han sammenligner med et hus eller en gård. Selv om vi ikke kan tolke alle detaljer i bildet, er det klart at Satan har makt over et rike som inneholder verdier som han har kontroll over og eiendomsrett til. Det som har skjedd, i og med de utdrivelene som Jesus har utført, ifølge Jesu egne ord, er at **den sterke** har kommet, en som har overmannet Satan, tatt våpenet fra ham og erobret hans eiendom som han så deler ut som bytte. Det som Jesus altså gjør når han befri de besatte, er ikke noe mindre enn å røve fra Satan det som var hans eiendom. Han plyndrer «den sterke» hus, etter først å ha bundet ham.

Det er forutsatt her at ingen annen enn Jesus, den sterkere, kan befri dem som Satan har bundet. Dermed aner vi dimensjonene i Jesu åndsutdrivelser. De er egentlig ikke bare helbredelser av enkeltmennesker eller hjelp til mennesker i konkret nød, men de er frelseshis-

toriske begivenheter. Det har skjedd noe avgjørende i åndeverdenen som får konsekvenser for menneskene, langt utover dette at noen blir befrikket fra besettelse. Og Jesus sier det klart i Matt 12,28: «Er det ved Guds Ånd jeg driver ut de onde ånder, da er jo Guds rike kommet til dere.»

Utdrivelser sier altså noe om hvem Jesus er, og om den frelsetid han bringer. Utdrivelser betyr at frelsetiden har kommet. Guds rike med frihet fra Satans makt og med nytt liv bryter inn. I Guds rike finnes alle frelsesgodene, og de omfatter tilgivelse av synd, helbredelse av sykdom, utdrivelse av onde ånder og forkynnelse av det glade budskap for de fattige. Derfor er Jesu åndsutdrivelse ikke bare symboler på den frelse som Jesus gir, det er ikke illustrasjoner, men det er en del av den frelse han bringer. Det er ikke hele frelsen, kanskje heller ikke det mest typiske ved den frelse som Jesus bringer, men det er et uttrykk for hva Jesu frelsesverk innebærer. Det finnes ikke i Jesu samtid, eller i vår samtid, noen parallell til at Jesus har vunnet seier over Satan og kan frigjøre mennesker som er trellebundet av ham.

fall og frafall om en ikke lever i Guds nåde, det er en annen sak som vi ikke skal ta opp her. Men la meg her nevne en oppfatning som finnes. En bevegelse i USA, som også helt tydelig har hatt utløpere her i Norge, hevder at det ikke bare er mulig, men faktisk også vanlig, at kristne blir besatt. Dette synet bygger ofte på en tredeling av mennesket, i ånd, sjel og legeme. Frelsen, hevdes det, består i at menneskets ånd er blitt frelst, og at Guds ånd bor i menneskets ånd, mens menneskets sjel og kropp ennå kan være behersket av onde ånder. Selv om Jesus prinsipielt har sørget for frelse for hele mennesket, blir det den kristnes egen oppgave enten selv eller ved hjelp av andre, å drive demene ut fra sin sjel og sitt legeme. Resultatet av dette synet er at utdrivelse praktiseres nesten bare overfor kristne, og ikke overfor ikke-kristne. Og her blir demene ofte identifisert med de forskjellige fristelser, synder og vaner som kristne måtte kjempe med. Mot dette må vi selvfølgelig hevde et helt annet syn på frelsen, hvor hele mennesket i seg selv står under Guds vrede, og hvor hele mennesket i Kristus står under Guds nåde. Det kristne mennesket lever også sitt liv i kampen mellom det nye og gamle menneske. Han er samtidig syndig og rettferdig, men ikke slik at dette innebærer at han er under kontroll av onde ånder. Denne teologi har veldig sjelden kommet frem i offentlighetens lys hos oss og ingen står frem og forsvarer den, så vidt jeg vet. Allikevel har den hatt en veldig innflytelse i en del kretser i andre land. Allerede i 1970-årene ble det utkjempet en strid innen pinsebevegelsen i mange deler av verden, om hvorvidt det var mulig at kristne kunne bli besatt. Svaret, som ble en løsning på denne striden, var at det ikke var mulig at kristne kunne bli besatt.

Onde ånder idag.

Hva skal vi så gjøre i dag? Jeg vil ikke si noe som kan oppfattes som en oppskrift, eller en veiledning i dette å drive ut onde ånder. Besettelse foregår så sjelden i vårt land at det alltid vil være forholdsviss få kristne som vil komme i kontakt med besatte, i alle fall slik som det er i dag. De som med eller mot sin vilje kommer i kontakt med mennesker hvor utdrivelse av onde ånder kan være en sjelesørgerisk mulighet, bør ta kontakt med erfarne, kristne ledere og sjelesørgere, både for å få hjelp til å vurdere hva det her er tale om før man antyder noen ting overfor den som man står ovenfor, og for i samråd med andre vurdere hva som må gjøres. Det er farlig at mennesker med spesialinteresse for demonologi og utdrivelsestjeneste faktisk eksperimenterer seg frem på dette om-

rådet. Vi har hatt for mye av dette også i vårt land. Her må vi bruke sterke ord og sterk handling for å få stoppet dette, selv om vi ikke i vårt land kan ty til loven, lovtiltak, noe som ville være et alvorlig overgrep mot religionsfriheten. Jeg vil derfor til slutt støtte opp om det norske bispemøtets ord om demonutdrivelse av 1978. Der advares det mot å motarbeide den onde på ukontrollert måte og i uforsvarlige former. Ikke hvem som helst bør fastslå om det foreligger besettelse, eller foreta en åndsutdrivelse. Dette som ble skrevet for noen år tilbake, er fortsatt like aktuelt. Vi må som kristen kirke også stille krav om sjelesørgerisk erfar-

ing, om bibelsk insikt, og om åndelig varsomhet til dem som måtte få i oppdrag å ta seg av mennesker som er plaget av demoner eller er besatt. Vi kan ikke unngå at det blir foretatt feilgrep, men allikevel må det være vår plikt å hjelpe mennesker, særlig i de situasjoner hvor kirken står overfor hedenskapet. Disiplene fikk av sin Herre i oppdrag å forkynne evangeliet og helbrede syke og å drive ut onde ånder. Jeg kan ikke se det annerledes enn at dette oppdraget fremdeles står ved lag. Derfor vil det også være en plass for denne tjenesten i kirken i dag.

OBS.

»NY VIRKELIGHET»
av Arnfred og Sissel Martinsen

<p>Side 1:</p> <p>JESUS SKAL HA ÆREN KJÆRLIGHET VERDEN KRISTEN BEGYNN DIN DAG MED GUD</p>	<p>Side 2:</p> <p>BLUES REALISTISK TROSVISE DU VAR ET MENNESKE TAKK VITNESBYRD</p>
---	--

Kassett SH 1064 – MC 3

NY VIRKELIGHET

ARNFRED OG SISSEL MARTINSEN

HOS DIN MUSIKKHANDLER ELLER DIREKTE FRA
LOGOS FORLAG, 4480 KVINESDAL. Tlf. 043 50419.

»HERREN GIR OSS SEIER!»
av Ronald Gundersen

<p>Side 1:</p> <p>JUBEL OG FRYD INN I MITT LIV ETTER MANGE ÅR PÅ KNE I STILLE BONN TAKK JESUS KJÆR DU ER INNBUDT</p>	<p>Side 2:</p> <p>DET FINNS INTET JEG SUNKET VAR JEG ALDRI HAR ANGRET SER DU KORSET SNAREN ER SØNDER</p>
--	--

Kassett SH 1065 – MC 3

RONALD GUNDERSEN

Herren gir oss seier

HOS DIN MUSIKKHANDLER ELLER DIREKTE FRA
LOGOS FORLAG, 4480 KVINESDAL. Tlf. 043 50419.

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

Respekt for din kjære

To som er forelsket og glade i hverandre, han ingen vanskeligheter med å ha respekt for hverandre. De beundrer hverandre i alle deler, og gir stadig ut komplementer som gjør at det vakre glimtet i øynene skinner enda klarere. Er det noe rart at ordene lyder som skjønn musikk: «Så vakker du er!» Er dette hva man kaller romantikk? Ja, kanskje, men det er ihvertfall en romantikk som har muligheter for å vare så lenge de to får lov å leve sammen.

Mange ganger har jeg vært vitne til slik utstråling av varme og kjærlighet både i mitt eget liv — og fra mange andres. Ikke bare fra unge mennesker, men fra to som er ferdig med yrkesstrid og etableringsmas, som har fått barna ut av rede. Gråe hår danner ramme om rynker på kinn, gangen er ikke så stø lenger, og synet er ikke som før, men glimtet i øyekroken er der, beundringen for sin hjertens kjæver lever friskt. Hvorfor? Er det fordi de ingen prøvelser har hatt, ingen sorger eller bekymringer? Nei. Hvorfor er lufden ennå ladet med udødelig romantikk? Jo, ganske enkelt fordi to mennesker har lært en lekse i livet fremfor mange andre, fordi de har gjort seg bruk av en enkel og viktig «nøkkel». Kan det være mulig, sier du, den nøkkelen må jeg skaffe meg. Ja, gjør endelig det, jo før jo heller!

Nøkkelen er: Respekt for din kjære.

La oss sammen gå litt dypere i dette, å se på hva vi skal respektere. Er det ikke merkelig at som forelsket har vi

ingen vanskeligheter med å forstå hva respekt for hverandre er, men til lengre vi lever sammen til vanskelige ser det ut for å vite hva vi legger i denne vidunder «nøkkelen»:

Etter å ha levd sammen en tid, blir mange ektefeller skuffet over hverandre, og det høres bemerkninger som: «Jeg trodde ikke du var slik, du må se å forandre deg.» «Er det noe å bry seg om, jeg føler ikke noe leitt ved det, og da behøver vel ikke du gjøre det heller.»

Har du hørt om det forelska paret som var ute i skogen og gikk tur. Så kom de til en bekk, og hun sier: «Hvordan skal jeg komme over her?» Han svarer: «Å — elskede, kom her skal jeg bære deg over!» En god tid etter gikk de også tur sammen, og kom til den samme bekken. Hun utbryter det samme som sist, men han sier: «Å pytt — bare jump over!»

Respekt er ikke bare å godta slik den andre er, men sette pris på — måten å være på,
— utseende
— den intelligens og utrustning som er gitt
— måten å uttrykke kjærlighet og følelser.

Respekten behandler alt dette på en forsiktig og øm måte, slik at det ikke blir «riper i lakken». Jeg vil forklare hva jeg mener med riper i lakken.

Som mor lærer jeg døtrene mine hvordan de skal behandle et blankpolert bord. Ingen skarpe gjenstander, når det renses må det brukes en myk klut og et resemiddel som tar bort flekker og gir igjen den skinnende glansen. Bordet er ikke bare en brukting, det er en prydgjenstand. Bare den som har laget bordet vet hva det har kostet av besvær å få det så vakert. Hvis det kommer noen riper, er man ikke så forsiktig lenger, det kommer flere, det blir ikke noen glans over det snart, det blir heller til ergrelse — og det kan skjemme ut den fine stua, så en kunne få lyst til å hive det ut — bytte det ut med et nytt. Et bord er en død, materiel ting, men det ser ut som enkelte behandler mere forsiktig det blankpolerte bordet i stua, enn de behandler ektefellen sin. Da er det vel ikke noe rart at noen går i sitt egen hjem med følelsen av å bli forsmådd og ringaktet. Det er det motsatte av respekt.

Om noen skulle føle å ha fått riper i lakken, og den annen part føler seg skyldig i ripene, så finnes det heldigvis en råd. Mesteren som har skapt deg, vet å la sårene gro. Han vil gi ren, ny kjærlighet. Begge to kan få be både mesteren og hverandre om tilgivelse, og en ny tid kan begynne, en tid med ømhet og respekt.

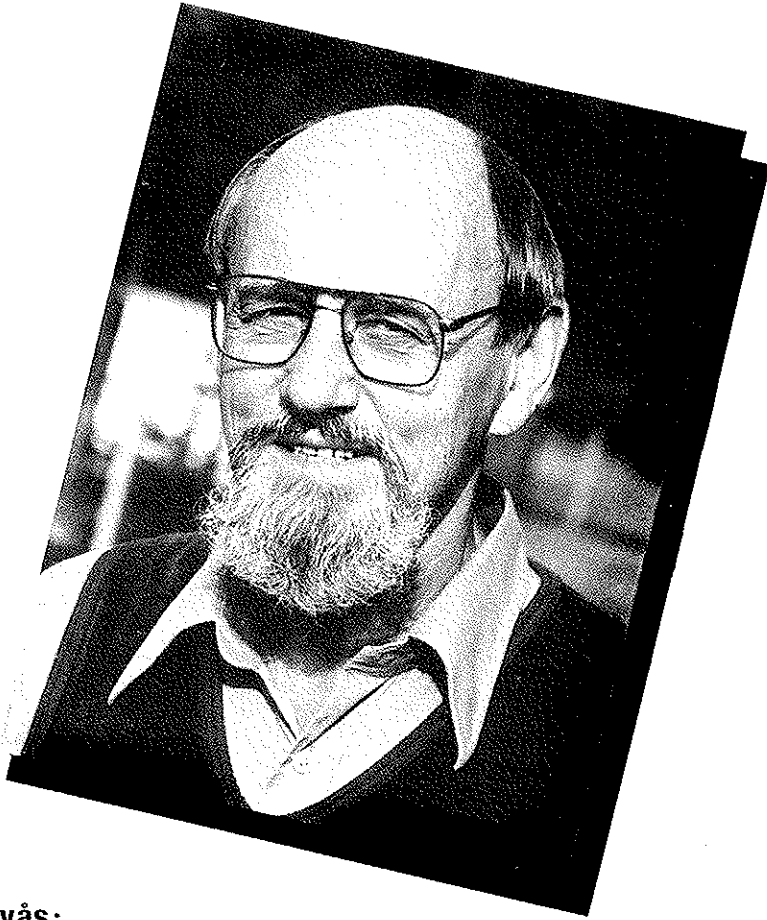
Henry C. Johnsen til Norge

En mann med et sterkt og vekkende budskap til alt Guds folk. Forfatteren til boken «Økumenisme — Den falske og den Bibelske» som nå er ut-solgt. Gjennom sitt radio-program i USA og sine skrifter har Johnsen vekket mange for dype og aktuelle sannheter i Guds ord. Han tror Skandinavia kan bli foregangsland når det gjelder åpenbarelsen av MENIGHETEN som Kristi legeme. Et legeme hvor alt Guds folk er lemmer. (Se artikkel av Johnsen i nr. 1-82).

Johnsen kan besøke menigheter i Skandinavia i tiden: 12. mai — 12. juli 1982.

Menigheter og venneflokker som ønsker besøk av Johnsen bør så snart som mulig kontakte PIONERENS redaksjon (Adressen er: Pioneren, Olavsgt. 9 A, 3190 Horten). Antyd hvilken tid som er best for besøk.

Hør en mann med et sterkt, dyptgående og vekkende budskap til Guds folk i dag.

Edin Løvås:

SAMSPILL OG HARMONI

Den sterkt økende interesse for å danne husmenigheter og omsorgsfelleskap er både en løfterik og farlig situasjon. Det kan åpne for mye velsignelse, men også for mange farer. I denne aktuelle artikkel tar forfatteren av boken «Husmenighet» (Land og Kirke/Gyldendal) fram sannheter som enhver kristen kan få glede av. Enten man er for eller imot samlinger i hjemmene.

Om husmenigheten og den etablerte menigheten.

Husmenigheten brer seg i kristenheten både i Europa, i USA og i Østen. I Norge er interessen nå våknet. Den Norske Kirke driver forsøksvirksomhet og utgir veiledende materiell. De frikirkelige trossamfunn opplever at deres menighetsmedlemmer spør etter mer fortrolig fellesskap. For flere og flere er det ikke lenger nok å gå på møtene og delta i gudstjenestene. «Nakkefelleskap» holder på å bli et ironisk begrep. Husmenigheten, det fortrolige fellesskapet eller omsorgsgruppen blir ofte sett på som løsningen.

Dette er en løfterik og samtidig farlig situasjon. Det løfterike ligger selvsagt i de store og rike verdiene som et fortrolig, varmt, åndelig fellesskap rommer. De var «ett i hjerte og sinn» heter det om de første kristne. «Koi-

nonia» er det store greske ordet for dette nære og tette fellesskapet. Bak-siden har å gjøre med faren for unødig brudd med det etablerte. Faren ligger også i den mulighet maktmennesker kan se i situasjonen.

Formaning til ærlighet og ydmykhet.

Jeg vil derfor legge noen formaninger inn over dere som leser denne artikkelen. Jeg skal også forsøke å gi oppmuntringer og gode råd.

Det finnes en type mennesker, og så kristne, som har en tendens til å betrakte alt gammelt som ubrukbart, så fort de får tak på noe nytt. Også slike mennesker oppdager nå husmenigheten, og ser at den kan fungere fint. Straks er de ferdige til å dømme ut alt det gamle. Møtene er tørre og liturgien livløs. Predikanten og presten taler bare i klisjeer og har ingen

kontakt med «det som hender i dag». Virksomheten er overbelastet og gir ikke rom for nye aktiviteter og personlig omsorg osv. osv.

Det kan selvsagt være noe sant i dette, men en kristen bør beflitte seg på å være ærlig objektiv. Nyansering hører med til sannhetskravet. Kjærlighet til medkristne skulle tilsi en ydmyk og fintføleende holdning.

Mange både eldre og yngre, er glade i tradisjonelle møte- og gudstjenesteformer. Mange predikanter og prester kjemper for Guds ansikt med sine prekener og gjør sitt aller beste når de bærer dem fram. Deler av virksomheten i kirken eller på bedehuset kan ikke legges ned uten at grupper av både barn og voksne kan komme til å miste fotfeste. Jeg formaner dere derfor til ærlighet, forsiktighet, ydmykhet og kjærlighet når dere omtaler den etablerte menigheten, kirken. Jeg ber dere om å nyansere når dere beskriver forholdene.

Formaning til klokskap.

I en begynnerfase av en husmenighets eller et fellesskaps liv, er det lett å glemme at vi har 2000 års kirkehistorie bak oss. Det er altfor fort gjort å kutte av røtter til det Gud har gjort i tidligere tider. Løsningen blir så det frie alliansefellesskapet el-

ler den frittstående husmenigheten. «Ut av systemet» blir da parolen.

Men det enkelte ikke synes å fatte, er at de ganske snart er tilbake igjen i det systemet de ville bryte seg ut av. Slik foregår det: La oss kalle en husmenighet eller et fellesskap av flere husmenigheter for X. Etter en tid får dette fellesskapet sine egne former, sin egen terminologi, sin egen teologi, sin egen livsstil og dermed en spesiell og markert profil. Et fellesskap jeg kjenner til har forsøkt å unngå dette ved å la være å anta noe navn, men dette har ikke hjulpet noen ting. Folk setter bare økenavn på dem. De vet hvem de er og hva de står for. Etter hvert får man da eksempelvis følgende situasjon. I området finnes en metodistmenighet, en pinsemenighet, gruppen X, en baptistmenighet og en Luthersk menighet. Dermed er X innordnet og tilbake som en del av det systemet de ville bryte ut av. X-folket kan ha rett i mye av sin kritikk. De trenger kanskje mer frihet, men det tenker for kort. Derfor kommer de også skjevt ut.

Howard Snyder — en av talerne ved den nå så kjente Lausannekonferansen — anbefaler i sin bok «Ny vin — gamle skinnsekker» et nett av husmenigheter i tilknytning til en etablert menighet eller kirke. Han mener det er mulig med samspill og harmoni.

Min formaning er altså denne: Vær kloke! Se på sammenhengen! Tenk framover!

Noen ord må her legges til om tverrkirkelige husmenigheter. I utgangspunktet sikter vi altså mot husmenigheter hvor alle er medlemmer av den samme, etablerte menighet. Dette er enklest og greiest og gir færrest problemer. Dermed har vi ikke ment å knesette et ubrytelig prinsipp. Det kan f. eks. finnes en avkrok hvor det bor en baptistfamilie, en luthersk familie og noen soldater i freisesarmeen, så må selvsagt disse kunne danne en husmenighet. Når søndagen kommer går baptistene til sin gudstjeneste, lutheranerne til sin høymesse og soldatene til sitt hellighetsmøte. Vi må legge veien etter terrenget og være åndelig og praktisk fleksible.

Se opp for maktmennesker.

En kjent og anerkjent leder i den anglikanske kirke fortalte begeistret og positivt om husmenighetsbevegelsen i England, men han skildret også med sorg i stemmen hvordan maktmennesker hadde fått en dominerende stilling i visse grupperinger. Disse hadde skjært foran fellesskapet ut i forhold hvor det ble krevet blind underkastelse og lydighet.

Vi er alle klar over at kirken trenger et lederskap. Husmenighetene må også ha ledere, ellers vil de ikke kunne overleve mer enn en entusiastisk begynnerperiode. I NT har vi fått retningslinjer for et sunt og Gudvillet lederskap. I Ef 4,11 fortelles det at Herren har satt dette lederskapet i menighetene.

Men dere må se opp for maktmennesker. De vil bare gjøre ende på den frihet dere har i Kristus. Noen av dem har en sykdom som betyr at de bare er tilfreds i en herskerposisjon. De ønsker seg lydige slaver. Men dere skal ikke — sier Skriften — være menneskers treller.

Når dere derfor hører overdrevent mye om underordning og lydighet og når dere begynner å kjenne dere pisket fremover uten mulighet til å vurdere tingene i ro og under sunn meningsutveksling, så må dere akte dere. Desto tidligere dere blir oppmerksom på faren, desto bedre.

Mitt råd er at dere løser opp gruppen, husmenigheten eller fellesskapet straks dere forstår at dere er havnet i en slik situasjon. Vanligvis vil det være best å gjøre dette i samråd med den etablerte menighetens ledelse. Dere kan så senere, i ro og fred, starte på nytt.

Når den etablerte menigheten er negativ.

Vi har talt positivt om et nett av husmenigheter rundt om den etablerte menigheten. Men noen av dere kan ha opplevd at dette slett ikke er så liketil som det høres ut til i teorien. Presten eller forstanderen er negativ, kanskje av frykt for å miste kontrollen. Dere kan ha opplevd at visse nådegaver er kommet i funksjon. Dette kjennes fremmed og un-

derlig av andre i menigheten. Dermed kommer det lett igang vonde diskusjoner. Hva skal dere så gjøre? Hvilken formaning kan vi komme med? Hvilke råd kan vi gi?

Først denne oppmuntringen: Er det verk som er født fram hos dere av Herren, så har det gode forutsetninger for å bestå. Jesus vil selv lede dere fremover. Han er Mesteren, han er hyrden, og han vil sørge for at visjonene blir til virkelighet. Men han vil gjøre dette under visse forutsetninger. Og her er vi inne på formaningen. Bryt ikke med kjærlighetens ånd, for da kan dere komme i skade for å bryte med deres Herre, som er kjærlighet. Derfor: Når dere forteller om den husmenigheten dere planlegger, så gjør dette på en ydmyk og kjærlighetsfull måte. Samle dere gjerne for å finne ut alt godt dere kan si om den etablerte menigheten dere tilhører. Presiser dette gode og positive samtidig som dere forteller om husmenigheten. Forsøk å tenke dere inn i den situasjonen som først og fremst de eldre er i. Disse lever med glade og gode minner om vekkelser- og fornyelsestider som har kommet til dem nettopp i den kirken dere tilhører, og innenfor rammen av det virksomhetsmønster som er blitt til der. Dersom dere snakker negativt eller i en likegyldig tone om denne menigheten og dens virksomhet, kunne folk komme til å kjenne det som et angrep på selve de velsignelsene Gud har gitt dem. Slik fungerer nemlig den menneskelige psyke.

Når enighet ikke kan oppnås.

Vis altså både kjærlighet, omtanke og tålmodighet når dere vil starte husmenigheten. Men når dette er sagt, og disse formaninger og råd er gitt, må det tilføyes at dere kan komme i den situasjon at dere kan starte uten godkjennelse av den etablerte menigheten og dens ledelse. (Jeg ber om at ingen må sitere denne uttalelsen løserevet fra sin sammenheng.) Og om det skulle komme så langt, vil jeg likevel gi dere det råd å bli stående i menigheten, kirken. Meld dere ikke ut! Gå på gudstjenestene, møtene, delta i nattverden, vær positive og kjærlighetsfulle! Og her bruker vi det kloke og betydningsfulle ordet av Paulus: «Hold fred med alle om det er mulig, så langt det står til dere» (Rom 12,18).

Holder dere ut i en slik holdning, kan dere komme til å vinne i lengden. Vennene ser trofastheten, merker at dere ofrer til misjonen, mottar håndtrykkene og kjenner den kjærlighetsfulle ånd dere er fylt av. Etter hvert blir mistilliten og frykten minsket. (For husk at det kan være engstelse for det fremmede med i bildet.) En dag utgjør husmenigheten deres kanskje et levende organ i fint samspill med den store menigheten.

Hvordan skal dere så gjøre som ikke har vært så kloke? Hva skal dere gjøre som allerede har handlet annerledes enn dette? Noen av dere vil hev-

de at dere er blitt skjøvet eller sparket ut, at man har avvist dere, at man har stengt kirkedøren og at dere ikke har hatt sjelelig og åndelig styrke til å greie all motstanden. Dette kan dere ha rett i. Dessverre har slike ting hendt alt for ofte i kirkens historie. Likevel er et godt og veloverveid råd: slik: Kom sammen for å overveie om dere kan gjøre et nytt forsøk på å komme til enighet og inn i et godt forhold til den store menigheten. Spør dere selv om dere har vært for negative til det etablerte, om dere har vært sure, om dere ikke har sett hvor alvorlig det er å kutte røttene til det miljø dere har vokst opp i. Kanskje resultatet blir at dere ser synd i den holdning dere har inntatt, eller i noe av det dere har gjort og sagt. Gå så og be om tilgivelse! Tål ydmykelse for Jesu skyld! Ta også skammen om dere blir hånet! Be om nåde og kraft til å tåle fornedrelsen for Jesu skyld. Rust dere med Kristi ord, f. eks. det svaret Peter fikk da han spurte hvor ofte han skulle tilgi sin bror som hadde syndet mot ham og fikk høre Mesterens ord om syv ganger sytti, dvs. uendelig mange ganger. «Vis det samme sinnelag som Kristus Jesus! — Han fornødret seg selv» (Fil 2,5 og 8).

Kommer dere ingen vei likevel, så er dere frie for all anklage. Dere har forsøkt å skape fred, og han som ser til hjertet vil gi dere sin lønn.

La oss sammenfatte: I Jerusalem var det en fin balanse mellom masse-møtene på tempelplassen og hundrevis av husmenigheter rundt omkring i byen. I Korint var de store skarer av troende som holdt til i husmenighetene fylt av bevisstheten om at de hørte sammen i det Paulus kaller «Guds menighet i Korint». Derfor er det med bedrøvelse og tilbakeholdenhet vi sier at der hvor dette fine forholdet ikke får livets rett, men slås i stykker, der må husmenighetene leve sitt eget liv. En løsning kan da være tilknytning til en annen etablert menighet om denne yter større åpenhet og forståelse.

Her er det på sin plass med noen ord til dere som er snare til å snakke nedsettende og negativt om alle frie grupper og fellesskap. Husk at det ikke er så liketil å bedømme tingene utenfra! Vær varsomme med kritikken! Kanskje dere snakker hardt og nedsettende om en gruppe kjærlighetsfulle medkristne, som har holdt seg til Guds Ord og gjort alt som står i deres makt for — så langt det er mulig — å holde fred med alle mennesker.

Fordeling av oppgaver.

Bare noen ord om dette. Først om den store menigheten. Her innbyr det til gudstjenester og f. eks. til særlige misjonsmøter. Her har tenåringene sine samlinger og sine gospelkvelder. Ungdommene trenger jo sitt eget miljø. Søndagsskolen og barnearbeidet kan foregå i kirken, men like gjerne i husmenighetens

nærmiljø. En familie som tilhører den husmenigheten dere har funnet hverandre i, har kanskje god plass og åpner gjerne hjemmet for barna.

I kirken møtes dere altså alle for å høre en forkynneelse som i god forstand er profesjonell og for å lovprise og tilbe Herren i den store skaren. I husmenigheten treffes dere for å oppleve fortrolighet, nærhet og gi hverandre den personlige, åndelige varme og hjelp som bare kan gis og mottas i den lille gruppen.

Selvsagt er ikke husmenigheten den eneste gruppedannelsen. Side ved side lever kanskje misjonsforeninger, bønneringer, bibelstudiegrupper, syforeningen osv. Menigheten er kanskje delt inn i kretser eller roder som har sine samlinger. Og selv om dere synes at husmenigheten, med sitt utpregede hverdags- og omsorgsfellesskap, er den beste formen for dere, er dere likevel bare et ledd i en større menighetsmessig sammenheng.

Noe annerledes blir det der den etablerte menigheten er forholdsvis liten. Jeg, som skriver dette, lever f. eks. med i en liten menighet på et lite sted. Denne er delt inn i to husmenigheter. Vi holder gudstjenester eller møter i et lite misjonshus på søndagene, og kommer sammen til kjærlighetsmåltider en gang i uken i våre to husmenigheter. Vi holder sammen i et hverdags- og omsorgsfellesskap og har ikke mange problemer. Vårt mål er å nå lenger fram mot det varme inderlige fellesskapet som NT skildrer.

Be om og arbeid for enhet.

Et karakteristisk trekk ved husmenighetsbevegelsen er at enhetstanken er levende. Ofte hører vi denne vekkelsens folk fortelle at de elsker alle Guds barn. Ta imot noen råd og oppmuntringer også i den forbindelse.

Først dette: Si aldri at læren er av underordnet betydning. For det første er dette en svært uklok uttrykksmåte som bare er egnet til å skape flere motstandere av enheten. Dernest stemmer ikke tankegangen på noen måte med Guds Ord. Skriften forteller oss gang på gang at læren er viktig, at «kvalifisert» vranglære må avvises og at vi skal holde oss til «apostlenes lære». Liv og lære må ikke stilles opp mot hverandre. Begge deler er viktige.

Dernest: Hold fast ved en «enhet på tross av». Vi er ulike og har forskjellige oppfatninger. Dette visste Jesus om. Likevel uttalte han i sin store yppersteprestelige bønn disse ordene: «Jeg ber at de alle må være ett, — for at verden skal tro.» Han sa ikke «alle lutheranere» eller «alle baptister», men «alle». Og dette «alle» peker tilbake på setningen som kommer foran hvor han sier: «Jeg ber ikke bare for dem (de tolv), men for dem som ved deres ord kommer til tro på meg». Jesus har bedt, derfor er det realistisk å vente et enhetens under. En Herrens tjener hevdet i et tverrkir-

kelig seminar forleden dag at han trodde fullt og fast på at Jesu bønn om enhet ville bli hørt, og at vi alle ville finne hverandre i en synlig enhet «for at verden skal tro».

I Norge lever vi i en unik situasjon når det gjelder enhetens sak. Motstanderne er så mange og uviljen mot enheten så stor, at Norge er kait et enhetens uland. Det er — billedlig talt — lagt opp demninger for å holde enhetsvekkelsen tilbake. Dette kan borge for stort gjennombrudd. Når stadig flere av Jesu venner fylles av kjærlighet til alle de som er kommet til tro på Jesus, kan presset bli så stort at demningen brister. Det denne bror kalte et enhetens under, kan komme til å skje.

Vi skal ikke spekulere over hva de konkrete konsekvensene kan bli av dette, bare formane dere til å forene dere med Kristus i inderlig bønn om at vi alle må være ett.

Til slutt: I det siste har det kommet signaler til oss, som jeg for min del, oppfatter som budskap fra Herren og som er viktige i denne sammenheng. Det er blitt sagt at vi må være varsomme med å skyve vår menig-

hets, vårt trossamfunds eller vår kirkes navn i forgrunnen, når vi forteller hvem vi er. I overensstemmelse med dette vil jeg oppmuntre dere til å bekjenne dere til Kristus og gjøre dette ved at dere først og fremst sier: «Jeg er kristen». «Jeg er Guds barn». «Jeg er Jesu Kristi disippel».

Dette betyr ikke en oppfordring til likegyldighet overfor den etablerte menigheten, trossamfunnet eller kirken. Tvert imot. Det betyr at dere bekjenner dere til ham som er menighetens og kirkens innerste identitet. Samtidig forteller denne bekjennelse at dere også har deres egen, personlige identitet i Kristus, og at Kristus er deres Herre. Aksepter ikke at noen annen eller noe annet eier dere! Dere er hans og han er «alt og i alle».

Jeg er overbevist om at dere kan ha en slik grunnholdning, samtidig som dere tar sikte på et godt samspill og en fin harmoni mellom husmenigheten og den etablerte menigheten.

BRISK VIND OVER FÆRØYENE

Det blåser nesten alltid en vind over Færøyene. De siste årene har det også blåst en frisk åndelig vind over folket på disse øyene.

Øystein Sandtorv har besøkt øygruppa med møstersjonforeninger. Indremisjonen er sterkt berørt av fornyelsesvekkelsen på Færøyene, og Sandtorv har møtt en av de mange som har åpnet seg for vekkelsen.

Midt ute i Nord-Atlanteren, halvveis mellom Skotland og Island, reiser noen trassige øyer seg opp av havet. Det er Færøyene. Likheten mellom vest-norsk dialekt og det færøyske språket er slående, det samme gjelder folkelynn. Men så er også færøyingene etterkommere av vikinger som drog vestover omkring år 800.

I dag bor det vel 43.000 mennesker spredt ut over disse øyene i bygdesamfunn langs fjorder og våger. Flere av disse bygdene har enda ikke fått forbindelse, og en må i båt for å komme til skole eller handel. Det blåser nesten alltid en vind over disse øyene. I de siste årene har det også blåst en frisk åndelig vind over store deler av Guds folk her.

En av dem som står sentralt i denne vekkelsen på Færøyene er Olavhedin Jacobsen på Færøyene er Olavhedin Jacobsen. Samme med sin kone Alexandrina og deres fire barn er de bosatt i Klaksvik.

I hele 11 år har han vært aktiv kommunepolitiker. Helt til den senere tid har han vært aktiv i 1. div. fotball. Han er fiskebåt-reder og leder for et kristent senter i byen. Han er en av disse som sprudler av liv og får tid til nesten alt. Jeg ber ham fortelle litt om sin bakgrunn som kristen.

«Jeg ble en kristen i 1962. Da hadde vi nettopp giftet oss. Jeg var da med i KFUM arbeidet som indremisjonen drev her i Klaksvik. Den første tiden var jeg ikke så veldig aktiv. Jeg deltok med vitnesbyrd en gang i blant, men fulgte hele tiden at det var noe som manglet. Senere fikk jeg mer ansvar i ledelsen, og i 1970 ble jeg valgt til formann i KFUM. Det var på den tiden jeg først hørte om fornyelsesvekkelsen, men jeg ble en sterk motstander og talte mot den ved en rekke anledninger.»

Men hva var så årsaken til at du åpnet deg for den?

Jeg opplevde en vanskelig tid fram mot vinteren 1973. Jeg var syk og kom inn i en sterk depresjon. I min nød bad jeg til Gud, og fikk det klart for meg at jeg skulle invitere Tomas Juul Askham og de andre brødrene i fornyelsesvekkelsen til å komme for å ha møter i KFUM. Jeg ville gjerne se hva dette var

for noe. Det budskapet de bringer meg. Jeg hørte igjen Herren Føder den tiden hadde jeg lyttet til kassetten i Sarons Dø. Det var det var i hemmelighet. Det var kassetten som egentlig gjorde at åpnet med opp for denne fornyelsen.

Hvor fikk du kassetten fra?

Det var et par jeg kjente som hadde dem, og jeg lånte fra dem. Men det gikk ikke så greit som jeg tenkte. Som formann i KFUM var jeg venner med alle. Jeg vet ikke at jeg hadde noen venner. Men da jeg åpnet meg for fornyelsen, ble det som storm. Folk kunne ringe meg midt på natten og rase mot meg i telefonen. Det var en kampens tid.

I tiden som fulgte var det en del depresjon, og jeg hadde fått en del tvangstanker. Jeg trodde jeg led av en urettferdig sykdom. Men så en ettermiddag mens jeg lå på sofaen i stua og lyttet til en kassetten var det en strofe i en sang som slo ned i meg: «... frykt el, Herren skal hjelpe deg...»

Jeg gikk opp på soveværelset og der knelte jeg ned for Gud. Det er vanskelig å forklare hva som skjedde, men der på rommet kom Jesus til meg helt personlig. Han la sine hender på meg, og jeg begynte å gråte. Jeg kjente med en gang at jeg var blitt fri og frisk. Da jeg kom ned fra loftet kunne kona se at jeg hadde opplevd noe. Det var bare helt fantastisk.

Vi hadde alltid hatt det godt sammen i hjemmet, men det kom allikevel en ny atmosfære inn i hjemmet vårt etter dette. Jesus ble mer personlig og mer med i alt det vi tok oss fore. Men jeg ble snart satt utenfor i KFUM. Det var hardt å akseptere i begynnelsen, men jeg bad at jeg ikke måtte bli bitter, og jeg takker Gud fordi han fylte meg med sin kjærlighet til al-

Reportasje:
Øystein Sandtorv

Edith og Oystein Sandtorv på kanten av klippen på Suderøy. Sammen besøkte de de Færøylene med film og møter.

Dere besøkte Sarons Dal for noen år siden?

Ja. Det var sommeren 1977. Vi var ca. 30 stykker herfra som dro over for å være med under sommerstevnet. Før dette hadde vi for det meste vært her i hjemmene her i Klaksvik og ellers hatt en del møter i danselokaler osv. Men stevnet i Sarons Dal var en mektig inspirasjon for oss. Vi kom hjem igjen tent og fornyet. Allerede samme høsten kjøpte vi senteret Soll Deo Gloria her i Klaksvik.

Det må du forklare litt nærmere...

Vi kjente behov for et sted hvor vi kunne samles. De fleste av oss hadde blitt satt utenfor det fellesskapet vi tidligere tilhørte. Ved siden av dette hadde det kommet til en rekke som var blitt frelst. Vi kjente at vi ikke kunne ha et evangeliseringssenter. Derfor kjøpte vi dette stedet. Her kunne folk komme for både en kopp kaffe og en samtale. I kafeteriaen har vi faste sangprogrammer, andakter og bibeltimer. Vi har også en sal i 2. etg. hvor vi har faste møter.

Vi kan ta imot 25 overnattingsgjester i moderne og komfortable omgivelser, og har hatt flere Bibelweekender.

Hvordan har utviklingen vært disse årene?

Det har vært kamper — det kan vi ikke komme forbi, men det har vært store seire også. Så jeg vil si at det har vært en positiv utvikling.

Hvor mange er dere nå som samles her?

I dag er vi ca. 100 stykker som er knyttet til senteret. Vi samles fast hver mandag til bibelstudie, vitnesbyrd og bønn. På tirsdagene har vi bønesamlinger i hjemmene og på onsdag har vi møte i kafeteriaen. I helgene bruker vi ofte å leie danselokaler, skoler og andre lokaler for vekkelsesmøter. Det er etter hvert blitt en fin, fast kjerne av unge som står med meg i arbeidet her.

Og hvordan er planene framover?

Vi kommer i første omgang til å få en re ordning med Bibel-samlingene. Dypere liv-konferanser om sommeren vil vi drive det mer etter for turister. Da er vi nemlig opptatt i teltmøter. Vi er derfor etter en person som kunne ta oppgaven å drive senteret om

vi idrettsmann. Du finner opplysningsforhold i å være idrettsmann?

Det er sterkt ansvar for de som vil være noe positivt i idretten. For to år siden var faktisk den yngste gutten som hadde en at det hadde

idretten. Der får god kon-

takt med dem. Jeg føler det som en stor utfordring at akkurat jeg som en kristen kan være engasjert.

Når du er så aktiv på land, får du tid til fisket da?

Jeg eier båten sammen med en annen, og det er han som er skipper ombord. Jeg er mer engasjert i klargjøringen med egning av lliner osv. på land.

Hvordan går fisket?

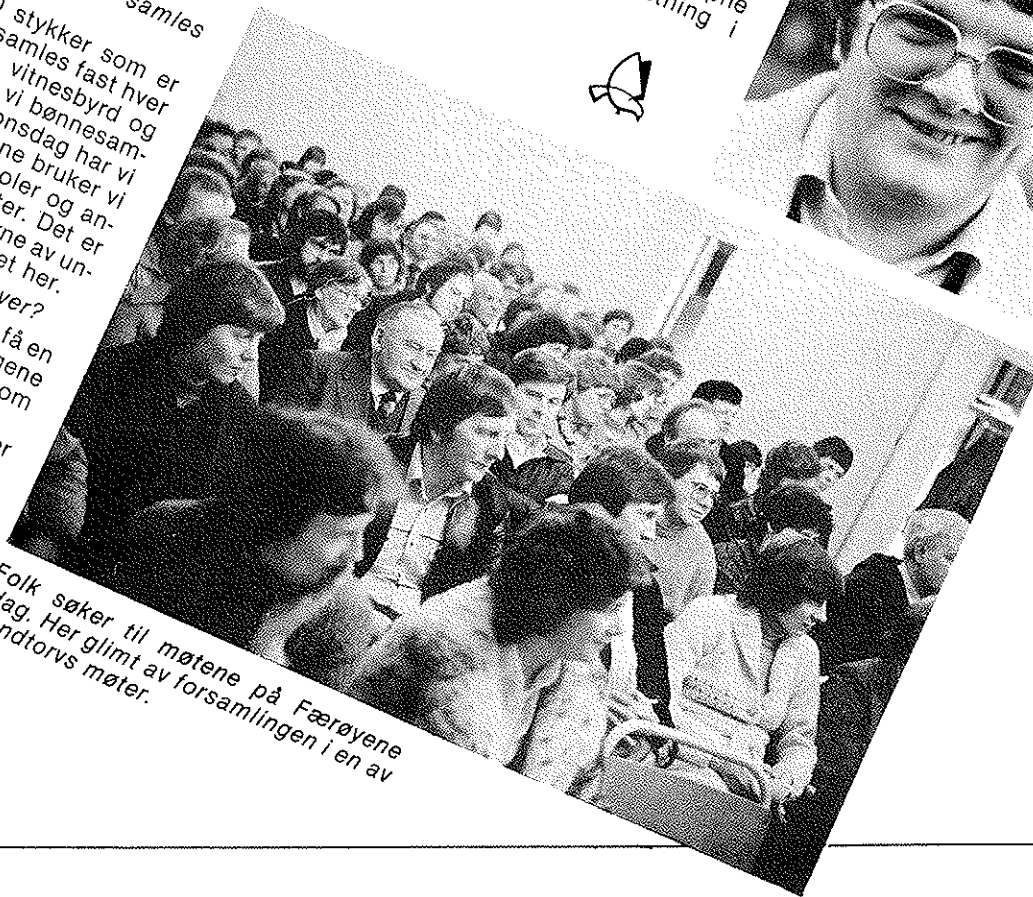
Det har vært noe opp og ned, men i den senere tiden har det vært godt. Fangsten føres i land her i Klaksvik for videreføring. Nå skal vi imidlertid pusse opp båten en del. Den behøver nytt styrehus og ny motor. Båter trenger også fornyelse i blant...

Du var en motstander — men i dag er du en av lederne innen fornyelsen her på Færøylene. Hvordan tror du vinden kommer til å blåse videre?

Så langt har den blåst sterkest innen indremisjonen og folkekirken, hvor jeg tilhører, men vi merker tydelig at den også blåser innen andre sammenhenger. Det er nok mange som enda ikke forstår hva denne fornyelsen innebærer — og derfor stiller de seg avvisende og negative. Jeg var selv en av dem, men kunne jeg bli med i dette, tror jeg det er de beste muligheter for andre også.

Olavhedin ser på klokka. Han har en avtale — nå skal de planlegge å åpne kristen bok- og musikkforretning i Klaksvik...

Olavhedin Jacobsen: «Vi opplever en positiv utvikling.»

Folk søker til møtene på Færøylene idag. Her glimt av forsamlingen i en av Sandtorvs møter.

*Møte med trosforkynnerens
«bestefar»
Kenneth Hagin:*

BEVAR TROEN

Tekst: Sherry Andrews

Siden han ble reddet ut av helvetes forgård for 38 år siden, har Kenneth Hagin lært de kristne å tro Gud for det umulige.

Kenneth Hagin begynte sin tjeneste som baptistpredikant i McKinney, en liten by i Vest-Texas, i 1934.

Det første året slet han ut fire par sko på sin vandring gjennom støvete bakgater med budskap til mennesker om at Gud ønsket å frelse deres sjeler, helbrede deres legeme og hjelpe dem økonomisk. Førstisyn år senere forkynner han fremdeles det samme budskapet. Det har forvandlet kirkegjengerne fra middelklassen i Tucson og Toledo så vel som de fattigste landsbyboere Nigeria og Kenya.

Motstand

Kenneth E. Hagin underviste mennesker om kraften i en positiv bekjennelse 20 år før man noen sinne hadde hørt om Norman Vincent Peale. Han var pinsevenn lenge før det ble populært. Han har forkynt på samme måte som Smith Wigglesworth, F. F. Boswell og John G. Lake, og har øvd innflytelse på mange av dagens store tros-forkynnere.

I de senere år har det stått strid om troes-budskapet. Kritikere som Dr. Charles Farah ved Oral Roberts Universitet hevder at dette reduserer Gud til en slags Himmelsk Hovmester, og forvender sann bibelsk tro til nesten magiske formularer, men selv de som er helt uenig med hans teologi setter Hagin høyt. Han synes å være helt foruten personlige fiender.

For sin egen del synes Hagin ganske uforstyrret over angrepene på hans tjeneste. Han forblir i en fjellstø overbevisning om at hans budskap har solid fundament i Bibelen såvel som i den personlige erfaring. Han har vært bemerkelsesverdig konsekvent i sin undervisning i nærmere femti år.

På helvetes bunn.

Hagins usvikelige tro på troens kraft er dypt festet i hans egen erfaring. Han ble født for tidlig den 20 august 1917, i nr. 900 East Standifer Street i McKinney, Texas. Doktoren som var tilstede erklærte ham for død, og fortsatte å arbeide med Hagins mor.

Men Hagin døde ikke. Han gjorde doktorene til skamme, som anslo hans liv å bli av kortere lengde enn en uke. Han hadde dog medfødt hjertefeil, og i 16 års alderen ble han bundet til sengen for godt.

Ennå en gang erklærte doktorene hans tilfelle for håpløst. Stillingen forverret seg gradvis til han var nesten helt lammet. Han svingte mellom bevisstløs og våken tilstand, og kunne ligge bevisstløs så lenge som tre uker.

På denne tiden, i en av de perioder da han var fullt bevisst, gikk han gjennom en mektig omvendelsesforvandling.

Som han selv gir det uttrykk i sin bok fra 1972, «I Believe in Visions» («Jeg tror på visjoner»):

«Tidlig den kvelden sluttet hjertet å slå, og det åndens menneske som lever i min kropp forlot den. Jeg sank nedover og nedover og nedover, inntil lyset fra jorden svant bort. Jo lenger ned jeg kom jo mørkere ble det, inntil det ble helt mørkt. Jeg ville ikke ha kunnet se min egen hånd om jeg hadde holdt den en tomme foran øynene. Jo lenger ned jeg kom jo varmere ble det og mer kvelende.

Endelig kunne jeg se langt under meg lyset flakke om på huleveggene der hvor de fortapte var. Det var helvetes flammer. En ildkule med et mektig hvitt lysskjær dro meg henimot seg lik en magnet som trekker til seg metallet.

Da jeg nådde helvetes bunn ble jeg vår et åndelig vesen ved min side. Jeg hadde ikke sett på det fordi jeg ikke hadde fått blikket bort fra helvetes flammer, men når jeg nå stoppet opp, la dette vesenet hånden sin på armen min og eskorterte meg innenfor.

I samme stund talte en røst fra langt over mørket, fra over jorden og over himlene. Det var Guds røst. Da han talte ga det gjenlyd gjennom de fortaptes regioner og de skalv som et blad for vinden, og fikk dette vesenet til å slippe taket om min arm. Jeg vendte meg ikke om, men det var som en usynlig kraft trakk meg bort fra ilden.

Jeg begynte å stige opp igjen inntil jeg nådde toppen av avgrunnen og kunne se jordens lys. Ennå to ganger steg jeg ned i helvete. Da jeg begynte å stige ned tredje gang ropte min ånd ut og jeg skrek bokstavelig talt: 'Gud, jeg tilhører kirken. Jeg er døpt i vann.' Jeg lyttet etter svar, men det kom ikke noe svar — bare min egen røst som kom tilbake til meg for å håne meg.

Idet jeg kom ut av helvetes avgrunn den tredje gang begynte min ånd å be. Min fysiske stemme oppfanget bønnene. Jeg ba så høyt at naboene kunne høre meg. Folk begynte å komme til huset for å se hva som hadde skjedd med meg, for de hørte at jeg ba.

... Da jeg begynte å påkalle Gud i min bønn, var det om at han måtte ha barmhjertighet med en synder som meg, og at han måtte tilgi meg alle mine synder og rense meg fra all urettferdighet. Jeg tok imot ham og bekjente ham som min frelser. Det var en underfull opplevelse; jeg kjente det som om en tung byrde falt av mitt hjerte.»

Tro og bekjenne

Imidlertid berørte ikke frelsen umiddelbart Hagins fysiske tilstand. Han forble sengeliggende, men nå begynte han i de bevisste øyeblikk å lese Bibelen. En dag leste han Mark 11,24: «Derfor sier jeg dere: Alt det dere ber om i bønnene deres — tro at dere har fått det, og dere skal få det.»

En håpets gnist tente i hans ånd. Han grunnet på dette verset i mange måneder, inntil den Hellige Ånd en dag gjorde det virkelig for ham. Han begynte å tro og bekjenne at han hadde mottatt sin helbredelse.

Den ettermiddagen dro han seg ut av sengen for første gang på 16 måneder, og ved å holde seg i møblene klarte han å gå værelset rundt én gang. Neste morgen gjorde han det samme. Og samme kveld ba han moren om å komme med noen klær, ettersom han hadde tenkt å stå opp og spise frokost neste dag. Den tredje morgenen sto han opp fra sengen, kledde på seg, gikk til kjøkkenet, og satte seg tilbords med familien. Han ble aldri sengeliggende igjen.

To dager senere, den andre lørdagen i august 1934, vandret han ned til torget. Han albuete seg fram gjennom folkemengden som var kommet for å gjøre sine ukentlige innkjøp, og han sto og priste Gud der mens tårene strømmet nedover ansiktet.

«Jeg tok fram Nytestamentet som jeg hadde tatt med meg...» fortalte han. «Jeg hadde lest det ordet i Skriften som sier 'Prøv alle ting, og hold fast på det gode'. Jeg hadde prøvd verset i Mark 11,24, og hadde kommet til å elske det og hadde funnet det å være sant i mitt eget liv. Jeg visste at Guds ord var sant. Det var mulig å 'få alt hva dere begjærer' ved riktig tro på Guds ord.»

Ringebegynnelse

Kort etter dette begynte han å forkynne som ung baptistpredikant og var forstander for en landsens menighet rett ved sitt hjemsted.

Fordi han trodde på guddommelig helbredelse begynte han å slå lag med de som trodde på det fulle evangeliet. De forkynnte guddommelig helbredelse, men også om dåpen i den Hellige Ånd og det å tale i tunger. Først var Hagin skeptisk angående tungetale, men et omhyggelig studium av Skriften overbeviste ham om at dette fremdeles var en gjeldende erfaring, og i april 1937 ble han døpt i den Hellige Ånd i hjemmet til en Full Gospel pastor. Han talte i tunger i halvannen time.

Etter å ha stått som forstander i mindre pinsemenigheter i Sydvesten, begynte han en utstrakt reisevirksomhet med evangeliet. Han anslår å ha reist mer enn en million engelske mil med bil for å ha møter i De Forente Stater og Kanada.

I de dager hadde han mange anledninger til å omsette sin tro i praksis.

Ofte dro han inn i en by for å holde vekkelsemøter med bare penger nok til neste måltid, men Gud sørget alltid for ham. Noen ganger kunne offeret bli større enn ventet, eller noen ville komme til ham etter møtet og si at de kjente Gud ville de skulle gi en viss pengesum. Han dro aldri avsted foruten penger.

Tjenesten vokser

I 1966 flyttet han sitt kontor til Tulsa, Oklahoma, og Hagins tjeneste opplevde en ny oppsving og vekst. Han ble stadig mer etterspurt i offentlige møter over hele USA. Samme år begynte han å forkynne over radio. Idag kjøres «Tros-seminar» på luften over 119 stasjoner og når tusenvis av hjem, i Columbia-distriktet og i Kanada.

Etter som tjenesten vokste, vokste også behovet fram for tilhørende undervisningsmateriell. Som en følge av dette ble Rhema Bibel-Korrespondanse Skole grunnlagt for å gi anledning til bibelstudier i hjemmene. Dette har for nærværende 9052 elever, og har et fylldig pensum for et hjemmestudium.

Rhema Bibel-Opplærings-Senter, en to-årig skole for forkynnere, ble grunnlagt i 1974, som et svar på behovet for en skole hvor det kunne undervises i Hagins tros-prinsipper for dem som ønsket å forberede seg for tjenesten.

Hagins sønn, Kenneth Hagin Jr., står som administrerende visepresident for Kenneth Hagin Ministries, og er leder for Rhema Bibel-Opplærings-Senter. Han er evangelist, forfatter og lærer, og har en selvstendig tjeneste.

I 1976 kom det første fjernsynsprogrammet. «Troen som lever» blir nå sett over hele Amerika via satellitt over 14 kabelfsystemer på 14 stasjoner hver uke.

Dr. Hagin og Ken Hagin Jr. står

som forfattere for 85 bøker, og bladet «Troens Ord» («Word of Faith») sendes ut til 160 000 hjem hver måned.

En voksende fengselstjeneste tilbyr gratis Bibler, bøker og kassetter til fengselsprester og fanger, helt uforpliktende.

Mer enn 20 000 undervisningskassetter av Dr. Hagin og Ken Hagin Jr. distribueres hver måned.

Rhema Senter

Midtpunktet for denne aktiviteten er Rhema Senter, en tiltalende, men uanselig samling av bygninger som er plassert på 74 engelske mål i Broken Arrow, en forstad i den nord-østlige del av Tulsa.

Tre bygninger med klasserom sørger for undervisning og fostring av de elevene som kommer til Rhema Bibel-Opplærings-Senter.

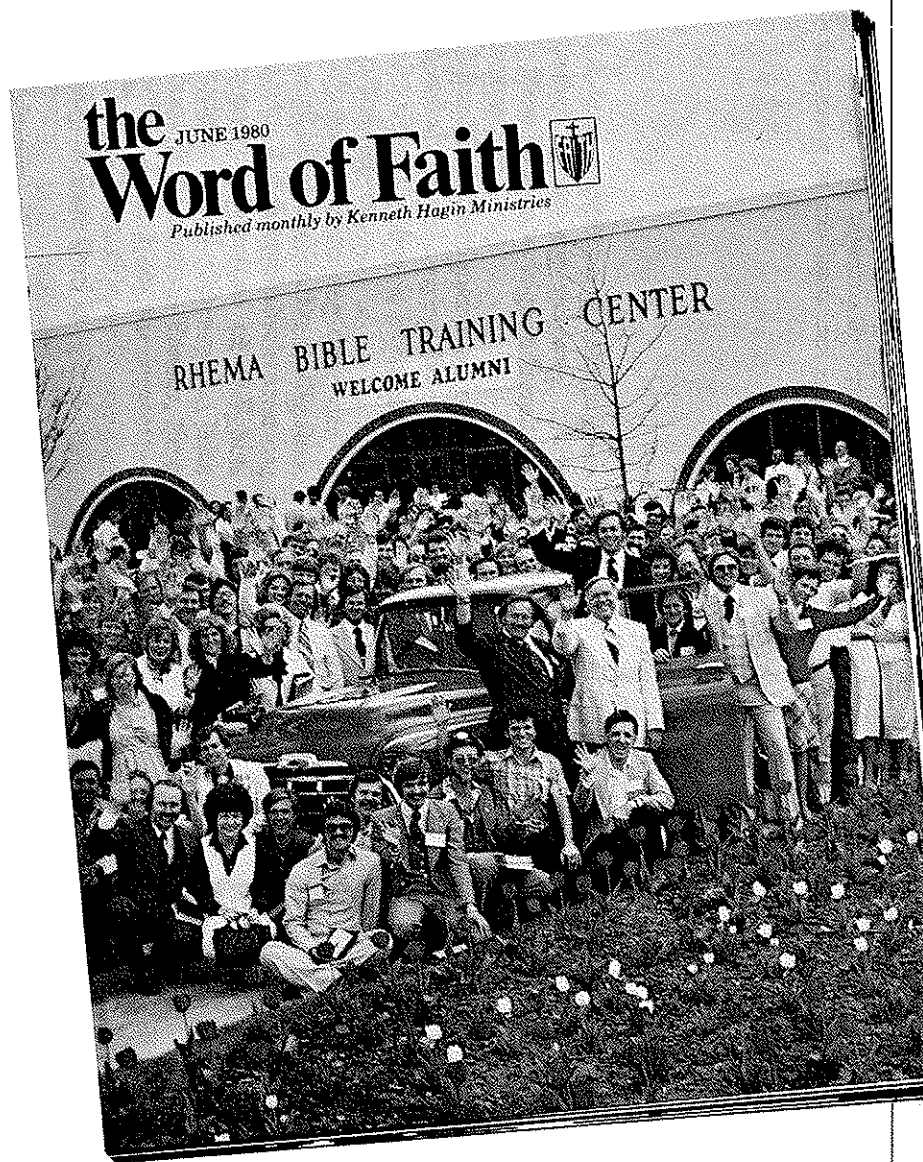
Et fjerde administrasjonsbygg tar seg av mesteparten av sakene ved Rhema Bible Church (Bibel-Menighet). Her utgis «Word of Faith», kassetter blir kopiert, korrespondanse be-

svart, gaver bokført, og et større postkontor tar seg av hundretusener av literære artikler (bøker, blader, veiledninger for andaktslivet, korrespondansekurser, osv.), og kassetter som hver måned blir sendt til partnerne i Hagins virksomhet.

Kontorene er vakre og klasserommene har siste og beste audiovisuelle utstyr, men er ikke overdådig innredet. Det arkitektoniske er underordnet de funksjonelle hensyn. De firkantede stukkatur-bygningene med de røde teglstenstakene blander seg med det flate, sandblåste og uryddige landskapet i Sydvest-Oklahoma. Det er ikke noe pretensiosøst ved området. Kontorene avspeiler eiermannens karakter.

Hagin er en særegen personlighet i

På denne forsiden av det magasin Hagin utgir hver mnd. ser vi her endel av studentene ved Rhema Bibelskole sammen med Hagin sen. og jr. foran bilen. Bladet sendes gratis til alle som skriver etter det. (Adr. er THE WORD OF FAITH, P.O.Box 50126 Tulsa, Oklahoma 74150, USA.)

karismatiske kretser. Han taler stille og beskjedent, og unngår publisitet. Han synes ikke å ha tilbøyelighet til å bygge sitt eget kongerike eller reise noen monumenter rundt seg selv.

Han kler seg konservativt, og hans kontor, skjønt det er komfortabelt møblert, inneholder ingen antikviteter eller kostbare kunstgjenstander. Han underviser ved Rhema-Skolen og ved «School of Prayer and Healing» («Bønn- og Helbredelses-Skolen»). Han kan nås av såvel elever som lærere og funksjonærer, og spiser ofte i det offentlige lunsjrommet.

Moderat

Han har aldri veket en tomme fra sin urokkelige overbevisning om anvendelsen av Guds ord som svaret på ethvert spørsmål, enhver krise, enhver livsomsendighet. Men skjønt han holder sterkt fast ved sin tro på troens kraft og verdien av en positiv bekjennelse, har han utformet en moderat teologi der han bevisst unngår noen av de ekstreme posisjoner som enkelte innenfor trøsbvegelsen har inntatt.

Mens han tror at Gud ønsker fremgang for alle kristne, så bevarer han en relativt enkel livsstil. Han flyr sjelden til møter i privat jetfly og eier ingen kostbare eiendommer for hvile og avspenning. Sommeren 1980 avlo han å skrive en artikkel for Charisma om fremgang og velstand, idet han sa at han ikke kjente det som sitt interesseområde eller som et område der han ville uttale seg som en ekspert.

Han tror at Gud vil at enhver kristen skal være sunn og frisk, men han nærer ingen forakt for leger (faktum er at han ofte forteller historien om hvordan Jesus kom til ham en natt mens han var på sykehuset med gipset arm), og han råder ikke mennesker til å kaste medisiner eller legge fra seg brillen.

Troshandling

Ien artikkel med tittelen «Tro eller formodning?» (Word of Faith, november 1978) gjorde han klart uttrykk for sin stilling til tro og helbredelse:

«En mann og hans kone... deltok i et møte vi holdt i den vestlige delen av landet. Konen hadde brillen. De syntes å være en kvart tomme tykke.

Etter møtet en kveld gikk min kone og jeg ut sammen med dem for å spise et smørbrød. Hun satt rett overfor meg ved bordet og sa: 'Broder Hagin, jeg var framme i bønnkøen forrige kveld. Du la hendene på meg til helbredelse, og jeg la fra meg brillene...'

'Å ta av deg brillene vil ikke helbrede deg'. Hun trodde det var en tros-

handling. Men det er andre måter å handle på din tro.

Jesus sa: 'Når dere ber, tro... 'Hva er det du skal tro? At du har det? Nei. Han sa du skulle tro at du mottar det. Og hva skal skjje? Og dere skal få det... Dersom denne kvinnen hadde hatt helbredelsen, hadde hun ikke behøvd brillene sine. Jeg sa til henne: 'Mark 11,24 ber deg tro at du mottar. Du behøver ikke å tro at du har det. Det er helt klart at du ikke har det. Men gjør det. Som det siste du gjør hver kveld når du tar av deg brillene; si: 'jeg tror at jeg mottar min helbredelse.' Det er alt han ber deg om å gjøre — tro bare at du får det. Det er hans sak å sørge for at du får det.»

Hagin tror og underviser at det å tale troens ord berører hvert område i en troendes liv — ikke bare hans fysiske legeme. I artikkelen «Hvordan ordene dine berører familien» (Word of Faith, feb. 1979), beretter han hvordan han praktiserer dette i sin egen familie.

«Da Ken Jr. var to og et halvt år gammel, holdt jeg den lille skapningen opp i mine armer og sa: 'Herre, takk for denne gutten. Jeg forstår at du har gitt dette nye livet som jeg holder i mine hender til min kone og meg.

Jeg forstår at det er mitt ansvar, for Bibelen forteller at jeg skal oppfostre dette barnet og lære det å vandre slik det bør, og når det blir eldre, så vil det ikke vike fra det.

Jeg forstår at ditt Ord sier at vi skal fostre barna i Herrens tukt og formaning, og det skal jeg gjøre...'

Da vår lille pike Pat ble født, tok jeg henne øyeblikkelig i mine armer, og sa det samme jeg hadde sagt over Ken.

Jeg har aldri bedt en bønn i mitt liv om at noen av mine barn skulle bli frelst. Ikke en eneste bønn. Jeg har aldri bedt en bønn om at noen av dem skulle bli fylt med den Hellige Ånd. De er ca. førti år idag, og jeg tror ikke jeg har bedt mer en et halvt dusin ganger for noen av dem i alle disse årene.

Hvorfor? Fordi du får det du sier — og jeg hadde allerede sagt det.»

Hagin er et levende bevis på at hans trosbekjennelser holder — ihvertfall for ham. Han har ikke vært syk en dag på 47 år. Hans barn ble frelst og fylt med den Hellige Ånd i ung alder, og begge er i aktiv tjeneste for Gud idag.

Enkel forkynnelse

Men det er ikke i første rekke hans undervisning som trekker mennesker til hans forkynne virksomhet. Hagin er ikke en preikant som holder sine tilhørere tryllebundet. Faktum er, han forkynner i virkeligheten ikke i det hele tatt. Idet han lener seg ubesværet til talerstolen taler han ganske enkelt med forsamlin-

gen — som om de alle sammen befant seg rundt omkring i en dagligstue og han var den som var blitt bedt om å lede samtalen og diskusjonen den kvelden.

Hans taler er iflettet små historier fra hans tidligere forkynnervirksomhet. De fleste av dem er selvoopplevde fortellinger om enkle mennesker fra de små menighetene i hjertet av Amerika, hvor Hagin tilbrakte de tidligste årene av sin tjeneste. Det er fortellinger som alle kan kjenne seg ett med — konen som er gift med en alkoholiker, pastoren med den opprørske sønnen, mannen med kronisk hjertebeviser — og alle får sine behov møtt ved anvendelse av troens prinsipper. Alle er illustrasjoner som skal bygge troen og vise at for Gud er ingen ting umulig.

Helbredelses-tjeneste

Det er Hagins helbredelsestjeneste som trekker flesteparten av de tusener som kommer sammen i hans årlige stevner. Hagin forteller at Jesus viste seg for ham personlig og sendte ham ut for å helbrede de syke. Han beretter om dette møtet:

«Så sa Herren til meg: 'Rekk meg hånden din.' Han holdt sine egne hender ut foran seg, og jeg så i dem. Så plasserte han sin høyre hånds finger rett i min høyre hånds flate og deretter i min venstre. Og i det øyeblikk han gjorde det, begynte mine hender å brenne som om det var lagt glødende kull i dem.

Så ba Jesus meg knele ned for ham. Da jeg gjorde det, la han sine hender på mitt hode og sa at han hadde kalt meg og gitt meg en spesiell salvelse for å betjene de syke. Han fortsatte å undervise meg om at når jeg ba og la mine hender på den syke, så skulle jeg legge en hånd på hver side av hans kropp. Hvis jeg kjente ild som løp fra den ene hånden til den andre, var det en ond ånd som forårsaket plagen. Jeg skulle befale den ut i Hans navn, og demonen eller demonene ville gå. Hvis ilden eller salvelsen i mine hender ikke løp mellom hendene, var det kun et helbredelsestilfelle. Jeg skulle be for personen i Hans navn, og hvis vedkommende ville tro og ta imot det, ville salvelsen gå fra mine hender og inn i hans legeme, drive sykdommen ut og gi legedom. Når ilden eller salvelsen gikk fra mine hender og inn i den sykes kropp, ville jeg kunne vite at han var helbredet.» (Fra: «I Believe in Visions», 1972.

Hagin er nøye med å betjene de syke kun når han har mottatt salvelse. Hvem som helst som tror kan motta sin helbredelse ved å gjøre krav på løftene i Bibelen, og han vil alltid stå sammen med dem i bønn, men han vil ikke legge sine hender på noen medmindre han kjenner at salvelsen virker.

Avhengig av Gud.

For flere år siden deltok jeg i et av hans møter i Lakeland, Florida. På slutten av hans undervisning innbød Hagin de som ønsket helbredelse å komme fram for håndspåleggelse og bønn. Han ba de av oss som ble tilbake å avstå fra å spasere omkring og samtale, og forbli i bønn.

Helbredelseskøen var ganske lang, og etter ca. ti minutter ble de som ikke var gått fram rastløse. Noen reiste seg opp og beveget seg rundt i lokalet, og ropte på venner; små grupper av mennesker samlet seg i midtgangene, og talte sammen og lo. Atmosfæren ble forvandlet fra tilbedelse til lettsindighet.

Plutselig stanset Hagin opp, gikk bort til mikrofonen, og gjorde kjent at den Hellige Ånd var blitt bedrøvet ved vår mangel på ærbødighet, og hadde trukket seg bort. «Jeg har mistet salvelsen, så det har ingen hensikt for meg å fortsette å be for noen», fortalte han de overraskede menneskene i bønnekøen.

«Vi har bedrøvet den Hellige Ånd og Han er gått sin vei, så dere kan like så godt gå hjem også. Kom tilbake imorgen. Kanskje Han kommer tilbake.» Og med dette sendte han folket tilbake i benkeradene og avsluttet møtet.

Jeg var som bedøvet. Jeg hadde aldri vært vitne til noe lignende i et karismatisk møte. Men jeg respekterte også Hagin for hans ærlighet. Jeg kunne bare undre meg over om ikke andre helbredelses-forkynnere, hvis møter jeg hadde deltatt i, hadde opplevd lignende tap av kraften, men uten å ville innrømme det, fordi de nødvendig ville skuffe de tilstedeværende.

Jeg var imponert over Hagins totale mangel på ego. Han visste at han kun var effektiv med den Hellige Ånd nærværende. Da den Hellige Ånd trakk seg bort, forsøkte han ikke å late som han hadde noe å gi til folket.

Skjønt Hagin sier at han i løpet av alle år i tjenesten aldri har bedt for noen med tro for helbredelse som ikke ble helbredet, så betrakter han ikke seg selv i første hånd som en helbreder. Han definerer sin tjeneste først og fremst som profet, og deretter som lærer.

Profet-tjenesten

Han sier at den eneste gangen han har vært syk eller skadet på 47 år, var da han brakk armen. Da kom Jesus til ham og viste ham at grunnen til denne ulykken var at han hadde vandret i Guds tillatelige vilje snarere enn Guds fullkomne vilje, idet han hadde forsømt sin tjeneste som profet.

I de senere år har han utøvet denne

tjenesten stadig sterkere. Han har gjentatte ganger kalt sine tilhørere til omvendelse, og til bønn for regjeringen. Sist år, i en rekke artikler i «Word of Faith», ga han en sterk oppfordring til karismatikerne om å modnes i troen, og forlate den lettere livsstilen og det overfladiske, og kaste seg dypere ut i Åndens liv, og bli avvendt fra melkedietten og begynne å fordøye den kjøttholdige del av Guds Ord.

Skjønt Hagin er 64 år gammel holder han stadig et aktivt møteprogram, og viser ingen tegn til å trappe ned. Han reiser mindre nå, men det er fordi han vier mer av sin tid til Rhema og Bønne- og Helbredelsesskolen. Ken Hagin Jr. har påtatt seg ansvaret for det meste av den daglige administrasjonen for stiftelsen, noe som har frigjort Hagin for mer bønn, Bibelstudier og skriving.

For framtiden er det planer om å utvide Rhema Training Center til å inkludere et Bønne-, Helbredelses- og Rådgivnings-Senter, et bibliotek, og muligens et auditorium. Men Hagin sier at han ikke har noen uoppfylte drømmer. Han har ingen planer om å sette igang ambisiøse byggeforetagender eller lansere nye, store tjenester (Som kan etterlates Ken Hagin Jr.).

Hagin synes tilfreds med den tjenesten han har idag. Og hvorfor ikke? Den unge, ferske evangelisten som lovet Gud at han skulle preke fra Red River til Mexico Gulven, og fra grensen ved Louisiana og til New Mexico, har nådd langt utover disse grensene.

Han har brakt de Gode Nyheter om Guds kjærlighet og mirakuløse kraft til millioner av mennesker tvers over De Forente Stater og til verdens fire hjørner. Og det er litt av en trosbedrift, selv for Kenneth Hagin.

Oversatt fra Charisma av Jørn Bestum

Det foreligger noen bøker og hefter av Kenneth E. Hagin på norsk. Agape forlag har utgitt følgende: «I Ham» — «Guds medisiner» — «8 syner av Jesus». Bøkene kan bestilles hos: Disippel-sentret, Boks 57, 3647 Hvittingfoss.

**DISIPPEL SENTRET,
Boks 57,
3647 Hvittingfoss.**

I 2. Sam. kan vi lese om en skole som profeten Samuel grunnet i Ramah. (2. Sam 2,3 og 5, 4,38.) På denne skolen kunne elevene få undervisning fra etablerte Guds tjenere, inkludert slike kjente gamlestamentlige skikkelser som Elias og Elisa.

I 1974 grunnla Kenneth E. Hagin inspirert av Samuels eksempel Rhema Bibel Training Center i Tulsa. Hensikten med skolen var å forberede menn og kvinner til heltids tjeneste.

Skolens navn — Rhema — er et gresk ord som betyr «det skrevne ord av Guds tale». Når ordet brukes i NT refererer det vanligvis til et Guds ord som har blitt levende ved Den Hellige Ånd, som en personlig åpenbaring til en troende. Kombinert med et troende hjerte, ikles det Guds skaperkraft.

I tillegg til den faste lærerstaben som inkluderer Kenneth Hagin, får studentene høre tilreisende bibellærere som har åpenbare tjenester på de områder som Ef 4,11 nevner (Apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere).

Rhema

Skolens opplegg går over to år, men er delt i to avdelinger. Det første året blir studentene gitt en grunnleggende kunnskap om Bibelen som kan hjelpe dem til å velge et spesielt område for sin videre tjeneste.

Det gis et eget eksamensbevis for dette første året. De som består eksamen kan da når det passer ta det neste året. Rhemas studenter er pastorer og menighetsarbeidere som ofte bare kan ta ett år ledig av gangen. De kan siden komme tilbake å ta det siste året. I det året blir det gitt spesiell undervisning i følgende emner: Evangelisttjeneste, pastortjeneste, undervisningstjeneste, misjonsarbeidet, ungdomsarbeide, barnearbeide, hjelpetjeneste og musikkjeneste. Skolen har en rekke studentaktiviteter som kor, orkester og ulike ballspill-grupper.

I 1975 hadde skolen 58 elever. Siste års kull (80—81) hadde 1.985 studenter fra alle statene i USA. De representerte en vid krets av alder, utdannelse, yrkes-erfaring og kirkebakgrunn. Gjennomsnittsalderen var 28 år.

P.g.a. den sterke vekt skolen legger på tros-undervisning, har Rhema blitt kritisert av de som har vært vitne til ytterligheter i tros-bevegelsen.

Ken Hagin jr. er klar over at muligheter for misforståelser eksisterer, og han er opptatt av at både venner og kritikere tar seg tid til å studere undervisningsplanene og samtaler med ham før de bedømmer skolen. «Jeg skulle ønske folk ville lese hva vi har

Studenter er ivrige etter å bli registrert på Rhema sentret som har en av verdens største bibelskoler med hele 2000 elever i kullet.

Bibel Training Center

skrevet, hørt på våre kassetter, og snakket med oss om vår undervisning», sier han. «Hverken far eller jeg har noensinne lært at det å være en kristen betyr at du aldri har problemer. Djevelen vil alltid forsøke å hindre deg, men du har autoritet over djevelen gjennom Guds ord. Vi kan ikke være ansvarlig for hver student som uteksamineres fra Rhema. På tross av at vi gjør vårt beste vil noen av dem gå ut å gjøre underlige ting. Men døm ikke oss etter handlingene til noen få. Ta tid til å finne ut hva vi virkelig lærer.»

Studenter som tenker på å studere ved Rhema for å få mer tro for materiell velstand eller for å få en stor virksomhet skulle høre nøye etter hva Ken Hagin jr. sa i sin velkomsts tale til 1980—81 studentene:

«Jeg er blitt så trett av Rhema-studenter som preker om store hus og Cadillacer. Gud har lovet oss fremgang, takk og lov. Men menigheten

eksisterer ikke først og fremst for en materiell fremgang. Den Herre Jesu Kristi menighet eksisterer for de som er bundet av Satans lenker.»

Rhema har den siste tiden sterkt utvidet sin musikkundervisning. Rhema har også åpnet skole i Australia, Syd-Afrika og Kenya.

Ken Hagin jr. er leder for skolen. Selv om far og sønn ser ut til å samarbeide godt, er de en studie i kontraster. Hagin senior er en stille og reservert type, mens junior er utadvendt og pratsom. Han skammer seg ikke for rett ut å kalle skolen «ka-

rismatisk». Formålet for skolen er bl.a. at studentene vil bli istandsatt til «å bære videre den store karismatiske vekkelse som Gud har sendt i vår tid». Den gir antagelig det mest komprimerte studie av tros-bevegeisen som finnes idag, og den gir praktiske redskap for tjeneste som Hagin føler at mange seminar og Bibelskoler savner.

Mange av Rhemas studenter er pastorer og menighetsarbeidere som har funnet sin formelle utdanning uaktuell til å møte de daglige realiteter i menighets-livet. De blir lært hvordan de kan praktisere mange av de prinsipper de alt har lært. For eksempel, de blir lært hvordan de kan utvikle og oppmuntre til bruk av de åndelige gaver på en ordnet måte i deres lokale menigheter.

Studenter på Rhema må være villig til å være vakter, veiledere eller gjøre andre i lokalt menighetsarbeide der hvor det er spesielle behov ikke minst på nybrottsfelt.

«Vårt hovedmål er å nå inn i landsbyer på Filipinene. Vårt hovedmål er å nå Englands landsbyer hvor kirker blir nedlagt og hvor den Herre Jesu Kristi rene evangelium er en død ting. Vår visjon er for alle landsbyer i Kenya, Tanzania og Nigeria. Grunnlaget for menighetens eksistens er for . . . verdens frelse.»

Ken Hagin jr. underviser på Rhema bibelskole. Han fungerer som den daglige leder på skolen.

Riksantikvarens Bjørn Damman:

For daglig leder for Riksantikvarens sentralateljé, teknisk konservator Bjørn Dammann, står påskens budskap sentralt på to måter. En viktig del av hans arbeide hos Riksantikvaren består i å redde, restaurere og konservere tidligere tiders forkynnelse slik den er kommet til uttrykk i kirkekunsten. Påskens motiver går stadig igjen både i altertavler, altermalerier og krusifikser som kommer inn til restaurering. Men i fritiden er det forkynnelsen av det levende Guds ord som opptar Dammann. Han er en eftertraktet taler.

Ett av de maleriene Bjørn Damman har arbeidet med er dette fra Salangen kirke. Bildet er fra 1840 og er malt av H. L. Reush. (Foto: Terje H. T. Andersen).

Med påskens budskap i kirkekunst og forkynnelse

Riksantikvarens folk reiser rundt og besøker de kirker som ligger under Riksantikvarens arbeidsområde. Der kontrollerer de kirkekunst og alle opplysninger blir samlet i et sentralt arkiv. Ut fra denne «sykejournalen» kan Damman innkalle kunstverkene — forhåpentligvis før det er for sent å redde og bevare dem for ettertiden. Det arbeidet som så settes i gang er så tidkrevende at det kan ta flere år.

Med et hjertesukk røber Dammann at han skulle ønske folk rundt i kirkene ville være mer oppmerksomme på de sykdomstegn som inntreffer, f. eks. i gamle bilder og sørge for at de kom under behandling før det er for sent.

Med påskens motiver — og innhold — så nært inn på livet. Hva betyr så påskebudskapet for deg personlig?

Tekst: Sverre Dalland

Det har en dobbelt betydning, sier Dammann. For det første vet jeg teoretisk at Jesus døde på korset for min synd og beseiret døden ved sin oppstandelse. Men det var først da jeg tok i mot Jesus i mitt eget liv at det ble noe for meg personlig og fikk betydning i min hverdag.

For meg begynte forandringen på en ungdomsleir i 17-18-års alderen. Det var på Knattholmen. Det jeg opplevde der gjorde et sterkt inntrykk. Først da forstod jeg at kristendom var noe personlig og jeg begynte å søke. Til tross for at jeg tok en beslutning om å bli en kristen, gled jeg bort i mangel på samfunn. En alvorlig ulykke — hvor jeg ble påkjørt av trikken og lå på sykehus i et halvt år — fikk meg til å tenke igjen. På sykehus fikk jeg oppleve en fornyelse i mitt kristenliv, men enda en gang ble jeg bort fra det.

Min kone Mari hadde hatt alvorlige problemer før vi traff hverandre. Vi håpet at dette skulle rette seg når vi giftet oss. I stedet tilltok problemene. Flere ganger kom hun inn i de forferdeligste depresjoner.

Men så kom Mari i kontakt med en kristen kvinne. I løpet av ett år fikk hun undervisning i Guds ord. Det ble bedt inderlig til Jesus for henne. Ni måneder senere fikk hun en guddommelig berøring som gjorde henne frisk i samme øyeblikk.

Dette rystet meg i mitt indre. Jeg fikk se mitt eget liv og kom i virkelig syndenød. Jeg forstod at det som hadde skjedd med Mari hadde med Den Hellige Ånd å gjøre og at min egen fattigdom som kristen bunnet i mangel på den samme Hellige Ånd. Dermed begynte jeg å be om å få mer av Den Hellige Ånd — uten å vite hva denne bønne egentlig innebar.

Det første som skjedde var at jeg kom i stadig dypere nød for min egen synd. Bibelen sier at Den Hellige Ånd opplyser om synd, og det var nettopp hva Han gjorde i mitt liv. Men så ble jeg av Ånden ført nettopp til påskebudskapet. Jeg fikk ta imot på nytt. Jeg opplevde befrielse og fikk en intens lengsel etter mer av Guds ord.

En venn fikk meg til å gå på et møte med den amerikanske tidligere bandlederen, Nicky Cruz. Da en bror der la hendene på meg og ba for meg ble jeg først helt stum — så følte jeg bare hvordan Himmelen åpnet seg og en uendelig kraft strømmet ned og fylte meg fullstendig. Der — og da — hørte jeg tungetale for første gang og det kom fra min egen munn. Siden det har jeg fått holde fast ved det Gud gav meg i Den Hellige Ånd og gjennom de fire B'er: Bibel, bønn, brødsbrytelse og brorskap, har jeg fått nåde til å stå i hans tjeneste siden.

En norsk teolog har sagt at han ikke ville bli forbauset om man fant Jesu legeme. Hva er din reaksjon på det?

For meg er noe slikt en absolutt umulighet. Da ville Guds ord ikke være sannhet. For meg er Guds ord ufeilbarlig. Vissheten om dette har ført meg inn i en ny livsform og gitt meg den grunn jeg bygger på. Daglig opplever jeg at løftene i Guds ord holder. Min synd er ved Jesu død på korset sonet. Når jeg ber om tilgivelse, vet jeg at jeg får det. Jeg forstår ikke alt i Bibelen — heller ikke alt det Gud gjør, men jeg hviler i vissheten om at Guds tanker er høyere enn våre tanker. Derfor fryder jeg meg over at jeg ikke bare ved å legge ferniss på et gammelt maleri kan få Jesus til å tre tydeligere frem, men at jeg også i min fritid kan få peke på ham som er påskens innhold og budskap.

Opplev misjonslandet Kenya

Se det store misjonsarbeide i Kenya og bli med på Pinsevennes Verdenskonferanse i Nairobi.

Dette er misjonsreisen mange har ventet på! Nå kan du oppleve det pulseerende menighetsarbeide og den sterke vekkeisen som går over Kenya. Du kan også delta på Pinsevennes Verdenskonferanse som holdes i Kenyatta Conference Center (Nairobi) og høre verdenskjente evangelister og bibellærere. Den kjente Kenya-misjonæren Jan Ernst Gabrielsen, som er godt kjent med de forskjellige misjonsfelt i landet, har lagt opp ulike reisealternativ:

Alt. 1 for nedovturen:	Avreise lørdag 4/9
Alt. 2 for nedovturen:	Avreise lørdag 11/9
Alt. 1 for hjemturen:	Avg. Nairobi søndag kveld 19/9
Alt. 2 for hjemturen:	Avg. Nairobi søndag kveld 26/9

Reiseledere:

Jan Ernst Gabrielsen

Rolf Erik Janøy

Ole Bjørn Urne

Du kan derfor være med i enten 1, 2 eller 3 uker ettersom du ønsker. Konferansen holdes i tidsrummet tirsdag 14/9-søndag 19/9 i Nairobi, og om du blir med i uken FØR konferansen, så blir du med på en tur til Vest-Kenya hvor vi besøker De Kanadiske Pinsevennes senter, Silas Owiti og hans arbeide, Norske Pinsevenners misjonsstasjon Thessalia, Finsk pinsemisjons bibelskole, og videre til Meru og Nord-Kenya hvor vi vil være med på store møter i helgen den 12/9 før vi drar til Nairobi på konferansen. Under konferansen vil det bli mulighet til én natts utflukt til et dyrereservat, og likeså en formiddagstur til Verdens største misjonsstasjon, Kijabe, Africa Inland Mission. Det vil også bli utflukter til bibelskoler og evangeliseringsentra i og omkring Nairobi under konferansen.

Uken etter konferansen drar vi først til Mombasa hvor vi vil møte de første menigheter som misjonær Walther Olsen startet. Vi vil også se minnesmerket etter Kenyas første evangeliske misjonær, og vi vil få slappe av et par dager ved det Indiske Hav. På torsdag kjører vi veien om Kitui og til Embu hvor vi skal være med på møter siste helgen, før avreise fra Nairobi på søndag kveld den 26/9.

Jan Ernst Gabrielsen som har vært misjonær i Kenya i omkring 5 år, og har reist mye i landet, blir med som kjentmann på hele opplegget. Reiseledere ellers blir Rolf Erik Janøy og Ole Bjørn Urne.

Prisene for flyreisen og opphold på hotell i Nairobi konferansedagene blir: a) kr. 5.550,- for billig hotell b) kr. 6.300,- godt hotell i sentrum. Rundturen første uken til Vest-Kenya og Meru — kr. 1.900,- og rundturen siste uken med Mombasa og Embu, kr. 2.300,-. Prisene for de andre turene kan fåes på forespørsel.

Du vil få en ypperlig anledning til å møte vekkeislivet i Kenya, med møter, både ute på markedsplassen og i de enkle kirkene, ose og høre begreistringen for Jesus, oppleve de usiviliserte stammene i Nord-Kenya, hvor fremdeles mange ikke har fått høre evangeliet, se Afrikas dyreliv på nært hold og oppleve den imponerende og varierende Afrikanske vegetasjonen, samtidig som du blir med omkring 10.000 pinsevenner fra hele verden i «Kenyatta Conference Center» på Verdenskonferansen. Opplev vekkeisen i Afrika, bli med to eller tre uker til Kenya!

Send din påmelding idag til:
JAN ERNST GABRIELSEN, OFTEBROVN. 32, 4580 LYNGDAL.

Jeg vil gjerne bli med til Kenya i september og ønsker å reise fra Norge den og komme tilbake den

Send meg nærmere opplysninger.

Merknader:

Navn

Adresse

Postnr. Poststed

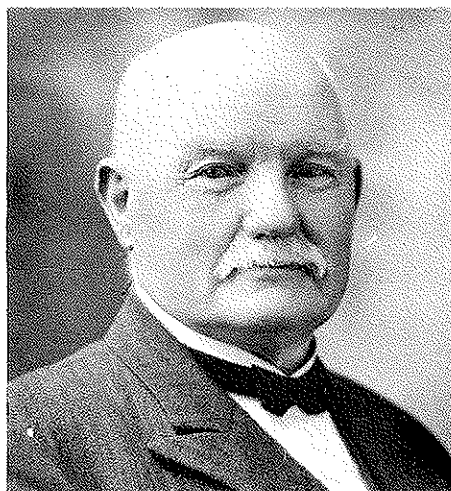
HINDRINGER

Artikkel 3

FOR FREMGANG

En årsak til at Guds rike ikke går mer fram, er at det er for meget uekte i våre gudstjenester, fremholder Severin Larsen. Han tar særlig for seg

Severin Larsen

sang-tjenesten i den kristen virksomhet. Her fortsetter artikkelserien av den kjente bibellærer som han skrev for 70 år siden.

UEKTE TJENESTE

«... si frem for hverandre salmer og hymner og åndelige sanger, syng og spill av hertet for Herren!» Efs. 5,19.

Guds frelse er åpenbart til oss i form av et rike, et rike som er kommet til oss og i oss. Dette rike er et naturlig rike i Åndens vesen, og trives best der hvor det kan utvikle seg etter sine egne naturlover. Det går kanskje an å dyrke drivhusplanter i Herrens vingård, men det er meget vanskelig og forbundet med en hel del religiøst kluss. For den som er plantet der på en naturlig måte, og som får vokse etter den livsnatur som finnes i det rike, er det derimot annerledes. Om han vil det kunne sies: «Enn i gråhåret alder skyter han friske skudd.»

Ordens Gud

Gud er ikke programmenes Gud, men naturens Gud. Når Jesus åpenbarte Gud for oss, forklarte han Gud på en slik måte at han tillot fire menn og bryte hull i taket og heise ned en syk mann for hans føtter. Midt under møtet! Istedenfor å bebreide de fire for at de forstyrret andakten, «så han deres tro, og sa til den verkbrudne: Sønn, dine synder er deg forlatt!»

Markus forteller at det bare var de skriftlærde som kritiserte denne handling. De mente nok, som en del andre av samme slag, at de var satt til å vokte veien til livet, slik at ingen andre skulle komme inn enn de som var etter deres eget hode. Noe hjerte hadde de tydeligvis ikke, for ellers hadde de ikke kritisert at mannen ble frisk. Og de hadde heller ikke da korsfestet herlighetens Herre. Men, sier noen: «Gud er ikke uordens Gud. . . » Ja, det har Paulus sagt før dem, og det er sant. Gud er både ordens, fredens og naturens Gud,

og fordi han er dette, har han imot alt som er unaturlig. Noe mer uorden enn det unaturlige finnes ikke i Guds rike.

Religiøse sangkor

Hvordan står det f. eks. til i de kristne sangkor? Er deres tjeneste sann? Ja, er den det, men er det ikke sant for dem hva de synger, hva er det så? Da er vi gått ut fra den døde religion i verden for å opprette en ny, som er av samme natur og vesen som den vi gikk ut fra.

Kan vi tenke oss en større uorden enn et religiøst sangkor, hvor det kanskje er mange uomvendte sangere som synger: «Jeg vil følge deg, O Jesus, du som gav ditt liv for meg.» Grenser ikke det til skuespill? Det er nesten å gjøre narr av Gud. Kan vi tenke oss at Guds velsignelse kan hvile over slikt? Jeg har ofte tenkt på damen med den gode sopranstemmen. Hun kunne ikke på noen måte unnværes i koret. Men det var stadig bråk med henne, fordi hun var uten fred og glede i Gud. Hun var også ikke så lite stolt av sin gode stemme. Det hadde så absolutt vært bedre å være henne foruten, selv om hun sang godt. For om hun ikke hadde vært med, hadde hun ikke besmittet de andre som levde med Gud.

Det er underlig hvor lett det kan gå slik i menighetene at man setter tjenestene høyere enn Gudslivet. Men hva er en tjeneste uten liv? Jo, det er døde gjerninger! Og tenk, min kjære leser, at selv fra dem kan Kristi blod rense vår samvittighet, så vi kan tjene den levende Gud. Heb 9,14. Jeg har i mange år fulgt med i sangkorenes tjeneste. Jeg skal derfor ikke skjule noe jeg er blitt overbevist om og sier rett ut: Det er ofte farlige foreninger!

Jeg vet at et kor av gudfryktige menn og kvinner kan syn-

ge til Guds ære. De kan synge i tro med det mål å forherlige Gud. Men ofte er sangkorene et smutthull for religiøse og uåndelige personer. Her finner de en viss tilfredsstillelse ved å sysle med religionens ytre form i form av sang og musikk som de liker. Men i sitt hjertes indre vesen hater de sann tilbedelse av Faderen, fordi de har lært seg selv å være uærlige når det gjelder kristendom.

Deres sang blir derfor akkurat slik som mannen sa da han gav hesten sin sagmugg: «Det fyller maven, selv om det ikke er kraft i det.»

Jeg har personlig erfaring for hvor farlig sangkorene kan være for det åndelige liv. Har jeg noen gang vært nær forfall, så var det gjennom et sangkor.

Da jeg var nyomvendt, trodde jeg alt var englelikt. Jeg hadde ingen anelse om hvilken fare jeg utsatte meg for da jeg sammen med flere andre nyvakte ble med i et sangkor. Det var en 30-40 stykker som var blitt vakt og kom med i koret. Mange av dem var bare litt påvirket, men ikke kommet igjennom til liv i Gud. Andre hadde derimot nådd fram til en hel overgang fra mørke til lys. Det varte ikke lenge før sangøvelsene fikk preg av atmosfæren på en restaurant, bare med den forskjell at det ikke ble servert øl eller vin, men derimot en hel del tomt snakk og flau vitser. De gamle som hedde vært i sangkoret tidligere, var helt verdslige mennesker, uten ringeste forstand på hva gudsfrykt var. De som skulle være vår hjelp, ble vår ruin. Det var på vinteren jeg ble omvendt til Gud og kom med i koret. På sommeren var koret som en helt verdslig forening, og det endte med offentlige skandaler. Det gikk så langt at menighetens forstander, som var en gudhengiven mann og en nidkjær sjelevinner, fra taler stolen måtte opplyse at menighetens kor måtte betraktes som oppløst, og kirkens lokaler stengt for deres øvelser. Hvor nær jeg dengang hadde falt i ulveklør! Det var nemlig flere religiøse menn som satte i gang en agitasjon mot forstanderen og menigheten. Disse forsøkte å rive oss med, men Gud være lovet, vi ble i siste øyeblikk reddet fra å rives med i deres sataniske spill. Siden den opplevelsen har jeg holdt nøye oppsikt med sangkorene i de virksomheter jeg har arbeidet i, særlig under vekkestider, når det åndelige liv skal fostres og næres. Det er nettopp da folk kan komme til å gå inn i religiøs tjeneste, istedenfor livet i Gud. Det finnes mange i dag, som ikke har annen kristendom enn en tom tjeneste. Under slike forhold kan sangkorene være utmerket og gjøre mye godt etter menneskelig bedømmelse. Den plante som ikke eier **livets grønt**, kan nemlig bevares uten både sol og vann, fordi den er kunstig laget. Det kan jo være en viss fordel å ha kunstige planter, **der hvor de ikke har naturlige**. Jeg har derfor blitt mer og mer overbevist om at den kjente predikanten Spurgeon hadde rett, når han mente at det kunstige bare var til hinder i Guds rike.

Men la det være helt klart at det er de som er så gjennom-

syret av Guds frelse at de har en naturlig tjeneste her. Enten de synger første, andre, tredje eller fjerde stemme, så er det hjertet som leker og synger. Under en slik åndelig atmosfære blir alt naturlig, og man synger både tøstømmig og firstemmig, ja love Herren på mange måter. Da synger man ikke for å **drive virksomhet, men det er virksomheten som driver sangen**. Den sterkeste drivkraft er da Helligåndens gjer-ning i oss.

Kunstig virksomhet

Også tilhørere og predikanter kan komme inn i det tilgjorte. Hele virksomheten kan bli kunsig. Da kan vi være sikker på at det ikke blir mange sjeler frelst. Når pastor **Spradebasse** og biskop **Høytidelig** begynner å styre i kirken, og folket er så troskyldig at de følger med på den leken, da kan vi være sikker på at Satan sitter igjen med ste-ken. Det blir ikke meget syndenød i kirker hvor man helst vil tale til menneskets fem sanser. Da kan man like godt bli med i den kirke som i århundrer har lagt an på det. Der vil man finne noe for både øyne og noe for nesene (røkelse), og høresansen vil vekkes med den fine, tiltalende musikk.

Men vi tror at kjød og blod ikke kan arve Guds rike (1. Kor 15,50) og da er det lite hjelp å søke noe for sansene. Men hva skal stakkars søkere gjøre? De kjenner trang etter religionen, men de forstår ikke at det er Gudsvesenet i dem som gir denne trang. Derfor begynner de å bli religiøse på menneskelig vis. Eller de blir det fordi de er oppdradd til det. Men hva enn årsaken er, så er kjødets sanser i fiendskap med Gud. Rom 8,7.

Det store tremaktsforbundet, Satan, verden og kjødet, har ingen ting imot tilgjort kristendom. Den kan nemlig få samvittigheten til å sove mens de gjør sin døde religiøse tjene-
neste. Den kan få folk til å varme seg ved en malt ild. Den kan få frie menigheter til å slutte seg til Laodikeamenighe-
tens bekjennelse: «Vi er rike og mangler ingen ting.»

Selvtilfreds

Selvtilfredshetens stempel settes på alt. Det er stor makt i det. Det kan få folk til å gi så meget at virksomheten holdes oppe. Det kan få medlemmene til å komme på møte iblant, og til og med holde en lang, pen bønn iblant, særlig når det blir oppfordret til det.

Men det er en ting som man aldri kan få selvtilfredsheten til å gjøre, og det er å tilbe Gud. Til det er den altfor glad i seg selv.

Tilbedelsen kommer nemlig av kjærlighetens overflod.

Neste nr.: «Kirkefolk istedenfor misjonsfolk.»

Tegning: Rolf Janson

Hvordan står det f.eks. til i de kristne sangkor? Er deres tjeneste sann? Ja, er den det, men er det ikke sant for dem hva de synger, hva er det så? Da er vi gått ut fra den døde religion i verden for å opprette en ny, som er av samme natur og vesen som den vi gikk ut fra.

Sven Nilsson:

Omvendelse fra religiøsitet

Art.
3

Korset og vår tjeneste i Guds rike

Korset er Guds hemmelige visdom og åpenbarer det prinsipp som Gud utfører alt sitt verk i denne verden etter.

Det viser hvordan Gud kommer til å ta for seg menneskets egen styrke og visdom — Han henger det på korset!

Det er årsaken til at det naturlige mennesket, enten det er religiøst, som jødene, eller fylt med visdom, som grekerne, aldri kan sette pris på korsets faktum.

I dette ligger korsets dårskap og anstøtssten! Korset setter all menneskelig styrke utenfor og stiller derfor mennesket uten noe som helst det kan rose seg av innfor Gud. For han vil ikke at noe menneske skal kunne rose seg innfor Ham.

Tjenesten på samme vilkår som frelsen

Vi gjør lett den feilen bare å betrakte korset som en spesiell hendelse i Jesu liv. Men Jesus viser oss tydelig at vi ikke bare blir frelst på korsets vilkår — dvs. i en situasjon av absolutt svakhet og avhengighet av Gud, av nåde — vi må også være villige til å tjene Gud og utføre hans verk på samme vilkår, nemlig ved å bære korset idet vi etterfølger Jesus:

«Den som elsker sitt liv, skal miste det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv. Om noen vil tjene meg, må han følge meg, og der jeg er, skal også min tjener være.» (Joh 12,25—26)

Det å erfare korset i sitt liv hører nøye sammen med vår tjeneste om vi skal kunne formidle liv til mennesker.

Dette må fremfor alt vi som forstandere lære oss i Mesterens skole. For det er fullt mulig å være frelst gjennom korset, og siden forsøke å leve det nye livet gjennom naturlig kraft og tjene Gud i vår egen visdom og menneskelig styrke. Det er forklaringen på at det finnes så mye religiøs virksomhet uten Guds kraft.

Korset må bryte din egen styrke

I Guds rike er det slik at Guds kraft og menneskelig styrke gjensidig utelukker hverandre. «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren.» Vi må forstå at det ikke bare er synd eller vår gamle natur som utgjør en hindring for Guds verk gjennom vår tjeneste. Også våre egne anlegg, vår sjeliske kapasitet, vår viljestyrke, våre egne ambisjoner — alt dette må få en berøring av korset inntil det når dødens svakhet for å kunne funksjonere i en ny natur som formidler liv.

Dersom ikke hvete-kornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet, men dersom det dør, bærer det mye frukt.

Da Jesus døde på korset, var det ikke bare kroppen hans som døde, det var alt det han kunne i seg selv som døde, alt det han hadde rett til. Jesus var begavet. Jesus hadde en sjelisk kapasitet som menneske. Han hadde en egen vilje. Men han avsto fra å bruke noe av dette i sin egen kraft. Han levde sitt liv gjennom Faderen i stadig avhengighet av den hellige Ånd.

Men selv om vi med vår forstand og vårt sinn aksepterer disse vilkår for vår tjeneste, må Herren også få utføre sitt verk i vårt liv — et verk som leder til en virkelig erfaring av svakhet og død.

Vi ser det i Abrahams liv. Akkurat på det området der Gud ville åpenbare sin kraft, måtte Abrahams egen styrke bli brutt. Det var først når både Sara og Abraham mistet all menneskelig mulighet til å gi liv til en sønn, at Gud kunne bruke kroppene deres.

Jakob, som i mange år forsøkte å hjelpe Gud i å oppfylle sitt løfte, måtte få en berøring av korsets kraft til svakhet for å komme inn i Guds plan. Moses og Peter er andre eksempel, som kan hjelpe oss til å forstå hva dette dreier seg om.

Min erfaring er, at akkurat på de områdene hvor jeg har hatt min natur-

lige styrke, har Herren latt meg kjenne min største svakhet. Og Herren vet hvilke omstendigheter han må anvende for å kunne utføre dette inngrepet i våre liv. La meg på nytt understreke: Korsets død for vår naturlige styrke er ikke idealistisk å innta en holdning av svakhet. Den gir oss en virkelig opplevelse av svakhet, der jeg ikke lenger har noe annet alternativ enn Den Hellige Ånds kraft.

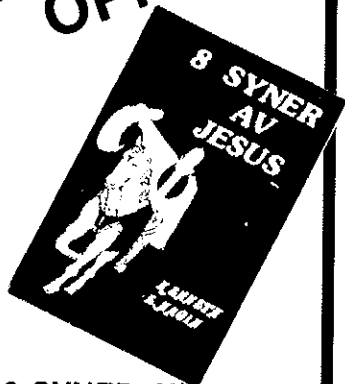

SVEN NILSSON

taler i Folkets Hus, Porsgrunn, fredag 19. mars kl. 19.30. Åge Åleskjær, Kjell Haltorp, Rolf E. Janøy m.fl. deltar. Sang av «Evangelie Kwartetten».

Alle hjertelig velkommen!

**NYTT
OPPLAG**

8 SYNER AV JESUS

Kenneth E. Hagin

«Da hørte jeg fottrinn ute i korridoren. En kledd i hvitt kom inn. Jeg antok at det var en sykepleier. Da jeg så nærmere etter, så jeg at det var Jesus! Jeg fikk gåsehud over hele kroppen....»

Kr. 20,-

Kan bestilles fra:
DISIPPELSENTER
Postboks 57
3647 Hvitvingfoss
Tlf. (03) 76 84 34

AGAPE FORLAG

LEVE I GUDS RIKE

NY KASSETTBOK

Bok nr. 5 har disse kassettene:

- 241 Sven Nilsson: Leve i Guds rike
- 242 Henry C. Johnsen: Virkelig fri
- 243 Kjell Haltorp: Åpenbaring
- 244 Sven Nilsson: Kampen i Åndens verden
- 245 Sven Nilsson: Guds personlige ledelse
- 246 Sven Nilsson: Vandre i Kristus — I
- 248 Kjell Haltorp: Troens fundament — I
- 250 Henry C. Johnsen: Kamp og seier — I

8 sterke budskap i egen kassettbok til kr. 160,00 (pluss porto)

Kassettene kan også fåes enkeltvis til kr. 20,00 pr. stk.

Disse seminar kan fåes i tillegg til kr. 20,00 pr. stk.

- 247 Sven Nilsson: Vandre i Kristus — II
- 249 Kjell Haltorp: Troens vekst — II
- 251 H. C. Johnsen: Kamp og seier — II
- 252 K. E. Olsen/J. Jakobsen: Evangelisering i hverdagen - I
- 253 K. E. Olsen/J. Jakobsen: Evangelisering i hverdagen - II

Navn:

Adr.:

Postg.nr.

Sted

Send bestilling til:
DYNAMIS KASSETTER
3190 Horten

UTRUSTNINGS-SAMVÆR for forkynnere og menighetsledere

Tid: 18. til 20. mars 1982. (Samling 18. mars kl. 18.00)

Sted: Kragerød ungdomsherberge

Pris: Kr. 128,00 pr. døgn med full pensjon. (Pluss kr. 20,00 om du ikke tar med sengeklær.) kr. 230,- for hele oppholdet.

Påmelding: Pastor Pauli Stålesen, Boks 44, 3971 Langesund.

PÅMELDING STRAKS! Begrenset plass.

Deltagere: Forkynnere, og menighets-arbeidere. Hensikten med samlingen: *Styrke og inspirere Herrens vitner på tvers av kirkesamfunnsgrensene til større brukbarhet i tjenesten. Aktuell bibelundervisning, samtale, forbønn, lovsang og omsorgsfullskap i et utformelt opplegg.*

SVEN NILSSON, ÅGE ÅLESKJÆR, ROLF ERIK JANØY, KJELL HALTORP m.fl. deltar

Arr.: «PIONEREN»

Nå har vi «Seiers-korset»!

Sølvkors, sterlingkr. 100,-
Gullkors, 18 karatkr. 780,-

Be om oversikt over andre kors-produkter!

Send din bestilling i dag til: LOGOS FORLAG, 4480 KVINESDAL.

Ånds- utgytelse i vårt århundre

Tekst: Dennis Baker

TVERRKIRKLIGE BEVEGELSER MED PINSEBAKGRUNN

Omkring 1950 var pinsevevne i høy grad blitt fanget inn av sekterismen. Den ilden som nesten ikke var til å kontrollere i begynnelsen av århundret var i økende grad blitt begrenset til systemer. Og likevel fortsatte den å brenne, noe i dens natur gjorde den lite egnet til begrensninger. Pinsebevegelse og vekkelse er uadskillelige.

Så begynte tingene å skje i årene omkring 1950. Demos Shakarian holdt møter for forretnings- og yrkesmenn i Cliftons kafeteria i Los Angeles. Kathryn Kuhlman begynte å lede helbredelsesmøter i en liten by nord for Pittsburgh. Og Gordon Lindsay begynte å utgi magasinet **The Voice of healing** (Helbredelsens røst).

Ut fra slike begivenheter har det vokst fram en rekke organisasjoner og bevegelser som vi kan kalle parakirkelige. De svarer ikke til det vi mener med kirkesamfunn. De har ikke faste menigheter eller forvalter sakramenter. Men de utfyller og fullstendigjør kirkens gjerning. Derfor grupperer vi dem som om de på en måte er en del av kirken og likevel avsondret fra den — de eksisterer ved siden av den. (Para = ved siden av.) I denne artikkelen vil vi forsøke å identifisere noen av disse organisasjonene og ganske kort vurdere deres betydning for menigheten og verden.

The Full Gospel Business Men's Fellowship International (Det fullevangeliske internasjonale fellesskap for yrkesmenn) har sprunget ut fra Demos Shakarians virksomhet. Kathryn Kuhlman bygget også opp en organisa-

sjon, men den synes å ha hatt til hensikt å tjene hennes virksomhet fremfor å fortsette som en uavhengig virksomhet. Gordon Lindsay grunnla **Christ for the Nations** (Kristus for nasjonene) som også innbefatter et treningsinstitutt for misjonsvirksomhet, i Dallas, Texas.

The Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI) har vokst fra sin beskjedne begynnelse i Cliftons kafeteria til mer enn 2 000 avdelinger i 75 land i dag. Mye av det som har hendt i den karismatiske bevegelsen siden 1950, kan på en eller annen måte spores tilbake til FGBMFI's virksomhet. **Logos International Fellowship** (Logos internasjonale fellesskap) dukket for eksempel opp i den tiden Dan Malachuk var aktiv innen the Full Gospel Business Men. En rekke av dagens kjente karismatiske ledere — blant dem Pat Robertson, Harald Bredesen, Jim Bakker, Paul Crouch, Oral Roberts, Rex Humbard og John Sherrill — hadde i begynnelsen en plattform i forskjellig FGBMFI-avdelinger eller forsamlingsmøter. Organisasjonen var like ens delaktig i antenningen av Den katolske karismatiske bevegelsen.

Ved heller å møtes i restauranter enn i kirkebygninger har fellesskapet etablert et nøytralt grunnlag, og på dette har folk med den forskjelligste bakgrunn møtt Gud på mektig vis. Det siktet særlig på ledere, spesielt innen forretningsverdenen og styringsverket, og har som følge av dette hatt en enorm fremgang ved å oppreise en hær av legmenn til å evangelisere verden.

En beslektet organisasjon, **Women's Aglow Fellowship** (Fellesskapet av kvinner i glød), steg fram fra et lunsjmøte i Seattle i 1967. I dag er det over 1 300 fellesskap som møtes rundt om i verden. Ved siden av å holde frokost-, lunsj- eller middagsmøter i restauranter står de bak TV-program, opplegg for ungdom, bønnemøter og bibelstudier. De internasjonale hovedkvarterene knytter alle fellesskapene sammen gjennom diverse publikasjoner, særlig **Aglow** magasin.

Vi kan ikke greie annet enn ganske kort å nevne noen av de andre personlighetene og gruppene som utgjør de parakirkelige organisasjonene med utspring fra pinsebevegelsen. Kristne fjernsynsprogram er i høyeste grad synlige blant dem, og de har antatt slike dimensjoner at bare de alene fortjener en artikkel.

Oral Roberts er en gåte i denne anledning. Lenge virket han innen **the Pentecostal Holiness denomination** (Pinse Hellighetskirken). Nå er han tilknyttet Den forente metodistkirke. Ikke desto mindre har han en uomtvistelig «atmosfære» av parakirkelighet med seg. Hans stadige framtrede i fjernsynet i 50-årene (da han reiste omkring i landet med et kjempetelt) har siden gjort det mulig å reise et universitet, et medisinsk senter og skole og gedigne fjernsyns-show.

T. L. Osborne er ikke så velkjent i Amerika som Oral Roberts. Men hans korstog i andre land har tiltrukket et forbløffende antall mennesker, og er

*Osborne er en av de som leder en parakirke-
lig virksomhet i USA i dag.*

kanskje ikke ville hatt råd til noen teo-
retisk utdannelse. Han utgir bøker og
ett magasin.

Jimmy Swaggart er pastor innen
the Assemblies of God og likevel når
hans virke langt utover de optrukne
grensene for en menighets virkeområ-
de. Han vokste opp i skyggen av sin
fetter, rock'n'rollstjernen Jerry Lee
Lewis i Louisiana. I dag er hans plateal-
bum bestselgere innen den kristne mu-
sikkens område. Hans møter rundt om
i statene vises regelmessig over en stor
kjede av fjernsynsstasjoner.

George Otis har opprettet sitt **High
Adventure Ministries** (Store hendelsers
tjenestegjerning), og han har vært ak-
tiv i mange år med å vitne, lære og
skrive bøker. Hans organisasjon er ik-
ke stor, men i den senere tid har han
fått mye oppmerksomhet ved å oppret-
te en radiostasjon i en sektor av Sør-
Libanon som er kontrollert av major
Saad Haddad. Denne er kjent som
«Christian Free Lebanon» (Det frie
kristne Libanon). Området støttes av
Israel siden den virker som en fender
mot terroristangrep på de nordligste
kibbutzene. Det amerikanske statsde-
partementet er skeptiske til Otis siden
landet vårt ikke anerkjenner Haddads
regime. Otis er imidlertid glad over
muligheten til å formidle det kristne
budskapet på enkel vis over eteren —

godt oppspedd med doser av country
og westernmusikk — inn over dette
plagede området. Det inkluderer Nord-
Israel, Jordan, Syria og Libanon.
Otis' hovedkvarter ligger i Van Nuys,
Kalifornia.

Ralph Mahoney representerer en
gruppe pinselidere som har drevet med
en eller annen form for parakirkelig
tjenestegjerning. Han er leder for
**World Missionary Assistance Plan
(World MAP)** (Rådet til hjelp for ver-
dens misjonsvirksomhet) i Burbank,
Kalifornia. Hans mål er å spre sunn
lære og Pinsens erfaring til kirkeledere
i den tredje verden. Han leder også
sommerleirer langs Vestkysten som før-
rer vekkelse til amerikanerne og som
hjelper med å skaffe støtte til virket i
andre land.

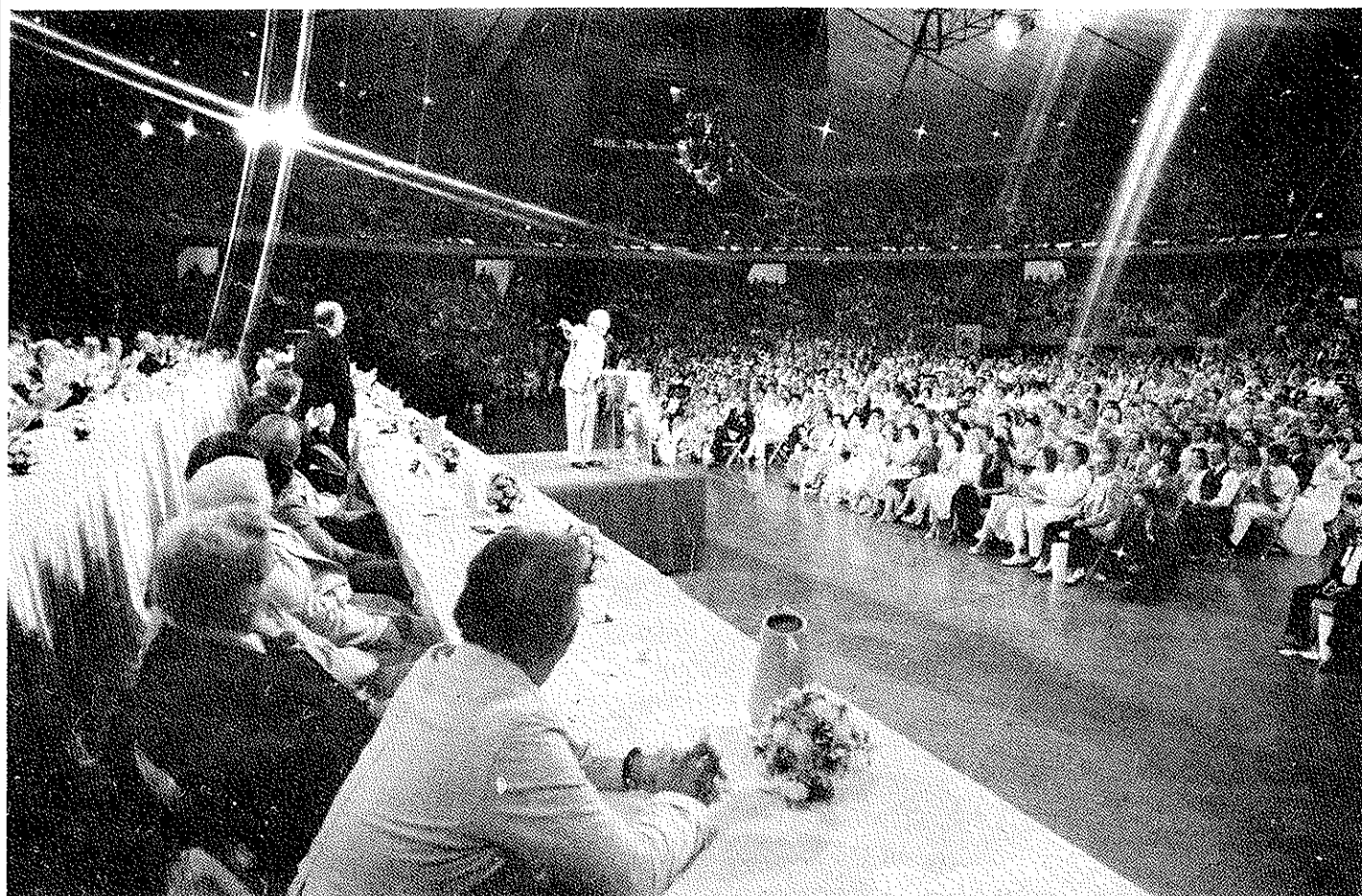
En annen betydelig parakirkelig or-
ganisasjon har blitt omdiskutert. Det
er **the Holy Spirit Teaching Mission**
(Den Hellige Ånds undervisningsmi-
sjon) — et forbund mellom Derek
Prince, Bob Mumford, Don Basham
og Charles Simpson. De var særdeles
klare lys i horisonten i en periode, men
la etter hvert stor vekt på underkastelse
og disippelskap — noe som mange fant
sterkt overdrevet.

Der er mange flere parakirkelige
virksomheter, men plassen tillater ikke
oppregning av flere enn de eksemplene
som allerede er presentert.

blitt fulgt av forunderlige mirakler.
Hans hovedkvarter ligger i Oklahoma,
som også Roberts gjør.

Morris Cerullo har hatt møter både
i De forente stater og i andre land i åre-
vis. I sitt hovedkvarter i San Diego,
Kalifornia, har han opprettet et tre-
ningscenter for pastorer, særlig for
dem fra den tredje verden som ellers

*The Full Gospel Business Men's Fellowship
International har hatt stor innflytelse på
vekkelsen. Her taler presidenten, Demos
Shakarian, ved en verdensforsamling.*

Mange av oss er blitt betydningsfullt påvirket av en eller annen parakirkelig organisasjon, men vi er sannsynligvis for nær trærne til at vi kan si så mye om skogen. Om vi tenker på tidligere tilfeller i kirkehistorien får vi litt avstand til vårt emne.

Den tidligste sak som jeg husker er et dokument som kan skrive seg fra det andre århundre og som kalles **the Didache** eller De Tolv Apostlers Lære. Det er i det vesentlige en håndbok for kirkeledere, og det inneholder en stor mengde råd om hvordan omreisende profeter skal behandles — menn som var av kirken, men ikke i den. Disse profetene var på en måte de parakirkelige virksomheter på den tid.

I middelalderen florerte klosterlivet som en slags parakirkelig misjonsvirksomhet. Mange karismatikere i dag viser til eskuordinære hendelser i Frans av Assisis liv. Og — hevder de — disse viser at han var litt av en pinsevev og så.

I det attende århundre, begynte metodismen som en parakirkelig bevegelse. John Wesley betraktet metodistenes bodehus som tilføyelser til the Church of England (Den engelske kirke), og alle gode metodister fortsatte å motta nattverden fra sine anglikanske sogneprester. I tidens løp kan vi se hvordan metodismens status som en parakirkelig bevegelse smuldrer opp og gir plass til en fastere struktur av et kirkesamfunn.

Med metodismen ga også liv til helighetsbevegelsen som så i sin tid ga liv til pinsebevegelsen. Og slik ble ilden ført videre fra generasjon til generasjon selv om det ofte skjedde gjennom bakdøra.

Et av de mektige temaer som gir drivkraft til den karismatiske bevegelsen og forhindrer stagnasjoner er den faste forventningen om at Kristi gjenkomst er nær. Charles Price profeterte til Demos Shakarian i 1944: «Du er ved å bli vitne til en av de største begivenheter som er forutsagt i bibelen og du kommer til å spille en rolle i den.» Og han tilføyde: «Når du ser det, vil du vite at tiden for Jesu komme er meget nær.» Denne samme holdning gjennomtrengte oldkirken. Jesu gjenkomst var nær. Det var ikke tid til å bekymre seg med kirkesamfunnsaker. Men da de istedenfor Jesu komme opplevet det andre århundre, ble behovet for organisasjon og koordinering altoverskyggende.

I dag kan vi vente at noe av det samme vil skje med noen av de pinse-parakirkelige organisasjonene vi har berørt i denne artikkelen. Deres virkning har vært stor. Bokstavelig talt har hundretusener mennesker kommet til Kristus gjennom dem, blitt døpt i Den Hellige Ånd eller helbredet fra plager. Men det er nettopp denne slags fremgang som skaper organisasjon og byråkrati.

Dersom vi skulle få 70 nye år, kan vi forutsi at de fleste av de virksomhetene vi har nevnt ikke vil ha særlig betydning lenger eller at de er blitt forandret til noe mer etablert og kirkelig enn de er i dag. Men dette bringer oss fram til det spørsmålet som opptar nesten enhver kristen når han tenker fremover. Har vi 70 år foran oss? Har vi endog så mye som sju?

Oversatt av Bjørg Tolleshaug fra Logos Journal

NICKY CRUZ i Norge igjen

Oslo 11. og Skien 12. mai

Han er etterhvert svært godt kjent i Norge. Først og fremst gjennom boka og filmen (Korset og springkniven), som forteller om den tidligere gjenglederens liv og omvendelse. I dag er Nicky Cruz en verdenskjent kampanjetaler. Man kan vel nesten snakke om at han har blitt et symbol og et vitnesbyrd om **håp**. Han samler tusener av ungdom på sine møter, hvor han enkelt forteller hva Jesus har gjort for ham.

Og nå i mai er han altså her igjen. Det blir en to-dagers lynvisitt i Jordal Amfi og Skienshallen, arrangert av Ten Center.

FORKAMPANJE I OSLO 3.-11. MAI

I en uke før Nicky Cruz-møtene vil det være en forkampanje med evangelisering i **Oslos gater**. Unge kristne fra hele landet inviteres til å være med på å «tatovere» byen med budskapet om Jesus, og fortelle at det finnes et **håp**, en sikker klippe å stå på midt i denne gyngende verden.

Evangeliseringskampanjen starter **mandag 3. mai**. Det vil bli **morgensamlinger** for deltagerne, med bønn, lovsang og bibelstudier i forskjellige menigheter og lokaler i byen. Fredagskvelden blir det **bønnenatt** i friluft, og lørdag **Jesus-festival** på St. Hanshaugen. Evangeliseringskampanjen fortsetter mandag og tirsdag, og avslutter med stormøte på **Jordal Amfi**, hvor **Nicky Cruz** taler.

Som inspiratorer og bibel-lærere under evangeliseringskampanjen blir Åge Åleskjær, Kjell Haltorp, Ole Bjørn Urne og Martin Meland med.

Det knytter seg allerede stor forventning til denne aksjonen, som åpenbart byr på store muligheter til å nå masse mennesker med evangeliet om Jesus. Alle som **ønsker å være med** i denne evangeliseringskampanjen kan melde seg på ved å skrive til

TEN CENTER,
Geitemyrsvæien 29, Oslo 1.
(Tlf. 02-46 38 10).

Det vil bli ordnet med overnatting for dem som ikke kan ornde dette privat. **Bli med på en fest-uke med Guds folk i Oslo.**

Abonner for 1982:

INNTA NYE OMRÅDER i ditt kristenliv!

Inspirasjonsdager i Horten 82: 20-23 mai.

- Samlinger som er åpen for alt Guds folk.
- Dager som skal hjelpe oss til å innta nye områder.
- Særlig vil fellesskap og tjeneste i Kristi legeme stå i fokus.
- Vi ber om at Jesus selv må bli forherliget under disse samvær. Blant de som vil medvirke er: Lars Erik Lindvall, Åge Åleskjær, Henry C. Johnsen, Magne Friestad, Rolf Erik Janøy, Terje Rygh, Svein Thorkildsen, Kjell Erik Olsen m.fl.
- Lovsangsgrupper vil lede forsamlingen i lovsang og tilbedelse.
- Samling i grupper og offentlige møter. Aktuelle seminar.

La disse dager få prege deg til ny brukbarhet.

SANNHET

Den svenske pinsepastor, historiker og forsker Bertil Carlsson, tar i en serie artikler for seg temaet: «SANNHET».

«For vi makter ikke noe mot sannheten, bare for sannheten». 2 Kor 13,8.

Man kan snakke om ulike former for sannhet. F. eks. sannhet som bygger på erfaring og iakttagelse, sannhet som springer fram av et klart og redelig sinn, sannhet som blir åpenbart av Gud og sannhet som bygger på en eller annen etikk. Disse forskjellige sannhetsbegreper griper ofte inn i hverandre, men det kan være både nødvendig og lærerikt å forsøke å forstå dem hver for seg. Hvorfor er det da så viktig for oss å fange inn sannheten og forstå den rett? Jo, hver enkelt av de ulike sannhetsbegreper har sin spesielle funksjon. All virkelig sannhet skal frigjøre mennesket til å virkeliggjøre sin bestemmelse som avbilde av Gud. Sannhet så vel som mangel på sannhet er med å påvirke både menneskets indre og ytre miljø.

Før jeg går nærmere inn på dette, vil jeg gjerne si at sannheten til og med kan misbrukes. Man bruker da ikke sannheten på kristent grunnlag, altså for å hjelpe et medmenneske eller en gruppe medmennesker, men man gjør et faktisk forhold til et slagtre. Man velger å komme med en ondskapsfull sannhetsuttalelse. Dette er imidlertid ikke kristent inspirert. Det å skade et medmenneske eller en gruppe medmennesker i sannhetens navn bare for å skade, er like ille som å gjøre det med løgnen som kampmiddel. Middelet helliger ikke målet, like lite som målet helliger middelet.

Når nå dette er sagt — og det var nødvendig å få si dette akkurat her — vil jeg gå litt nærmere inn på et av de tidligere nevnte sannhetsbegreper. Jeg tenker da på begrepet etisk sannhet. Med etisk sannhet mener jeg et forhold, en påstand som ideologisk er for-

ankret i en nærmere angitt etikk, f. eks. den kristne. Om jeg for eksempel sier at jeg elsker mine medmennesker, er dette naturlig ut i fra en kristen be-kjennelse. En sann kristen elsker sine medmennesker. Men dersom mine atti-tyder og handlinger sier noe helt annet, er min påstand ikke troverdig. Den burde være det, men er det ikke. Lep-pene sier en ting og livsholdningen noe annet. Dette skaper miljø, familiemi-ljø, arbeidsplassmiljø, menighetsmiljø osv. Det finnes full anledning for hver og en av oss til å spørre seg selv om det er behovet for sannhet eller behovet for løgn som karakteriserer vår opp-førsel. Menneskene i våre omgivelser — både yngre og eldre — påvirkes av det miljø som vi er med og skaper.

Det er i løpet av tidlige barneår at personligheten formes. På samme måte er den nyfrelste åpen og følsom. Her har sannsynligvis miljøet mye å si. Barn og nyomvendte er gode iakttagere. Deres behov for sannhet er stort. De reagerer uten å tvile innfor Keise-rens nye klær. Men de er også lette å forme. Turer omgivelsene fram med en dobbeltmoral, og blir barna og de ny-omvendte matet med hel- og halvløg-ner, uteblir ikke effekten. Noen blir usikre og urolige. Deres følelse av sannhet og rett sier dem en ting, mens for-eldrenes og omgivelsenes løgnverden sier dem noe annet. Andre barn eller nyfrelste tilegner seg snart løgnverde-nens handlingsmønster. Løgnen blir noe naturlig. Løgnen utvikler seg til å bli et behov. Får de siden en om-gangskrets eller kommer de inn i et forenings- eller menighetsliv der gren-sene mellom sannhet og løgn er flyten-de, befestes personligheten i en tvety-

dig livsholdning.

Det snakkes mye om avkristning i vårt land i fromme kretser. Ateister og kulturradikalere av ulik kulør tilskri-ves hovedansvaret for dette. Personlig tror jeg, at det er overvurdering av de-res betydning. Jeg undres iblant på om ikke klappjakten på dem er et forsøk på å skjule de virkelig skyldige. Av-kristningens mest effektive våpen er nemlig de navnkristne i allmennhet og de navnkristne foreldre i særdeleshet. I deres miljøer avkristnes vårt land i taushet bak en velpusset religiøs og kul-turell fasade.

En slik analyse blir de navnkristne nå for tiden vanligvis ikke utsatt for. Man må i det hellige statistikktenken-des navn passe godt på de høye tallene. De økonomiske bidragene fra samfun-net beror jo også som oftest på med-lemstallet. Dertil kommer at predikan-ten kan fristes til å ta mer hensyn til sin populæritet. Skarenes jubel forveksles da med Guds Ånds sanksjon og mas-sens makt med den hellige Ånds kraft. Predikantene blir da snarere diploma-ter enn profeter. «Uten åpenbaring kommer folket på villspor», sier Bible-len. Og så lever navnkristendommen videre.

Men hvor står behovet for sannhet, ja for sannheten, hele sannheten og in-genting annet enn sannheter — som den franske vitne-eden lyder?

Hva ville hende i Norden om alle prester, predikanter og politikere, ja, hele folket i sin helhet, i løpet av en ukes tid begynte å snakke bare sannhet?

de åndelige gaver

Artikkel 9

Tekst: Leif Jacobsen

HVORDAN OPPDAGE OG UTVIKLE DIN NÅDGAVE

Vi er nå kommet fram til den siste artikkelen om de åndelige gaver. Jeg tror jeg kan si at vi er kommet fram til den viktigste delen. Tidligere har vi gått igjennom de forskjellige nådegaver og sett hvordan de fungerer ut fra Bibelen og hvordan de bør fungere i dag. I denne artikkelen er spørsmålet: Hvordan skal DU oppdage DIN nådegave, og hvordan skal DU fungere med denne nådegaven på Kristi Legeme. Det er liten praktisk nytte for deg om du VET mye om nådegavene, men det ikke fungerer i ditt liv.

«**H**vis hele kroppen var øye, hvor ble det da av hørselen? Hvis det hele var hørsel, hvor ble det da av luktesansen? Men nå har Gud gitt hvert enkelt lem sin plass på legemet, slik han ville det. Hvis det hele var ett lem, hvor ble det da av legemet? Men nå er det mange lemmer, men bare ett legeme.» 1. Kor 12,17-20.

Nådegaven må fungere i en sammenheng.

Dersom du skal fungere med din nådegave, må du tilhøre en menighet. Dette sier igrunnen seg

selv. Et lem må være festet til et legeme for å ha noen mening og funksjon, og en kristen må tilhøre et synlig samfunn av troende for å kunne utfolde sin tjeneste. Det er ikke nok at du sier at du tilhører den universale menighet. Hvordan skal du kunne tjene den universale menighet om du ikke tilhører en lokal menighet? Det er i den lokale menighet du skal ta det konkrete ansvar, og det er i denne sammenheng din nådegave skal fungere. Når dette har skjedd, kanskje Herren utvider området for din nådegave, slik at du kan tjene en større del av Kristi Legeme. Men du vil hele tiden tjene i en synlig sammenheng av kristne.

Gaver og roller.

En åndelig gave er som vi tidligere har sett, en åndelig utrustning som enhver kristen har fått av Gud, nærmest i «fødselsdagspresang» ved den nye fødsel. Den varierer fra person til person og gjør den enkelte kristne til en «spesialist» innenfor dette spesielle området. Det er på dette området Gud vil at du skal bruke din tid og dine krefter. Det er med denne utrustning du skal fungere på Kristi Legeme.

En rolle er noe du går inn i når du tar på deg oppgaver som ikke tilhører din nådegaveutrustning. Du tar på deg denne oppgaven fordi situasjonen krever det av deg. La meg ta et eksempel. Noen kristne har evangelistenes nådegave. Når de evangeliserer blir det resultater. Det er effektivitet. Men ikke alle har evangelistens nådegave. Alle derimot, skal være vitner om Jesus. Alle bør benytte de anledninger Herren legger i ens vei til å hjelpe andre til å møte Jesus. De første har nådegaven til å evangelisere. De andre går inn i en rolle når situasjonen krever det.

Det er en hovedsak at du bruker mesteparten av din tid og dine krefter der hvor de har din nådegave og ikke i områder som ligger utenfor din nådegaveutrustning, selv om du i visse situasjoner må ta på deg oppgaver som du ikke akkurat har nådegaveutrustning for, og at du ikke må bli fanatiker den veien, så er det viktig at du konsentrerer din tid og dine krefter der hvor Gud har satt deg på Kristi Legeme.

Fem trinn for å oppdage din åndelig gave.

1. Gjør deg kjent med hva Bibelen lærer om de åndelige gaver.

Det er viktig at du først får klarhet i hva Bibelen lærer om de forskjellige åndelige gaver. Det er også nødvendig at du får klarhet i hvordan disse skal fungere i Legemet osv. Dette har vi forsøkt å gå gjennom i tidligere artikler i denne serien.

2. Be over hver enkelt gave.

Søk Herrens åsyn i bønn og vær åpen for at han vil gi deg de gavene han vil. Legg merke til at Bibelen faktisk taler om et samarbeide når det gjelder utdelingen av nådegavene. Vi blir oppfordret til å strebe etter de største nådegaver. Dette er en lengsel Gud legger ned i vårt hjerte om at en eller flere nådegaver spesielle nådegaver skal fungere i våre liv. Samtidig lærer Bibelen at disse gavene deles ut etter som Herren vil. I virkeligheten funge-

re det vel slik at de gaver Herren vil at vi skal ha, de legger han ned en trang i våre hjerter etter.

3. Undersøk dine følelser når du fungerer innenfor området for en eller annen nådegave.

Legg merke til hvordan dine følelser er når du er opptatt med det som ligger innenfor en eller annen nådegave. La meg si at dette ikke gjelder nådegavene i 1. Kor 12,7-11. Der utdeler Ånden nådegavene direkte i hver enkelt situasjon, og det kan ikke bli snakk om å fungere innenfor noen av disse områdene uten at du har den spesielle nådegaven. Men når det gjelder andre nådegaver, f. eks. hyrde, lærer, evangelist, hjelpe, barmhjertighet, gi osv., så er det viktig at du kjenner sanksjon innenfor de forskjellige områdene. Legg også merke til hvilken nådegave du ikke har, hva du ikke liker å være opptatt med og hva som egentlig ikke fungerer i ditt liv.

4. Legg merke til din effektivitet.

Når du fungerer med den nådegaven Gud har tiltenkt deg vil du se resultater. Du vil være effektiv i positiv betydning som en kristen. Herren får utrette noe gjennom deg. Om du aldri ser resultater av din tjeneste, er det kanskje en pekepinn på at du er på feil plass og opptatt med noe annet enn det Gud hadde tenkt for deg.

5. Forvent stadfestelse fra andre kristne.

De forskjellige lemmene på legemet samarbeider og gir hverandre anerkjennelse. Når du fungerer på den plass Gud har tiltenkt deg, vil du oppleve en stadfestelse fra andre kristne. De vil sette pris på deg og din tjeneste, og du vil ha følelsen av å stå i en sammenheng.

Tenk sindig.

«**I**kraft av den nåde jeg har fått, sier jeg til hver enkelt av dere: Gjør deg ikke større tanker enn du bør, men bruk din forstand og vær sindig! Hver og en skal holde seg til det mål av tro som Gud har gitt ham.»

1. Tenk sindig på det personlige plan.

Paulus taler her i Rom 12,3 om ikke å tenke høyere om seg selv enn man bør tenke. For mange kristne burde formaningen heller ha lydt: «Tenk ikke lavere om deg selv enn du bør tenke.» Mange kristne går rundt med et mindreverdighetskompleks og et unyttighetskompleks. De har en fø-

lelse av at de ikke kan noen ting og ikke er utrustet med noen gave. Det er ikke bibelsk riktig. Tenk sindig og sett det som mål å få klarhet i din åndelige gave. Det er nøkkelen til et lykkelig og harmonisk kristenliv. Om du har vanskelig for å se at nettopp du har en nådegave, og at Gud vil bruke nettopp deg til en spesiell tjeneste, så mediter over 1. Pet 4,10 hvor det står at **enhver** har fått en nådegave fra Herren.

Ta gjerne en personlig samtale med en sjelesørger eller en kristen som du har tillit til. Be om hjelp til å få klarhet i din nådegave. Gjør dette til en av dine fremste mål å tenke sindig når det gjelder din egen plass og tjeneste i Kristi Legeme.

2. På menighetsplan.

Begynn å bruke den gaven Gud har gitt deg i menigheten. Om din tro er svak, så be Herren om å gi deg sterkere tro. Be om at Den Hellige Ånds salvelse må hvile over deg i din tjeneste og i bruken av din nådegave.

Om du trenger hjelp til å fungere i menigheten med denne gaven, så samtaler med din forstander, pastor, eldste eller annen leder i menigheten. Det er ganske fortvilende om du vet at du har en nådegave, men at du ikke får slippe til i den sammenheng du står med andre kristne med denne nådegaven. Men de som er ledere i din menighet vil sikkert hjelpe deg med dette.

Menigheten som Legeme.

Om menigheten skal fungere som Kristi Legeme, må vi bort fra foreningsmentaliteten. Dette at personer skal velges med flertallsavstemninger til forskjellige oppgaver i menigheten, er et skritt bort fra den gudgitte ordning for menigheten. De forskjellige tjenester, oppgaver, ja, det som skal gjøres i menigheten må skje på grunnlag av de åndelige gaver og den åndelige utrustning det enkelte menighetsmedlem har. Da vil det være en helt annen drivkraft bak arbeidet enn om en person er valgt til å gjøre dette eller hint. Det vil også bli helt andre resultater og en helt annen atmosfære i menigheten.

Vi kan forvente kraftig vekst i menigheten når alle gavene begynner å fungere. Det vil bli en indre vekst (se Ef 4,16) og en vekst utad fordi menigheten blir det den var tenkt fra Guds side, en levende organisme, Kristi Legeme.

**Spalte-
redaktør**

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinsdal
Tlf.: (043) 50 711

Lederteamet fra OUT tilbake fra inspirerende Nord-Norge tur

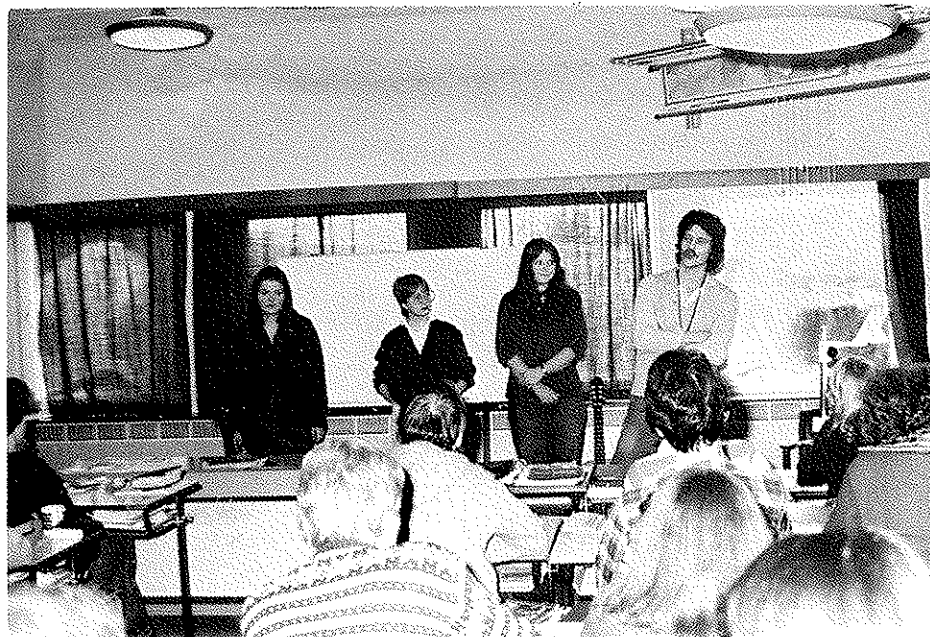
Et lederteam fra OUT har nå i flere måneder reist i Nord-Norge. Mange ungdomsskoler, gymnaser, fengsler og andre institusjoner er besøkt og sjeler er blitt frelst. Flere menigheter forteller også om inspirerende besøk og ungdommer er blitt «tent» på evangelisering.

Vi har fått et intervju med en av teammedlemmene, Eli Wenche Harjo:

Hvordan opplevde dere nord-lendingene og deres syn på Kristendom?

Nordlendingene er et veldig gjestfritt og jordnært folk. Menighetslokaler var små, så flere steder måtte skoleungdommer som besøkte møtene, sitte på gulvet. På et sted opplevde vi at det var tre ganger så mange mennesker på møtet som det var plass til.

En del av lederteamet forteller bibelskoleelevene i Sarons Dal om sin inspirerende og innholdsrike Nord-Norges tur.

Fortell litt mere om de kristne på de stedene dere var.

Ja, som lagt fikk vi et inntrykk av at de har en jordnær kristendom der oppe i nord. En broder vi besøkte hadde startet en sementfabrikk og ansetter ungdommer med problemer, istedet for å bli «evangelist» som han sa. En annen ville låne oss en ny flott Chevrolet, da han mente at bussen vi kjøpte i var for kald og dårlig. Bare for å nevne noe. . .

Hvordan var miljøet på skolene dere besøkte?

Vi fikk inntrykk av at det var et mye tøfere miljø der enn i sør, særlig i Finnmark. Det var derfor ekstra sterkt å se at nesten hele ungdomsskolen kom og så filmen «Korset og springkniven» som vi viste på kvelden.

Fortell litt om opplegget på skolene og i timene.

Vi kunne holde på opp til 6 timer pr. dag, men vanligvis var det 3 timer vi hadde. Elevene satt som tente lys, og vi hadde aldri opplevd maken, vi ble ikke uroet av dem. Dette var et sterkt vitnesbyrd for lærerne, som etter det vi forsto, hadde store disiplinære problemer i skolen. Konklusjonen: Alle lærerne burde ha den Hellige Ånd med i undervisningen. . . Det viser seg å være meget effektivt!

Hvordan var responsen på budskapet?

Det var jo forskjellig, men jeg kan fortelle at i en 2. klasse på gymnaset i Hammerfest, rakk ei jente opp handa og sa: «Jeg tror på Gud, hva skal jeg da gjøre for å bli frelst?» Lengselen etter Gud og etter realitetene i livet er nedlagt i ethvert menneskes hjerte. Det fikk vi virkelig oppleve, også der oppe i Nord.

Hvilket inntrykk hadde de unge av kristendommen?

Det som de forbinder med kristendom, er hovedsaklig lestadianerne. Mange ungdommer tror at skal de bli kristne, må de bli som dem. Det er her vi må gripe inn og gi dem Jesus, mannen fra Nazaret!

Tilslutt Eli Wenche; hvordan er behovet for kristne arbeidere i nord?

Vi fikk inntrykk av at problemet i Nord-Norge, som mange andre steder, er stabil arbeidskraft. Vi kunne ha bedt med mange flere sjeler til frelse, men det blir konflikter inne i oss når vi ser at det ikke finnes åndelige hjem for dem.

Vår bønn til Gud er at mange lokale krefter må bli tent for sjelevinnerarbeidet. At team med ungdommer blir sendt nordover, og blir der en lengre tid. Det er et skrik etter arbeidere, høsten er stor, men arbeiderne få. . .

**OUT's sommeraksjon starte
i Oslo 3. mai 1982**

Forbereder kampanje med NICKY CRUZ, sammen med Ten Center

Operasjon Ungdomsteam starter i år sin sommertjeneste i Oslo 3. mai. I en uke vil vi aksjonere sammen med Ten Center Østlandet, med tanke på et besøk av Nicky Cruz som kommer til Norge 11. mai.

Uken vil bli lagt opp som en kombinert evangeliserings og undervisningsuke. Som bibel-lærer deltar Kjell Haltorp, Åge Åleskjær, Ole Bjørn Urne og Martin Meland.

Etter denne spesielle aksjonsuken, vil ungdommene få anledning til å reise ut på sommerteam sammen med bl. a. bibelskoleelevene fra Sarons Dal. Vi tror på en mektig og inspirerende uke hvor Herren skal tenne visjonens flamme i våre hjerter for evangeliseringen av Norge og Europa.

SOMMERTEAM — EN UTFORDRING TIL DEG!

Mange kristne ungdommer opplever sommeren som en åndelig tørketid. Men i sommer kan du få anledning til å gjøre nettopp disse ukene eller månedene til et av årets høydepunkt.

Operasjon Ungdomsteam samler hver sommer kristen ungdom fra alle evangeliske trossamfunn til aktiv evangelisering i bygd og by landet over, i samarbeid med en lokal menighet på stedet vi kommer.

Hvordan teamarbeid fungerer

Et team består av ca. 5 ungdommer, hvor en erfaren teamarbeider har ansvaret for te-

amet. hver morgen startes det med personlig bønn og bibellesning. Sammen med kristen ungdom fra forskjellig miljø enn du er vant til, vil du oppleve et vidunderlig fellesskap og samfunn. Dette vil du huske mer enn noe annet når sommeren er forbi, og du vil erfare at du har blitt beriket i ditt eget kristenliv.

Undervisning er nødvendig for dyktiggjøring av disipler.

ut, må du gjennomgå et av våre kortere eller lengre kurser som arrangeres flere ganger i året. Vi minner da nå igjen spesielt om vårt kurs sammen med Ten Center i oslo som starter 3. mai. Dessuten blir det «trimkurs» i Sarons Dal som går parallelt med vår Dypere Liv konferanse den 17.-21. juni.

Hva så med økonomien?

Hvert team oppretter en felles teamkasse. Du legger da i de pengene du kan avse i denne kassen. Bok og kassettsalget, samt spredning av gateavisa «Utfordringen», danner ellers det økonomiske grunnlaget for teamet.

Tar du imot utfordringen?

Vi gleder oss til å se DEG i fellesskapet under mottoet

«NORGE FOR JESUS»

Dersom du er interessert i å delta, så klipp ut og send slippet nedenfor straks til Operasjon Ungdomsteam, Boks 8, Sarons Dal, 4480 Kvinesdal.

Sommerteamene benytter mye av tiden til husbesøk

Evangelisering

I O.U.T. betrakter vi litteratur som det viktigste av alle massemedia for å spre evangeliet om Jesus. Vi bruker derfor mye av tiden til litteraturspredning, fra hus til hus, på bokstands, forretningsentra, gater og kafeer. Vi har også et spesielt båtteam som reiser langs kysten og konfronterer ferie-Norge med budskapet om en levende Jesus. Kort sagt, vi oppsøker menneskene der de er. Hjemme, på gata, i parken eller på campingplassene. Overalt hvor folk er, vil også vi være for å vitne om Jesus.

Hvem kan så delta?

Kristne ungdommer fra alle samfunn i alderen 16-35 år. Du må være frisk, både fysisk og psykisk, da det å være på team, kan til tider være ganske anstrengende. Før du går

Inspirerende fornyelsesdager på Hermon-Høyfjellcenter

O.U.T.'s fornyelsesdager på Hermon-senteret i Hallingdal ble noen rike dager for de vel 50 deltakerne. Ja, så positivt var det at vi allerede har bestemt oss for å gjenta opplegget også til neste år.

Deltakerne fikk glede seg over rik trosforkynnelse, sterke vekkelsemøter og rikelig med fritid til å benytte den nybyggede slalombakken med Norges «lengste» skitrekk. Ja, og vi kan ikke glemme den deilige maten vi fikk!

Vi takker Ruth og Arne Håtveit for ypperlig gjestfrihet og forsikrer dem at vi gleder oss til å komme neste år hvor vi ønsker gamle og nye deltakere velkommen.

JA! Jeg vil være med i sommerens evangeliseringsframstøt for Jesus gjennom O.U.T. og ber om å få tilsend alle opplysninger og søknadsskjema.

.....

.....

.....

.....

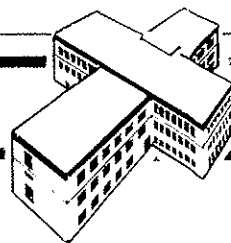
.....

.....

.....

OUT's program for våren og sommeren:

3.-10. mai	Sommerteamenes start i Oslo
Bibeltimer og praktisk veiledning
17.-21. juni	Trimkurs i Sarons Dal
30. august	6 ukers Evangeliseringskurs i Sarons Dal

Bønnesvar uten å være frelst

Teks: Ragnhild Hansen

— Ikke var jeg en kristen, og ikke levde jeg som en kristen, likevel ba jeg og fikk bønnesvar!

Dette forteller Berner Sirnes fra Flekkefjord, som sammen med sin kone Tordis en tid har fulgt bibeltimene ved Misjonsskolen i Sarons Dal, Kvinesdal.

— Som liten gutt, lærte jeg å be, noe jeg gjorde hver kveld. Kunne ikke sove før. Slik ble bønnen en del av meg og fulgte med opp gjennom livet. Det gikk bare framover og etter hvert fikk jeg en god forretning. Jeg levde galt, og det gikk så langt at jeg en dag sa til kona: Jeg tror Gud har snudd oss ryggen, han hører oss ikke lenger.

Hva var det som førte til at du ble frelst?

Det var en fisketur som ble vendepunktet for meg. Vi har hus på Knaben og var sammen med en venn ute i en gammel pram for å fiske. Ca. 50 m fra land begynte vannet å fosse inn, og prammen sank under oss. Vi gikk rett ned på 15 meters dyp. Alt var svart og jeg så ikke noe håp om å komme meg opp. Da foidet jeg hendene og sa inne i meg: Kjære Gud. Plutselig kjente jeg to hender under ryggen og med ett lå jeg vannrett oppe i vannskorpa. Så hørte jeg vennen min plaske ved siden av meg, for han kunne ikke svømme. Men da jeg snudde meg mot ham, ble jeg tung som bly og med de største anstrengelser klarte jeg å holde meg oppe. Jeg klarte å få vennen opp på land, men han døde av anstrengelsene. Plutselig hørte jeg en stemme si: Berner, nå må du bøye deg for meg. Jeg kastet meg ned og ba til Gud.

Opplevelsen satte imidlertid sine spor, jeg endte på sykehuset. Fikk senere tilbakefall i form av hjerneblødning og var veldig dårlig. Mange troende ba for meg at jeg måtte bli frisk, og under skjedde, jeg ble helt frisk! Legene var enige om at det var et under. Prøvene hadde nemlig vist at jeg

egentlig skulle vært invalid. Bønnesvar og helbredelse har jeg opplevd.

Når ble du frelst Tordis?

Da Berner ble frelst, ble det naturlig for meg å gå samme vei. Jeg har alltid lengtet etter det, men det ble aldri tatt noe standpunkt. Slik livet vårt utviklet seg, ble det tilslutt slik at jeg ba Gud gripe inn på den måten han fant det mest tjenlig. Og vi fikk bønnesvar, et bønnesvar som forandret våre liv og vår levemåte. Det vi før hadde hatt av vaner og interesser, bare forsvant. Samtidig fikk vi en hunger etter Gud, og vi ønsket å lære mer om den kristne tro for vi følte at vi visste så lite.

Så i dag er vi deltids-studenter på Bibel- og Misjonsskolen i Sarons Dal. Herren talte til oss gjennom 2. Mosebok 4, forteller Berner. På samme måte som Moses, følte vi at vi ikke kunne gå ut, vi hadde ikke

nok kunnskap. Gud sa til Moses: Gå til Aron, og da tenkte jeg på Sarons Dal. Jeg ringte hit og ble ønsket velkommen. Vi var spent på første timen, men Gud ga oss styrke og var med oss. Det har vært så fin ei tid, og vi gleder oss, og ser fram til hver ny dag. Vi har fått motta mye lærdom som vi er takknemlige for, og som ellers ville tatt lang tid å lære selv.

Det er 1½ år siden vi ble frelst, og vi har opplevd mye godt. Guds ord er blitt åpenbart for oss på en nesten utrolig måte. Gud gir oss visdom, slik at vi forstår det vi leser. Noe som ikke var tilfelle for et år tilbake. Vårt motte er: Alltid framgang, aldri tilbakegang. Nå takker vi bare! Og selv om vi får leve livet vårt på nytt, kan vi aldri få takke Gud nok for det han har gjort for oss.

Det ble Metodistkirken som ble vårt kirkehem, hvor Tonny og Arne har vært vårt trofaste hjelp og støtte hver dag.

Ja, jeg vil gjerne bli en

MISJONSSKOLE-PARTNER

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi:
(Kryss av der hvor det passer).

- kr. 50,- pr. måned.
 kr. 100,- pr. måned.
 kr. pr. måned. (Fyll ut det beløp som passer.)

Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

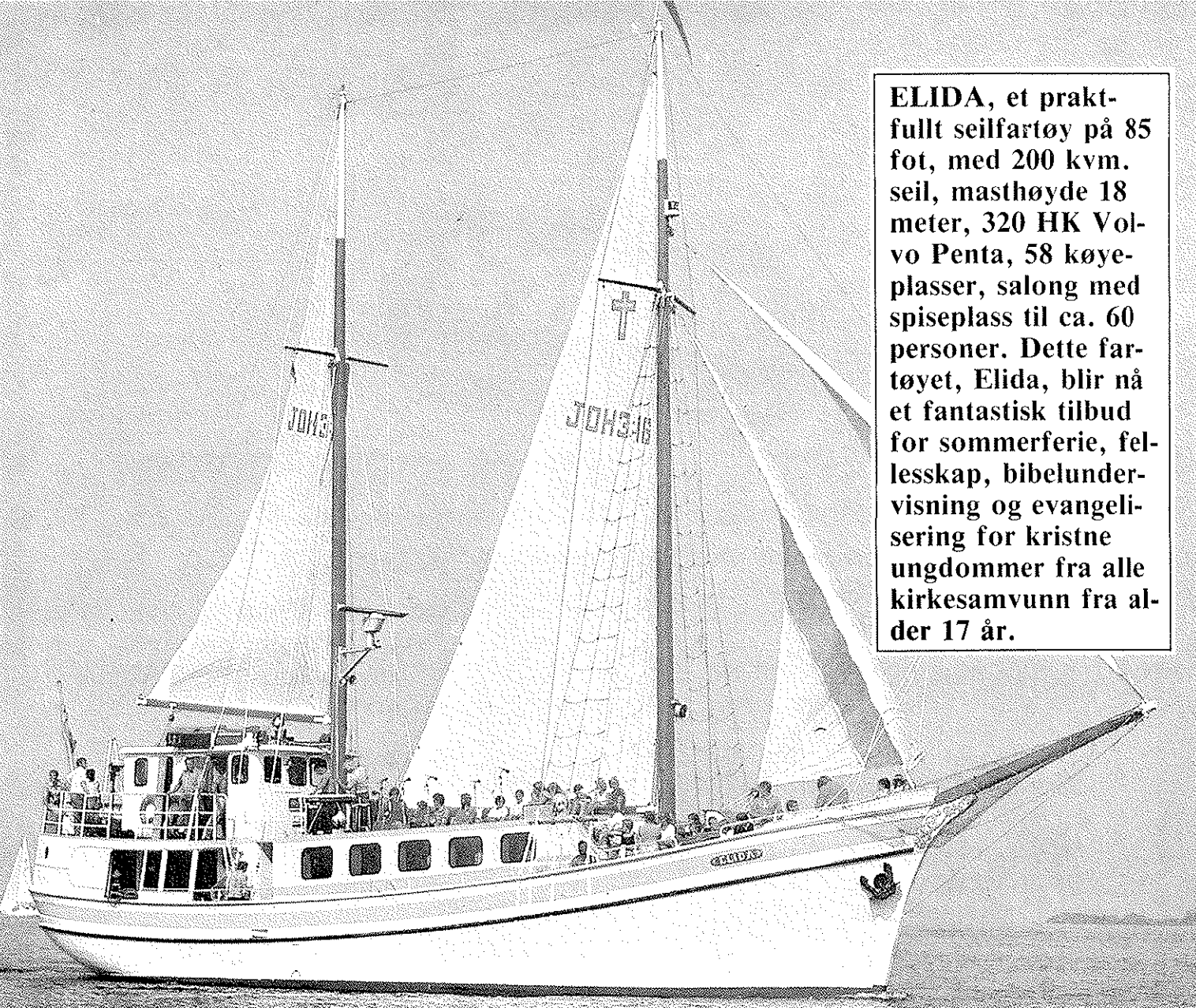
Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Denne kupongen sendes til: **Troens Bevis Bibel- & Misjons-Institutt**
Sarons Dal
4480 Kvinesdal.

ELIDA, et praktfullt seilfartøy på 85 fot, med 200 kvm. seil, masthøyde 18 meter, 320 HK Volvo Penta, 58 køyeplasser, salong med spiseplass til ca. 60 personer. Dette fartøyet, Elida, blir nå et fantastisk tilbud for sommerferie, fellesskap, bibelundervisning og evangelisering for kristne ungdommer fra alle kirkesamvunn fra alder 17 år.

Inspirasjon — fellesskap — evangelisering
Bli med på ELIDA,
Opplev noe nytt og spennende!

Du får oppleve:

- Kristent fellesskap i et positivt miljø
- Trosfrisk bibelundervisning for vår tid. Åge Åleskjær, Ole Bjørn Urne m.fl.
- Aktiv evangelisering på en utradisjonell måte
- Sangtreffene «SANG UNDER SEIL» ved brygger og badestrender langs kysten
- Seiling og ferie i skjærgårdsidyll

Betingelser for å delta:

- Du må ha fylt 17 år (Ideell alder 20-25 år)
- Du må være en personlig kristen
- Du må være villig til å underordne deg fartøyet's ledelse

Aktuelle uker er f.o.m. uke 25 t.o.m. uke 32. Hver uke begynner på mandag kl. 17.00 og avsluttes påfølgende søndag kl. 13.00.

Leiravgiften er på kr. 350,00 + påmeldingsgebyr kr. 50,00, totalt kr. 400,00. Påmeldingsgebyret betales ved påmelding kontant eller på postgiro nr. 3 35 55 42.

Adresse: «ELIDA», 4480 Kvinesdal.

Vi vil seile hovedsaklig på strekningen Flekkefjord—Halden. Du vil få opplyst hvilken havn du skal mønstre på.

Sendes: «ELIDA», 4480 Kvinesdal.
 til: (043) 50 711 eller kl. 16.00 (043) 50 404

PÅMELDINGSBLANKETT:

Adresse: Navn: Til: Postnr:

Poststed: Alder: Til:

Melder meg på følgende uke(r):

Jeg er en personlig kristen og i/jfr 17 år.

..... underskrift

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

Verveaksjon 1982:

- og få

GRATIS KASSETT

Tegn deg selv eller verv en abonnent, og du får en av disse kassetter tilsendt gratis!

Bruk kupongen nederst på denne side.

Tilbudet gjelder kun for de som abonnerer for hele 1982.

Når abonnentprisen, kr. 60,-, er innbetalt sendes kassetten.

Nå kan du gi **1 års** gave-abonnement til halv pris, kr. 30,-.

(NB: Ingen kassett ved gave-abonnement)

ABONNER NÅ!

Obs! Du kan tegne deg selv som ny abonnent og få vervepremie.

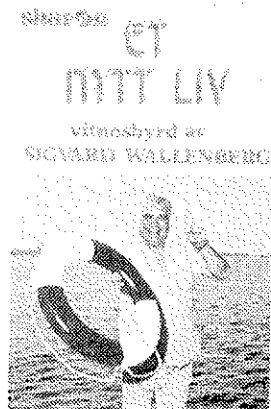

Kassett nr. 1

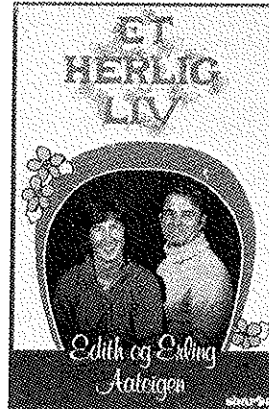
Pioneren vil

ORIENTERE om det som Guds Ånd virker fram i vår tid. Du vil få stoff fra ulike kirkesamfunn.

INSPIRERE gjennom praktisk og aktuell undervisning. Gjennom reportasjer om vekkelser og fornyelse.

Kassett nr. 2

Kassett nr. 3

Hvert nr. 48 sider.

Utkommer 6 ganger i året.

Har over 30.000 lesere.

Et blad for hele Kristi legeme.

Send Pioneren fra nr. 1, 1982 og året ut til

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted

- Jeg har vervet en ny abonnent. Når kr. 60,- er innbetalt vil jeg ha følgende kassett i vervepremie:
- nr. 1 Brutte lenker (evang. kass.)
 - nr. 2 Et nytt liv (evangl. kass.)
 - nr. 3 Et herlig liv (sang-kass.)
 - En kassett fra Dynamis.

Send kassetten til:

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted

- Jeg tegner et gave-abonnement for 1982 til halv pris, kr. 30,-. (Ingen kassett i vervepremie)

Send regningen for gave-abonnementet til:

Sett på frimerke kr. 1,50

Til
PIONEREN's
ekspedisjon
Boks 8

4480 KVINESDAL

KLIPP UT og send dette bestillingskortet